

ဘုန်ရွှေမျှား

သုံးပေါ်ညီနောင်

**BEAU
GESTE**
BY RC. WREN

စာအုပ်အမှတ် (၁၈၅)

Quality Publishing House

အမှတ် ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၀၆၄၁၄၊ ၃၈၃၆၆၄၊ ၂၈၂၆၀၄

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့့အရေး

- ဖြည့်ဆည်းပေးစောစော

- * ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်စိုး အဆိုပြုငါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

- နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) စု

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * နိုင်ငံသာယာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

- စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) စု

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ရေ၊ ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖွံ့ဖြိုးစွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

- လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) စု

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- * အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

ဒဂုန်ရွှေမျှား

သုံးငဖ်ညီနောင်
Beau Geste

Percival Christopher Wren

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၇၆၆ / ၂၀၀၃ (၁၂)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၆၉ / ၂၀၀၃ (၆)

ပွဲနှိမ်ခြင်း

- ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၄၊ သြဂုတ်လ)
- ဆုပံ့ရေ - (၅၀၀)

- မျက်နှာဖုံး - မောင်မောင်သိုက်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - *Quality*
- အတွင်းဖလင် - *Quality*

ပွဲနှိမ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အော့ဖ်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

လျက်လေသူ

ဦးထွန်းမြင့် (မြ) (၀၃၉၀၆)၊
၀၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၈၀၀ ကျပ်

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

ဤ 'သုံးဖော်ညီနောင်' ဝတ္ထုမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး 'ပါဗီဇယ်-ခရစ်စတိုဖား-ရင်း (percival Christopher Wren) ရေးသည့် Beau Geste ဝတ္ထုကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးသည် အင်္ဂလိပ် စာစီစာကုံးမှစ၍ အရေးအသား ကောင်းလှသော ဝတ္ထုရေး ဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ငယ်စဉ်က 'အောက်စဖို့' တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၊ ပြင်သစ်စစ်တပ်များ၌ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ စစ်မှုထမ်းခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ဖြင့်လည်း စစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဝတ္ထုများ ရေးရာတွင် သူ့အခါက ပထမ စွဲခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် အိန္ဒိယပြည်၊ ဘုံဘိုင်နယ်၌လည်း လက်ထောက်ပညာမင်းကြီးအဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့ဖူး၏။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စစ်ထဲတွင် လိုက်၍ စစ်တိုက်ဖူးသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း စစ်သားတို့၏ အနေအထိုင်၊ အကျင့်စာရိတ္တ၊ ဘဝ ဖြစ်စဉ်များနှင့်တကွ စစ်တပ်တွင် စစ်သားနှင့် စစ်ဗိုလ်တို့ ဆက်ဆံပုံများ၊ စစ်သားအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းပြုမူပုံများ၊ အကျင့်ပျက်သော စစ်မှူးစစ်ကြပ်တို့၏ ဆိုးရွားပုံများ၊ စစ်ပရိယာယ်များ သတ္တိရှိခြင်းနှင့် အကြံအဖန် ကောင်းခြင်းတို့မှာ စစ်တိုက်ရာတွင် မည်မျှ အရေးပါ အရာရောက်ပုံများနှင့်တကွ စစ်သားကောင်းတို့၏ အင်္ဂါလက္ခဏာ စစ်သားကောင်းတို့ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းလင်းစွာ ဖော်ပြနိုင်သူဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူရေးသမျှ ဝတ္ထုတွင် အထင်အရှားဆုံးသော ဤဝတ္ထုသည် စစ်သားတို့ ဘဝလမ်းစဉ်ကို အချစ်နှင့်ရောစပ်ကာ နောက်ခံထားလျက် ရေးသားထားသောကြောင့် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်တွင် စာကြီးပေကြီးတစ်စောင်အနေနှင့် ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရလေသည်။

ဒဂုန်ရွှေမျှား
ဘာသာပြန်သူ
၁၉၅၃ခု၊ ဇန်နဝါရီလ

သူရသတ္တိ အရာမှာလည်း ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် ရဲရင့်၍ 'ခဲ' မိလျှင် မလွတ်သော ခွေးဘီလူးကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်စွတ်ထိုး လုပ်တတ်သော သတ္တိလည်း ရှိလေသည်။ သူသည် မည်သည့်အရာကိုမဆို ခဲခက်သည်ဟူ၍ မရှိဘဲ ကောက်ခါငင်ကာ ပြုလုပ်တတ်လေရာ၊ သူတစ်ပါး၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရယ်သွမ်းသွေးခြင်းကိုလည်းကောင်း ပမာနမထားဘဲ ဆုံးခန်း တိုင်သည်အထိ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် လုပ်တတ်ပြီးလျှင် မည်မျှ လောက်ကြီးမားသည့် အခက်အခဲကိုမျှ တွန့်ဆုတ်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။

သူ၏ လက်အောက် ဗိုလ်ဖြစ်သော 'လက်ဖတင်နင်' မှာ သူ၏ အမြွှာပူးညီဖြစ်၍ အမည်ရင်းမှာ 'ဒစ်ဂဗီ' ဖြစ်၏။ မွေးဖွားရာတွင် မိုက်ကယ် ထက် ၁၅ မိနစ်မျှသာ နောက်ကျ၏။ ဒစ်ဂဗီ သည် မိုက်ကယ်အား အထူး ရိုသေလေးစားပြီးလျှင် အသက်ပေး၍ ချစ်သူဖြစ်၏။ ဒစ်ဂဗီတွင် မိုက်ကယ်၏ အရည်အချင်းရှိနေသော်လည်း မိုက်ကယ်အား မဆိုစလောက် မမီသည့်ပြင် မိုက်ကယ်ကဲ့သို့ သူကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ်၌သော် လည်းကောင်း စည်းကမ်း မကြီးလှချေ။ မိုက်ကယ်ထက် အတန်ငယ် ချို့သာ ပျော့ပျောင်းပြီးလျှင် စကားပြောရာ၌လည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ရယ်ရယ်မောမော နေထိုင်ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ထက် တစ်နှစ်မျှငယ်သော ညီအငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။ ထိုအမြွှာညီနောင်တို့ အမိနဲ့ကိုသာ တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရသော ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးပမာ၊ နောက်လိုက်စစ်သားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ မူလတန်းကျောင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်အား (၁) ဂျက်၊ (၂) ဂျက်အငယ်၊ (၃) ချာတိတ်ဂျက် ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။ အမှန်အား ဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အစစအရာရာတွင် ထူးချွန်ထက်မြက်သောသူတို့ အမြွှာ ညီနောင်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် 'ချာတိတ်' မျှသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူတို့အား နှစ် သက်ကျော်အောင် ပြုရန်မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက် ကျွန်ုပ် စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားပေတည်း။ သို့ဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်ုပ် မိဘများအစား သူတို့နှစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်ခင်အားကိုးရန်ရှိ၏။ သူတို့ပြော သမျှကိုလည်း လိုက်နာရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်ကား မိဘမဲ့ကလေးများဖြစ်ကြ၍၊ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ် သော မိခင်နှင့်ဖခင်တို့အား ဖြူသည် မည်းသည် ဟူ၍ပင် မသိလိုက်ရသူများ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးအရွယ်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်တို့ စာပေသင်ကြား သော စာသင်ကျောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ 'ဗရန်ဒန်အဖတ်' ခေါ် အိမ်ကြီး၌ သာ တစ်လှည့်စီနေထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြရလေ

[၁]

ဥပဒေကို ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကို အကြီးဆုံး 'ကပ္ပတိနီ' က ပြုလုပ်ရေးဆွဲ ၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ၏ ဥပဒေ လက်အောက်တွင် နေထိုင်ကြရ၏။ သူဖြစ်တင် ရှုတ်ချမည်ကိုလည်းကောင်း၊ အပြစ်ပေးမည်ကိုလည်းကောင်း ခြောက်ရွံ့ရ၏။ ထိုထက်ပင် သူချိုးမွမ်းမည်ကို ခံယူလိုကြ၏။ သူ၏ ဆုလာဘ်များကိုလည်း မျှော်လင့်ကြ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တတ်နိုင်သလောက် သူ၏ ဥပဒေ စည်း ကမ်းများကို ကြပ်တည်းစွာ လိုက်နာ၍ နေကြရလေသည်။

'ကပ္ပတိနီ' သည်ကား ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကြီး အကြီးဆုံး မိုက်ကယ် ဂျက်' ပင် ဖြစ်၏။ သူ၌ အခြားသူနှင့် မတူသော ထူးခြားသော အရည်အချင်း ရှိ၏။ ကိုယ်ဟန်ပြေပြစ်ကျောရှင်းပြီးလျှင် အမူအရာ အသွင်အပြင်မှာလည်း အခြားသူများထက် ထူးခြား၏။ ဤကဲ့သို့ ထူးထူးချွန်ချွန် ရုပ်ရည်ချောမော သဖြင့် နောင် သူကြီးပြင်းလာသောအခါ 'ဗိုး' ဟူသော ဘွဲ့ထူးတစ်ခုရှေ့မှ တပ်ကာ 'ဗိုးဂျက်' ဟု အများက ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။ အမိပွယ်မှာ လူချော လူလှ 'ဂျက်' ဟု ရရှိ၏။

'ဗိုးဂျက်' သည် ရုပ်ရည်ချောမောသည်သာမက သူ့အား မြင်သူတိုင်း က စွဲလမ်းနှစ်သက်၏။ ချစ်ခင်လေးစားကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ သည် ရုပ်ရည်လှပသည်နှင့်အမျှ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသောကြောင့်ပေ တည်း။ 'ဗိုးဂျက်' ၌ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော 'ညဉ့်' ကလေးများ ရှိပြီးလျှင်၊

သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို (၃) ယောက်မှာ ထို 'ဗရန်ဒန်' အိမ်ကြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိခင်ဘက်မှ အရိုးတော်စပ်သူ လေဒီဗရန်ဒန်က အုပ်ချုပ်ကာ နေထိုင်ရပြီးလျှင် ကြီးပြင်းခဲ့ကြရ၏။ လေဒီဗရန်ဒန်မှာ အရိုးဟူသာ ဆိုရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် မိခင်ရင်းနှင်းခြား ဝတ္တရားထက်ပင် ပို၍ ကျွေးမွေး ပြုစုရှာပေး၏။ သူ၏ သားအရင်းများကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်၏။ သို့သော် အရိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်အနက် 'မိုက်ကယ်' ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒစ်ဂီကိုမှ ချစ်သည်ဟုဆိုသော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ မျက်နှာသာမပေး ချစ်ခင်သည့် အမူအရာကို မပြပေ။ သူကိုယ်တိုင်၌ သားသမီး တစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားဘဲ ရှိလေရာ အိမ်တွင် 'ကလောဒီယာ' ခေါ် ရုပ်ရည် အတော်ပင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေ၍ ၎င်း၏ စာစိမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိရသော်လည်း ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်ကြောင်းနှင့်သာ လူကြီးများ ပြောသံကို ဝိုးတိုး ဝါးတားမျှ ကြားသိရလေသည်။ အရိုးဖြစ်သူ လေဒီဗရန်ဒန်၏ အမည်ရင်းမှာ 'ပက်ထရီရှာ' ဖြစ်၍ သူ၏ တူမတော်စပ်သူ 'အိုက်ဆိုဗယ်' ဆိုသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက် ကျောင်းတွင် ရှိနေစဉ် 'ကလောဒီယာ' နှင့် အဖော် အလှော်ရစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် 'အိုက်ဆိုဗယ်' အား အိမ်တွင် ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ သို့သော် မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကစားဖော် တစ်ယောက်ရဲ့ခဲပေပြီ။ 'အိုက်ဆိုဗယ်' မှာ အစဉ်မပြတ် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်သာ တူးတွဲတွဲရှိနေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က သူ့အား 'သစ္စာရှိ အမဲလိုက် ခွေး' ဟု နာမည်ပေးထား၏။ ထိုဘွဲ့ထူးကိုပင် 'အိုက်ဆိုဗယ်' က ကျေနပ်လျက် ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗရန်ဒန်အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်၊ 'ကလောဒီယာ'၊ သစ္စာရှိ အမဲလိုက် ခွေးမကလေး အမည်ခံ 'အိုက်ဆိုဗယ်' စသည်ဖြင့် လူငယ်ငါးယောက်ရှိနေရကား။ အရိုး ပက်ထရီရှာနှင့်အတူ ဗရန်ဒန်အိမ်ကြီးမှာ စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ရှိလှပေ၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ အရိုး ပက်ထရီရှာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ 'ဆာ-ဟက်ကတာဗရန်ဒန်' မှာ အိန္ဒိယပြည်တွင် စစ်မှုထမ်းလျက်ရှိနေရာ၊ အရိုးမှာ လင်ယောက်ျား အိမ်တွင်မရှိသည့်အတွင်း၌ ဤတူသုံးယောက်၊ တူမနှစ်ယောက်တို့နှင့်သာ အလွမ်းဖြေ၍ နေထိုင်ရရှာ၏။ ဤသို့ လူငယ်ငါးယောက်တို့မှာ လူငယ်တို့ဘာဝ စည်းစည်းလုံးလုံး ဖြစ်နေသည့်အတွင်း အနောင်အယုတ်တစ်ခုမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ ဗရန်ဒန်အိမ်ကြီးသို့ 'ဩဂတ်စတတ်' ဆိုသူ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဩဂတ်စ

တတ်သည်ကား 'ဆာဟက်ကတာဗရန်ဒန်၏ ဘက်မှ တူတော်စပ်သူဖြစ်၍ ရုပ်ရည် သနားကမားပင် ရှိသော်လည်း 'ဦးဦးလေးအိမ်ဗို ငါလာတယ်' ဟူသော မျက်နှာထားမျိုးလည်း ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကပင် သူ့အား မျက်နှာကြော မတည့်သည့်အတိုင်း 'ရွံ့စရာ ဩဂတ်စတတ်' ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း အမည်ပေးထား၏။ သူ့အား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၌လည်း ပြောင်ပြောင်ပင် ခပ်တန်းတန်း ရှိနေကြလေသည်။ သို့သော် ဩဂတ်စတတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်သက်သည် မနှစ်သက်သည်ကို ပဓာနမထားဘဲ သွားလာမြဲ သွားလာ ဝင်ထွက်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် သူ၏ဦးလေး 'ဟက်ကတာ' ကဲ့သို့ပင် သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် အနိုင်ကျင့်လိုသော စိတ်ရှိသည့်ပြင် ဦးလေး၏ အဖေကို ဆက်ခံရရှိလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း တစ်ထစ်ချယုံကြည်နေသူဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကြီးဝင်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကပ္ပတိန် မိုက်ကယ်ကမူ၊ သူ့အား မြေမသေ တုတ်မကျိုး' သဘောမျိုးဖြင့် ခပ်တန်းတန်း ခပ်မှန်မှန် ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

တစ်ခါသော် ကပ္ပတိန်ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်အား စစ်ဆေးပြီးလျှင် အပြစ်ပေးခဲ့၏။ မည်သည့် ပြစ်မှုကြောင့်ဟု အတိအကျ မမှတ်မိသော်လည်း၊ အပြစ်ပေးခံရသည်ကိုကား ကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်မှာ 'လူခဲကြီး' ဟူသော ဘွဲ့ထူးကို ရရှိခဲ့၏။ ထို့ပြင် အခြားအကြောင်း တစ်ခုမှာလည်း ထိုနေ့ညနေ၌ပင် ဦးလေး 'ဆာဟက်ကတာဗရန်ဒန်' က အရိုးဖြစ်သူ 'ပက်ထရီရှာ' အား လက်ထပ်စဉ်က မင်္ဂလာလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးခဲ့သည့် 'ဗလူးဝါးတား' ခေါ် နီလာကြီးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခွင့်ရရှိခဲ့၏။ ဤအချက်များကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မှတ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ဗလူးဝါးတား' ခေါ် အဖိုးတန် နီလာကြီး၏ အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်မျှ ရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုသော် ဦးလေး ဟက်ကတာ၏ အဘိုးဖြစ်သော လူဆိုးကြီး ဗရန်ဒန်သည် အိန္ဒိယတွင် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က ထိုနီလာကြီးကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယပြည်တွင် ပြင်သစ်ဘုရင်ခံ 'ဂျူးပလေး' မှာ တန်ခိုးအာဏာတက်ကြွချိန် ဖြစ်၍ လူဆိုးကြီး ဗရန်ဒန်သည် ဂျူးပလေး၏ အင်အားကို တိုက်ခိုက်ချိုးနှိမ်ရာတွင် တစ်ဘက်တစ်လမ်း ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ရာမှ ထိုနီလာကြီးကို ရရှိခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ထိုနီလာကြီး၏ တန်ခိုးသတ္တိမှာ ၎င်းကိုတွေ့မြင်ရသူတို့သည် စိတ်ထဲတွင် မချင်မရ ဖြစ်လာတတ်ပြီးလျှင်၊ ကြည့်ရုံနှင့် အားမရဘဲ ကိုင်တွယ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရပြန်လျှင်လည်း ထိုမျှနှင့် အား

မရနိုင်သေးဘဲ လိုချင်တပ်မက် စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပြန်လေသည်။ ဗလူးဝါး တား ခေါ် နီလာကြီးကို ဆာဟက်ကတာမရန်ဒန် ပိုင်ကြောင်း လူတိုင်းက သိသည့်အတိုင်း ပက်ထရီဂျာအား လက်ထပ်စဉ်က “ဆာဟက်ကတာ တစ် ယောက်တော့ ဗလူးဝါးတားနဲ့ ပက်ထရီဂျာကို ဝယ်ယူလိုက်တာပဲ။ အခုတော့ လူရော နီလာရော ပိုင်နေပြီကော” ဟု လူအများ ပြောဆိုသံကို ကြားရ၏။ ကြားရသည့်အတိုင်းလည်း မှန်သည် ဟု ကျွန်ုပ် ပုဆိမိခဲ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အရိုး ဖြစ်သူ ပက်ထရီဂျာ ကဲ့သို့ မိန်းမမျိုးသည် ထိုနီလာကြီး၏ မျက်နှာကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဦးလေး ဟက်ကတာအား လက်ထပ်လိမ့် မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်အနစ်သက်ဆုံးနှင့် ပျော်စရာအကောင်း ဆုံး ကစားနည်းတစ်ခုမှာ ရေတပ်တိုက်ပွဲ ကစားနည်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ရေ တပ် တိုက်ပွဲ ကစားနည်းကို ကစားကြသည့်အခါ ရွက်လက်တက်မ အစရှိ သည်တို့ အပြည့်အစုံ ပါရှိသော သင်္ဘော နှစ်စင်းကို ရေကန်ကလေးထဲတွင် ကပ္ပတိန်နှင့် သူ၏လက်ထောက်ဗိုလ် လက်ဖတင်နှင့် အရာရှိတို့က တစ် ယောက်တစ်စင်းစီချကာ လွှတ်လိုက်လေသည်။ သင်္ဘောတိုင်းတွင် ခဲနှင့် ပြွ လုပ်ထားသော စစ်သားရုပ်များ ပါ၍ ကြေးဝါအမြောက်ကလေး သုံးလက်စီ လည်း တပ်ဆင်ထား၏။ ယင်းတို့ကို တစ်ကိုက်ခန့် ခွာ၍ ပြိုင်တူ လွှတ်လိုက် ၏။ သို့သော် အမြောက်တိုင်း စနက်တံတစ်ခုစီ တပ်ထားပြီး နောက်ကပ္ပတိန်က အမိန့်ပေးလျှင်ပေးခြင်း စနက်တံများကို မီးရှို့ပြီးလျှင် တစ်ပြိုင်နက် လွှတ်ကြရ လေသည်။

ကပ္ပတိန်၏ သင်္ဘောမှာ ယူနိုယက် ဂျက်အင်္ဂလိပ်အလံ လွှင့်ထူထား သော သင်္ဘောဖြစ်၍ လက်ဖတင်နှင့်၏ သင်္ဘောမှာကား ပြင်သစ်နိုင်ငံ သုံး ရောင်ချယ် အလံလွှင့်ထူထားသည့် သင်္ဘောဖြစ်လေသည်။ လွှတ်လိုက်စတွင် ထိုသင်္ဘောများ မည်သို့ဖြစ်သွားမည်ကို မပြောနိုင်ကြပေ။ တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း နှံ့ဘေးချင်းယှဉ်လျက် အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်ကြပေလိမ့်မည်။ တစ်စင်းတည်း တိခိုက်ပြီးလျှင် မီးလောင်လျှင်လည်း လောင်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် နှစ်စင်း စလုံးပင် မီးလောင်လျှင်လည်း လောင်မည်။ ထိုသို့ ဘေးချင်းယှဉ်ကာ အပြန် အလှန် ပစ်ခတ်ကြပြီးနောက် တစ်ခါတစ်ရံကန်နှင့် သင်္ဘောကိုယ်ထည်များတွင် ပစ်လိုက်သော အမြောက်များမှ အမြောက်ဆံများ ထိမှန်ကာ ဆန်ခါပေါက် ကဲ့သို့ အပေါက်များ ဖြစ်၍သွားကြ၏။ သို့နှင့်ပင် ထိုသင်္ဘောကလေးများသည် မီးခိုးတလူလူဖြင့် တရွေ့ရွေ့ သွားကာ ရှိနေတတ်ရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်နူး၍ နေတတ်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ‘လီလီပွတ်’

နိုင်ငံသို့ ရောက်သော သူရဲကောင်း ဇာတ်လိုက် ‘ဂါလစ်ဗာ’ ကဲ့သို့ ရေထဲသို့ ဆင်းပြီးလျှင် သင်္ဘောများကို ကမ်းသို့ ဆွဲယူခဲ့ရ၏။ ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အစ်ကိုကြီး ‘မိုက်ကယ်’ နှင့် အစ်ကိုလတ် ‘ဒစ်ဂစ်’ တို့က အမြောက်များကို ပြန်၍ ယမ်းထိုးပေးပြီးလျှင် သင်္ဘောများကို တစ်ဖန် လွှတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုနေ့ပထမ တိုက်ပွဲမှာ အတော်ပင် ကြည့်၍ကောင်းလှ၏။ သင်္ဘော နှစ်စင်းသည် ရေလယ်တွင် ဆုံမိကြပြီးနောက် အမြောက်များလည်း တစ်ပြိုင် တည်း လိုပင် ပေါက်ကွဲကြလေရာ အမြောက်ဆံမှ အစအန များမှာ ပလူပျံ သကဲ့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လွင့်စင်ကာ စစ်သားရုပ်များသည်လည်း ရေ ထဲသို့ ကျ၍ ကုန်ပြီးလျှင် သင်္ဘောများမှာလည်း အမြောက်ဒဏ်ကြောင့် သွက် သွက်ခါမျှ လှုပ်၍သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် ကပ္ပတိန်နှင့် လက်ဖတင်နှင့် တို့ ဟစ်အော်အားပေးနေဆဲမှာပင် တစ်စင်းနှင့်တစ်စင်း အလုံးလုံး အထွေးထွေး ဖြစ်ကာ မျောပါသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့် နေမိရာ “ယူလိုက်တော့ ... ဟေ့ လူပျော် ဂျက်ကလေး” ဟု မိုက်ကယ်က ပြောလိုက်မှ ကျွန်ုပ်မှာ အာရုံပျက်သွားကာ မိမိ၏ဝတ္တရားကို သတိရပေတော့ သည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ဘောင်းဘီများကို အပေါ်သို့ လိပ်တင်ကာ ရေထဲသို့ ဆင်းပြီး သင်္ဘောများကို သူတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ တွန်းလွှတ်လိုက်ရ လေသည်။

နောက်တစ်ချို့ တိုက်ပွဲမှာ တစ်ဖက်သတ် ကျလွန်းသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ ၏။ အကြောင်းမှာ ပြင်သစ်သင်္ဘောမှာ အမြောက်တစ်လက်သာ ပေါက်ပြီးလျှင်၊ ပေါက်ပြန်ပါသော်လည်း အလွန်ပျော့နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကား သင်္ဘောအလယ်ပိုင်းရှိ အမြောက်ကြီးနှင့် ပဲ့ပိုင်းရှိ အမြောက်ကလေးတို့ ကို စနက်တံ ကျကျနန တပ်၍ မပေးလိုက်မိကြပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရေထဲသို့ ပြန်၍ ဆင်းရပြီးလျှင် ပြင်သစ်သင်္ဘောကို ပြန်လှည့်တွန်းလွှတ်နေ ဆဲ၌ပင် အမြောက်ကြီးသည် ဒိုင်းခနဲ မြည့်ကာ ပေါက်သွားပြီးနောက် အမြောက်ဆံသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ကို လာ၍ ထိမှန်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက် ကံကောင်းသည်မှာ ထိုအမြောက်မှာ ကျည်မကြီးတစ်လုံးသာ ထိုးထားမိခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်မှာ ဖင်ထိုင်ကျလှ မတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အလန့်တကြား အော်လိုက်မိ၏။ “ငါတော့ ထိပြီဟေ့”

မိုက်ကယ် က -

“မင်းတော့ ကြီးပေးခံရရင် ပိုပြီးကောင်းမယ်။ ကိုင်း ... ဒီကိုလာခဲစမ်း”

ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်မှာ ကျည်ဆံ မောက်ဝင်သွားသည့်နေရာမှ သွေးများ ယိုစီးကျလာလေ၏။ အိုက်ဆိုဗယ်သည် လန့်၍ အော်လိုက်ရာ သူ့ထက်စိတ်ခိုင်သော ကလောဒီယာကမူ ကျွန်ုပ်အား ဒဏ်ရာမှာ မည်သို့ရှိကြောင်း ပြောပြသလဲ လာရောက်မေးရှာလေ၏။

“ဘယ်နှယ့်နေသေးသလဲ ဟင် ... ဂျွန်”

“သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရသလိုပေါ့”

“မင်း ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွယ်”

“ငါတော့ များချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာပြီကွယ်”

မိုက်ကယ် က -

“ဟဲ့ ... ခွေးမကလေး ဖယ်ပေးစမ်း။ ဂျွန် ... မင်း ဒီလိုလာ ... ဖျားချင်သလို ဖြစ်လာပြီ ဟုတ်စ ... ဒီလိုဆိုရင် ကန်ထဲမှာ လုပ်မှပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်” သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မိုက်ကယ်သည် မီးခြစ်တစ်ဘူးနှင့် မောင်းချဓားကို ထုတ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ ဓားသွားကို မီးမြှိုက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ဒစ်ဂစ်က -

“ဘာလဲ ... အနာကို အဆိပ်မဖြစ်အောင် သံပူနဲ့ ကပ်မလို့လားကွ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ရေတပ်မှာ မေ့ဆေးမပေးဘဲ ခွဲစိတ်တယ်ဆိုတာ မျိုးပေါ့ကွယ်။ ကျည်ဆံကို ခွဲထုတ်ယူမလို့လေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှာ ဒဏ်ရာမှ အလွန် ကိုက်ခဲနာကျင်လှသည့်ပြင် ငါ၌ ဤတစ်သက်တွင် သစ်သား ခြေထောက် တပ်ရတော့မည်ဟုစိတ်ထဲက တွေးတောကာ ပုန်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် မိုက်ကယ်သည် မောင်းချဓားကို ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... ဂျွန် ... ချာတိတ်”

“ခင်ဗျာ”

“ငါ ပြောတာ နားထောင်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

“ကိုင်း ... မင်း ပါးစပ်ကိုပဲ အဆိုခံမလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျည်ဆံကိုပဲ ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်နေမလား ပြောစမ်း။ ငါအလုပ် လုပ်နေတုန်း မင်း ခွေးအော်ဝက်အော် အော်တာနဲ့တော့ အနောင်အယုက် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဟေ့”

“ကျွန်တော် မအော်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

ကျွန်ုပ်က ဣန္ဒြေဆယ်၍ ပြောလိုက်၏။ သို့ပြောရသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်ဟု ထင်မိ၏။

မိုက်ကယ် က -

“ကိုင်း ... ဒစ်က သူ့ခေါင်းပေါ် တက်ထိုင်ထားစမ်းကွယ်”

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဒစ်ဂစ်အား လက်ခါ၍ ပြလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းလုပ်၍ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မျက်စိများကို မှိတ်ထားရင်း ခြေထောက်ကို မြှောက်ပေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သူ့ ခြေထောက်ကို အသာမြှောက်ပြီး ကိုင်ထားစမ်း ... အဲဟုတ်ပြီ”

ထို့နောက် မိုက်ကယ်သည် အလုပ်ကို စ၍ လုပ်တော့၏။ နာလိုက်သည့် အမျိုးမှာ ပြောစရာမရှိချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ လက်ညှိုးကို ခေါက်ကာ ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ထားရင်း အသံမထွက်မိအောင် အံကြိတ်၍နေရ၏။ ခြေထောက်ပေါ်မှာ ‘ဒစ်ဂစ်’ ကိုယ်တိုင်တက်၍ ထိုင်ထားပြီးလျှင် ကလောဒီယာက ခြေဖျားကို ဖိ၍ထားသည်ကို သတိထားမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့အား ခြေထောက်ဖြင့် မကန်ကြောက်မိစေရန် အတော်ပင် သည်းခံကြိတ်မှိတ်၍ထားရ၏။ အချိန်အတော်ကြာသည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်တွင်မှတ်ထင်ရသော်လည်း၊ အမှန်သော် ထင်သလောက် ကြာမည်မဟုတ်။ ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် အချိန်များသည်ကား လွန်စွာမှ အသွားနှေးလှပေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မိုက်ကယ်၏ အသံဖြင့် “ဟော ... ရပြီဟေ့” ဟု ပြောသံကို ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် အနီးတွင် ဝိုင်း၍ နေသူများ၏ ဩဘာပေးသံကို ကြားလိုက်ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ကို တင်းလိုက်ကာ နာကျင်သမျှ အရာအားလုံး ပျောက်သွားပြီဟု မှတ်ထင်လိုက်၏။

“ဒစ်ဂေ ... အဲဒီ အမြောက်ကိုပဲ အမြောက်ဆံပြန်ထည့်လိုက်ဟေ့။

အိုက်ဆိုဗယ်က အိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုးခန်းအပြင်ဘက်က ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဆေးသေတ္တာကို တိတ်တိတ်ကလေး သွားယူချေ ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် မျက်ရည်များခွဲနေသော သူ့မျက်နှာကို သုတ်ရင်း အိမ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ဆေးသေတ္တာကလေးကိုယူ၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

မည်သည့်အရာမျိုးမဆို သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကျကျနန ပြုလုပ်တတ်သော သူ ‘ညဉ့်’ အတိုင်း၊ မိုက်ကယ်သည် ကျည်ဆံကို ကျွန်ုပ် ခြေထောက်မှ ခွဲထုတ်ပေးရုံမျှမက၊ ဒဏ်ရာကိုလည်း ဆေးထည့်၍ ကျကျနန ပတ်တီးများပင်

စည်း၍ပေးလိုက်သေး၏။ အမှန်အားဖြင့်သော် မောင်းချစားကလေးမှာ ခွဲစိတ် ရန်အတွက် သင့်လျော်သော ကိရိယာတစ်ခု မဟုတ်ချေ။ ဒဏ်ရာမှာ မနက်လှ သဖြင့် တော်ပေတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လက်နက် ကိရိယာ အစုံအလင်နှင့် ဆရာဝန်တစ်ဦးပင်လျှင် သူမျှလောက် လျင်မြန်စွာ ကျည်ဆံကို ထုတ်ယူကာ အနာကိုလည်း အမြန် ကျက်အောင် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ပတ်တီးဦးပြီးသောအခါ ကပ္ပတိန်က အားလုံး ရှေ့တွင် ရေတပ်တွင် မေဆေးမပေးဘဲ ခွဲစိတ်သကဲ့သို့ ဒဏ်ရာကို ခွဲစိတ်ရာတွင် မျက်ရည်တစ်စက်မှ မထွက်သည့်အပြင် အော်လည်း မအော်သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်အား 'လူရဲကြီး' ဟု သော ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ကြောင်း ကြေငြာလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာ၍ ဆန်း နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ချီးမြှင့်သည့်အနေဖြင့် 'ဗိုက်ကင်း' ခေါ် ပြင်သစ် စစ်ဗိုလ်ကြီး အသုဘ အခမ်းအနား ပြုလုပ်ကာ၊ ထပ်မံ ချီးကျူးပြန်၏။ ထိုအခမ်းအနားမှာ အခြားအရာများ အပြင်သင်္ဘောခန်းရှည်ရှည် တစ်စင်းကို လည်း အဆုံးခံကာ ဖျက်ဆီးပစ်ရသေးသဖြင့် ထိုပွဲကို နေ့တိုင်းမကျင်းပနိုင်ပေ။ ဗိုက်ကင်း အသုဘ အခမ်းအနား ကျင်းပရာတွင် ကွယ်လွန်သူ ဗိုက်ကင်း၏ အလောင်းကို သူ၏သင်္ဘော အလယ်ရှိ ထင်းပုံပေါ်တွင် တင်၍ထားဟန်ပြုရ ၏။ ထို့နောက် သူရှိစဉ်က အသုံးပြုသော သူ၏ခိုင်းကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ လှံ ကိုလည်းကောင်း အလောင်းနံဘေးတွင် ယှဉ်၍ထားကာ သူ၏မြင်းနှင့် အမဲ လိုက်ခွေးတို့ကိုလည်း သတ်၍ သူ့အပါးတွင် ထားရ၏။ ထို့နောက် ထင်းပုံကို မီးရှို့လိုက်ပြီးလျှင် သင်္ဘောကို ရွက်ဖွင့်ကာ ပင်လယ်ပြင်သို့ လွှတ်လိုက်ရလေ သည်။

ယခုအကြိမ်တွင် ထိုအခမ်းအနားအတွက် ပြင်သစ်သင်္ဘောကို ရွေး ချယ်လိုက်လေသည်။ ခဲစစ်သားရုပ် တစ်ရပ်ကို 'ဗိုက်ကင်းဂျွန်ဂျက်' ဟု အမည် ပေးကာ၊ ယမ်းများထည့်ထားသော မီးခြစ်ဘူးပေါ်တွင် တင်ပြီးနောက် နံဘေး တွင်လည်း မီးခြစ်ဆံများကို ဝိုင်း၍စီထား၏။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးကိုလည်း ဓာတ်ဆီများ ဖြန်းထားကာ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် မြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြေ ရင်းတွင် ခွေးကိုလည်းကောင်း စီကာ စဉ်ကာ ချထားလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ဦးထုပ်များကို ချွတ်လိုက်၍ မိုက်ကယ်က "ပြာမှပြာသို့ သဲမှုန့်မှ သဲမှုန့်သို့ ဖြစ်သွားလေပြီ။ ဘုရားသခင်က သင့်ကို အလိုမရှိခဲ့သော် မာရ်နတ်က အလိုရှိပေလိမ့်မည်" ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် သင်္ဘောကို မီးရှို့ကာ ရေလယ်သို့ လွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေလယ်တွင် တဖျတ်ဖျတ်

နှင့် သင်္ဘောကလေး မီးလောင်နေသည်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်ရှုရင်း ပင်လယ် ထဲတွင် မီးလောင်ခံရသော သင်္ဘော၏ အဖြစ်ဆိုးကို တွေး၍ ကြည့်မိလိုက်၏။ ထိုသို့ သင်္ဘောမီးလောင်ကာ တဖြည်းဖြည်း နှစ်မြုပ်သွားစဉ်တွင် နောင်နှစ် ပေါင်း အတော်ကြာပြီးနောက် တခြားတစ်နေရာတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ဖန် ပြန်လည် အမှတ်ရခဲ့သော စကားများကို မိုက်ကယ်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်လေသည်။ (ထိုစကားများကို ဒစ်ဂဗီလည်း သတိရသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်၏။)

ထိုအခါ မိုက်ကယ် လည်း ဤကဲ့သို့ ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်ကြီး အခမ်း အနား ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းကို ကောင်းစွာ ကျေနပ်လျက် "အသုဘ အခမ်းအနား ဆိုတာ အဲဒီလိုမှပေါ့ကွယ်။ သင်္ချိုင်းမှာ ဆယ်ပေလောက် နက်အောင် တွင်းတူး ပြီး မြှုပ်ရတာမျိုးနဲ့ မင်းတို့ ယှဉ်ပြီး ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ကွာသလဲ။ ဒီဟာက ဘယ်လောက် ခမ်းနားသလဲ။ ဘယ်လောက် မြင့်မြတ်သလဲ။ ငါတော့ ... ငါသေရင် အခုအတိုင်းပဲ သင်္ဂြိုဟ်စေချင်တယ်ဟေ့။ ဘယ်နှယ်လဲကွယ် ဒစ် ... မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီအတိုင်း သင်္ဂြိုဟ်ဖို့လည်း ငါတော့ သေတမ်းစာ မှာ ရေးပစ်ခဲ့မှာပဲ။ အဲဒီအတိုင်းသာ ကျကျနန မဟုတ်ရင်လား ... မင်းတို့ ခွေးကောင်နှစ်ကောင် ငါ့ခေါ်ကာ ဘာမှရမယ် မဟုတ်ဘူး ... စိတ်သာချ"

ဒစ်ဂဗီ က -

"အေး ... ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ဗိုး ... မင်းကြိုက်သလို ဒီအတိုင်းပဲ ငါလုပ်ပါ့မယ်ကွယ် စိတ်ချပါ"

"မင်းက အရင်သေရင်လည်း ... ငါဒီအတိုင်းလုပ်မှာပဲ"

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်နှင့် အစ်ကိုလတ် ဒစ်ဗီတို့သည် နှစ်ယောက်အချင်းချင်း သဘောတူကြပြီဟူသော အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကစား ၍ အားရကြပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ရေကန်ကလေးမှ ဗရန်ဒန် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်း၌ ရှိနေစဉ် စာကို ဂရုတစိုက် သင်ကြရ၍ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် 'ဗရန်ဒန်' အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၊ ယခင် ကအတိုင်း ရေကန်ကလေးသို့ သွားရောက်ကာ စစ်သင်္ဘောကလေးများဖြင့် ကစားခြင်း၊ အိမ်၌လည်း အိမ်တွင်း အိမ်ပြင်မကျန် မွေ့နောက်သွားလာကစား ခြင်းဖြင့် အရီး ပက်ထရီရာ၏ အိမ်ကြီးတွင် ငါးယောက်သားတို့သည် ပျော်ပျော် ပါးပါးနှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်များတွင် ကုန်လွန်ခဲ့စေ၏။

အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်၏ စွမ်းဆောင်မှုများအနက် ကျွန်ုပ်တို့ အား လုံးအား အထင်ကြီးဆုံးအချက်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိသေး၏။ ၎င်းမှာ အချိန်အတန်

ကြာ သံကိုယ်ချုပ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်ပြခြင်းဖြစ်လေသည်။ စင်စစ် အချိန်မှာ များစွာ မကြာလှသော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်ကား သေလုမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ မိုးတဖျောက်ဖျောက် ရွာသွန်းလျက်ရှိ စဉ် အိမ်တွင် အစိုး မရှိခိုက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထင်သလို ပျော်ရွှင် လျက်ရှိကြ၏။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အသင်းထဲမှ ကပ္ပတိန်က သံချုပ်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်လိုကြောင်း ပြောသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ့အား ကူညီပိုင်းဝန်းကာ သံကိုယ်ချုပ်ကို ဆင်ယင်ဝတ်စားပေးရ၏။ ထိုအခန်း၌ကား သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီများ၊ ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်ခိုင်း စသည့် စက်ကိရိယာ စစ်အသုံးအဆောင် လက်နက်များကို ဆွဲချိန်ထား၏။

မိုက်ကယ်သည် သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ပြီးနောက် ဟန်ရေး ပြုလျက်ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့မှ မော်တော်ကား ဟွန်းသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း သေနတ်သံကြားသည့်အခါ အလျှိုလျှိုပျောက်ကွယ်သွားသော ယုန် ကလေးများကဲ့သို့ အလျဉ်းသင့်ရာ ထွက်၍ ပြေးပြေးလျှင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက် ကြရလေ၏။

မိုက်ကယ်က ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ပြာပြာသလဲ မဟုတ်ချေ။ သူ ဝတ် ထားသော သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီကိုလည်း ဖြုတ်ချရန် အချိန်မရှိပေ။ သို့နှင့် သူသည် ချောင်တစ်ချောင်ရှိ ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဟန်မပျက် ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်၍ နေလိုက်၏။ ဒစ်ဂဗီသည် လှေကား ပေါ်သို့ တက်ပြေး၍ ကလောဒီယာနှင့် အိုက်ဆိုးဗယ်တို့မှာ စဉ့်ခန်းထဲသို့ ဝင်၍ ပြေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကြံရာမရဘဲ အခန်းတစ်ဘက်ရှိ သေတ္တာကြီး တစ်ခုထဲ ဝင်ရောက်ကာ ပုန်းအောင်းနေလိုက်ရတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာမူ လူသေခေါင်းတစ်လုံးအတွင်းသို့ ရောက်နေဘိသကဲ့သို့ အသက်ပင် မရှူနိုင် အောင် ရှိနေသော်လည်း မဖြစ်လျှင် မနေဟူသော မာနကလေးကြောင့် အပြင် သို့ မထွက်ခဲ့ဘဲရှိနေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း အတော်ပင် ကသိကအောက် ဖြစ်လာပြီးလျှင်၊ ရေတွင် နစ်မွန်းသွားသော သူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ အသက်ရှူ ကြပ်သည်ထက်ကြပ်၍လာကာ တစ်ခါတည်း သတိလစ်၍ သွားလေတော့၏။

အချိန်မည်မျှ ကြာသည်ကိုကားမသိချေ။ သတိရလာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ရောက်နေလျက်၊ မိုက်ကယ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ ကို ရေအေးဆွတ်ထားသော 'ရေမြှုပ်' ဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးကာ၊ ဒစ်ဂဗီကလည်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့ကို အသာအယာ ထု၍ပေးခြင်း၊ ဆုပ်နယ်ခြင်း များ ပြုလုပ်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ခဏကြာမှ ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ကို မှန်မှန်ရှူနိုင်လာပြီးလျှင် သတိကောင်းစွာ ရလာတော့၏။ မိုက်ကယ်က-

“အင်မတန် မိုက်တဲ့အကောင် ... အသက်ရှူပေါက် မရှိတဲ့ သေတ္တာ ထဲပဲ ဝင်ပုန်းနေရသေးသလား ... ဟင် ... ချာတိတ်”

“ကြောက်တာကို အစ်ကိုကြီးရဲ့”

ဒစ်ဂဗီ က -

“နောက် သည့်ထက်ကြာသွားရင် မင်းသေမယ် နားလည်လား”

“ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုလေးတို့ပါ ထွက်ပြေးတော့ ကြောက်လန့်

ပြီး ဒီပြင်နေရာ ရှာမတွေ့တာနဲ့ ဝင်မိဝင်ရာ ဝင်ပုန်းမိတာပဲ”

မိုက်ကယ်က -

“အင်း ... နောက်ကို မင်း ကြပ်ကြပ်သတိထား”

“ထားပါမယ် အစ်ကိုကြီးရယ်”

ထိုအခါ ဒစ်ဂဗီက ကြားဝင်၍ -

“ဘယ်သူတွေလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ...၊ အစိုးနဲ့အတူ ဘယ်သူပါသေး

သလဲ”

“အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားကြီးတစ်ယောက်ပါလာတယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အစိုးနဲ့ လိုက်လာရသလဲ”

“ဘယ်သိမလဲကွယ်”

“နို့ ... အစ်ကိုကြီးကိုကော သူတို့ တွေ့မသွားဘူးလား”

“မတွေ့ပေါင်”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်သွားပုန်းနေလို့လဲ”

“ဘယ်မှ သွားပြီး မပုန်းပါဘူးကွယ်။ ဒီနေရာမှာ နေတာပါပဲ။ သံချုပ် အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားတာ အစ်ကိုကြီး ဘယ်ထွက်ပြေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဟောဟိုက ခုံကလေးပေါ် အသာတင်ပြီး မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မတ်တတ်ရပ် နေလိုက်တယ်”

“ဪ ... သူတို့မသိကြဘူးနော်”

“ဘယ်သိမလဲလေ ဒီနေရာမှာ သံကိုယ်ချုပ် အင်္ကျီတွေ ချိတ်ထားနေ ကျုပ်။ ဒီတော့ အထဲမှာ အစ်ကိုကြီးဝင်နေတာ ဘယ်သိမလဲ။ သံချုပ်အင်္ကျီ ချည်းထင်မှာပေါ့”

“ဉာဏ်ရလိုက်လေ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“အကျဉ်းအကြပ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာပေါ့”

ထို့နောက် မိုက်ကယ်သည် စကားပြောရပ်၍ သွားလေ၏။ အစိုးနှင့် အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားကြီးတို့ မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဆက် ၍ မပြောတော့ချေ။

ဒစ်ဂဗီ က -

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး သူတို့ ရောက်လာသေးတာပေါ့”

“ရောက်လာတာပေါ့ ဒစ်ရဲ့၊ အစ်ကိုကြီး ရှေ့ကပဲ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ဟိုနေရာမှာ စကားပြောနေကြတာပဲ”

ကျွန်ုပ်က -

“နောက် ကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုတွေ့သလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ဒီကောင်ကလေးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဒီအခန်းမှာ ရှိရမယ်ဆိုပြီး လိုက်ရှာရတာပေါ့ကွယ့်။ မတွေ့တော့ မင်းပုန်းနိုင်မယ့် နေရာ ဒီသေတ္တာကြီးပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ငြား ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါ မင်းကိုတွေ့ရတော့တာပေါ့ ချာတိတ်ရယ်။ လောကမှာ မင်းထက်မိုက်တဲ့ ကောင်လေးတော့ မရှိတော့ဘူး။ လူမတွေ့ရင် သေမယ်ဆိုတာ မင်းမစဉ်းစားဘူး။ ကြောက်တာ လောက်ပဲ သိတယ်။ ဒီတော့ သံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီကိုချွတ် နေရာတကျ ပြန်ထား ... မင်းကို ပခုံးပေါ် ထမ်းပြီး အပေါ်ထပ် ယူသွားရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း ကြောက်တာနဲ့ ပုန်းမိပုန်းရာ ပုန်းရတာပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“အေး ... ဒီလိုသာ ကြပ်ကြပ်လုပ် ... မင်းတစ်နေ့ သေမယ်။ လူဆိုတာ သတိရှိရတယ်ကွယ့်။ စစ်သားဆိုရင် သာပြီး သတိရှိရသေးတယ်။ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အကြောက်မလွန်ရဘူး။ မှတ်မိပြီလား ချာတိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုများသည် မူလတန်းကျောင်း ‘အီတန်’ ကျောင်းသို့လည်းကောင်း၊ အီတန်ကျောင်းမှ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်သို့လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့ကာ ပညာသင်ကြားကြရလေ၏။ ကျောင်းပိတ်သည့်အခါများ၌လည်း အရီးနေသော ‘ဗရန်ဒန်အဖတ်’ အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ကာ ကလောင်ဖတ်၊ အိုက်ဆိုဗယ်တို့နှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျောင်းသားဘဝ ငယ်ရွယ်နဂါးသော အချိန်များကို တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့ကြရလေ၏။

[၂]

အချိန်များသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်၍ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ကြလေပြီ။

ဆောင်းဦးပေါက်၏ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝ ခရီးကို ဖန်တီးမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် အမှတ်မထင် ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။ လူတစ်ယောက်၏ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၏ ဖြစ်စဉ်များသည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားရလေသည်။ ထိုနေ့အဖြစ်အပျက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် မမျှော်လင့်သော ဘဝအပြောင်းအလဲ၏ ‘တာထွက်’ ပင်ဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင်သုံးဦးတို့၏ ဓာတ်လမ်းကား ဤနေ့မှစပေတော့မည်။

ထိုနေ့သည်ကား သာယာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညစာစားသောက်ကြပြီးနောက်၊ ခန်းဆောင်ဧည့်ခန်းတွင် စုစုဝေးဝေး ရှိနေကြ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ဤဗရန်ဒန် အဖတ် အိမ်ကြီး၌ စုဝေးနေသည်မှာ ထိုအကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်ကြောင်းကို နောင်အခါမှ ကျွန်ုပ် သိရတော့၏။ ထိုအခါက အရီး ပက်ထရီဂျာ၏ လက်ခွဲဖြစ်သော သင်းအုပ်ဆရာကလေးတစ်ယောက်သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက စက်ဆုပ်လျက်ရှိသော ‘ရွဲစရာ ဩဂတ်စတတ်’ သည်လည်းကောင်း ရှိနေ၏။ သို့နှင့် အရီး ပက်ထရီဂျာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဩဂတ်စတတ် မိုက်ကယ်၊ ဒစ်ဂဗီနှင့် ကျွန်ုပ်ပါ ညီအစ်ကို သုံးယောက်

ကလောဒီယာနှင့် အိုက်ဆိုဗယ် (မိန်းကလေးနှစ်ယောက်) တို့ ဖြစ်ကြ၏။
ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ဖျော်ဖျော်ပါးပါးနှင့် စားလားသောက်လား
ရှိစဉ် အရိုးပက်ထရီရာက ကလောဒီယာအား သီချင်းတစ်ပုဒ် အဆိုခိုင်း၏။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖျော်ဖျော်ပါးပါး သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုစမ်းပါလား”
“မဆိုပါရစေနဲ့ အန်တီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်။ လူလည်း စုံတဲ့အခိုက်မို့”

“ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ သိပ်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘူး။ ပြီးစီစီ

ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအခါ ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ -

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘီလီယက်ကစားရအောင်လား”

ဩဂတ်စတတ်က ဤသို့ ပြောလိုက်သဖြင့် မည်သူမျှ ပြန်၍ မဖြေမီ
ကလောဒီယာက -

“အရိုးရယ် ... ကျွန်မတို့ကို မလူးဝါးတား ခဏလောက် ပြပါလား။

နီလာကြီး မကြည့်ရတာ အတော်ကြာသွားပြီ”

မိုက်ကယ်က -

“ဟုတ်တယ်ချို့ အရိုး။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ချင်တယ်။ မင်း

တို့ကောဟေ့ ... ဒစ် ... နဲ့ ... ချာတ်တီ”

ဒစ်က -

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ချင်တယ်”

ကျွန်ုပ်က -

“ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ချင်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

မိုက်ကယ်၏ တောင်းဆိုချက်ကို တစ်ဖန် သင်းအုပ်ဆရာကလေးက
ထောက်ခံပြီးလျှင် အကယ်၍ အရိုး အခွင့်ပြုမည်ဆိုက သူကိုယ်တိုင် သွား၍
ယူပါမည်အကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ အရိုး ပက်ထရီရာက ဤမျှလောက် ကြည့်လိုကြလျှင် မိမိက
တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ရန် မရှိကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် သင်းအုပ်ဆရာ
ကလေးသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

ကလောဒီယာ က -

“မလူး ဝါးတားဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးမလဲ အရိုး”

“ငါတော့ မသိဘူး ... ကလောဒီယာ၊ နို့ပေမဲ့ သန်းချိုပြီး ချမ်းသာတဲ့
အမေရိကန် သူဌေးတစ်ယောက်ယောက်သာ မျက်စိကျသွားမယ်ဆိုရင်တော့
အနည်းဆုံးဈေးကိုတော့ သူပေးမှာပဲ”

“တကယ်လို့ အရိုးရောင်းမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လောက်များဆို
မလဲ”

“အို ... ဒီ မလူးဝါးတားကို ငါ ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘူး”

အရိုးသည် နောက်ထပ် မပြောချင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
ထိုနေ့က အရိုးသည် အိန္ဒိယပြည်ရှိ သူ့ယောက်ျားထံမှ မကြာမီ ပြန်လာတော့
မည့်အကြောင်း စာရလေရာ၊ ထိုစာရသဖြင့်လည်း သူသည် ဝို၍ စိတ်သာခြင်း
မဖြစ်ချေ။ ထိုအခါ ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ -

“ဦးလေး ဟက်ကတာကို လူတစ်ယောက်က ရွှေဒင်္ဂါး ၃၀,၀၀၀
တောင် ပေးတယ်လို့ ကျွန်တော် တစ်ခါတုန်းက ကြားဖူးတယ်”

ရိုး -

“ဟုတ်လား မင်းကြားဖူးသလား”

တတ် -

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးတယ် အရိုး”

သို့ရှိစဉ် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ‘မလူးဝါးတား’ ခေါ် နီလာကြီး
ကို ပုလွာခွဲလေ၏။ မလူးဝါးတားကို ဖန်အုပ်ဆောင်းအတွင်း ကတ္တီပါဖုံး
ကလေးပေါ်တွင် ရွှေကလေးမျှ အသာအယာ တင်ထား၏။ ထို့နောက် ဆရာ
ကလေးသည် ဖန်အုပ်ဆောင်းကြီးကို မီးပဒေသာ ဖန်ပုဒိုင်း အောက်ရှိ စားပွဲ
ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သဖြင့် နီလာကြီးမှာ နာမည်ကြီးသည့်အတိုင်းလည်း
မီးရောင်နှင့် ပန်ရကာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ထွက်လျက်ရှိလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ
အံ့သြရုံမျှမက ကြည့်၍မပြီးနိုင်အောင်ပင် ရှိကြလေ၏။

ထိုအခါ အိုက်ဆိုဗယ်က -

“မလူးဝါးတားဟာ သိပ်ပြီး အံ့သြစရာကောင်းတာပဲနော်”

အိုက်ဆိုဗယ်က ဤသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ထဲတွင်
အိုက်ဆိုဗယ်သည် အကြိမ်ပေါင်းမည်မျှ ဤကဲ့သို့ ပြောခဲ့ဖူးလေပြီနည်းဟု တွေး
၍သာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။

ထို့နောက် ကလောဒီယာက -

“ကျွန်မ တစ်ခါလောက် ကိုင်ပြီး နမ်းကြည့်စမ်းပါရစေ အရိုးရယ်”

“ကြည့်လေ”

သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ဖန်အုပ်ဆောင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ဖွင့်ကာ နီလာကြီးကို ထုတ်ယူပြီးနောက် အရိုးပက်ထရီရာ၏ လက်သို့ လှမ်း
ပေးလိုက်လေ၏။ အရိုးပက်ထရီရာသည်လည်း အကြိမ်ပေါင်း တစ်ထောင်မျှ
မက ကိုင်တွယ်ကြည့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါဖူးမျှ ကိုင်၍မကြည့်ရသေး

သော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ထဲတွင် နီလာကြီးကို ကိုင်ကာ စူးစူးစိုက်စိုက် နှစ်မြိုက်စွာ ကြည့်၍နေလေ၏။ ထို့နောက် ကလောဒီယာကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ ကလောဒီယာသည် တစ်ခဏမျှ ကြာအောင် လက်ထဲတွင် အမြတ်တနိုး ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ အလှည့်သို့ ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခွင့်ရကြ၏။ ဩဂတ်စတတ် အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ၌မူ 'ဗလူးဝါးတား' ကို မြောက်ချည် ဖမ်းချည် ပြုလုပ်ကာ၊ ပါးစပ်ကလည်း "ဒီလို ဖန်ကွဲကလေးများ၊ ရွှေဒင်္ဂါးသုံးသောင်း တောင် ပေးသတဲ့ကွာ ... အံ့ဩပါရဲ့" ဟု ခပ်တိုးတိုးရှေ့တံသံ ကြားလိုက်ရ၏။

မိုက်ကယ်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ နီလာကြီးကို သူ၏လက်ထဲမှ လွတ်မှ လွတ်ပါတော့မည်လောဟု ထင်ရ၏။ သူသည် 'ဗလူးဝါးတား' ကို ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးကဲ့သို့ လက်နှင့်ဆလိုက် ယုယပွတ်သပ်လိုက်လုပ်ကာ အချိန်တန်ကြာ အသေအချာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သင်းအုပ်ဆရာက နီလာကြီးကို ဖန်အုပ်အတွင်း၌ ပြန်၍ ထားလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန်အတန်ကြာ ဆက်လက်ပိုင်းဖွဲ့ကာ၊ စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ဤသို့ ထိုင်နေကြစဉ်အတွင်း သင်းအုပ်ဆရာက အိန္ဒိယ မဟာရာဇာ စော်ဘွားများနှင့်တကွ သူတို့၏ ထူးဆန်းလှသော နန်းစဉ် ကျောက်မျက်ရတနာများအကြောင်း၊ အနောက်နိုင်ငံမှ နာမည်ကျော် စိန်နှင့် နီလာကြီးများ အကြောင်း၊ အရှေ့တိုင်းမှ ပတ္တမြားကြီးများအကြောင်း၊ ပိုင်ရှင်ကို ပင် ထိခိုက်တတ်သည့် ကျိန်စာသင့်ထားသော ကျောက်မျက်ရတနာများ အကြောင်း စသည်တို့ကို အကိုးအကားနှင့်တကွ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသောနေရာမှာ စားပွဲနှင့် နီးကပ်လျက်ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နီလာကြီးကိုသာ မကြာခဏ စိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။ ဩဂတ်စတတ်ကလည်း "ကိုင်း ... လေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဘီလီယက် ကစားကြရအောင်" ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်အား ဘီလီယက် ကစားရန် ဆွယ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခိုက် အိမ်များတွင် မကြာခဏ ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း ဓာတ်မီးများ ရုတ်တရက် ငြိမ်းသွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မှောင်ထဲတွင် ငုတ်တုတ်သား ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအခါ အရိုးပက်ထရီရှာက -

"ခဏလေးကြာရင် ကောင်းသွားမှာပါပဲကွယ်။ ဒါနဲ့ နေကြဦး ဘယ်သူမှ ထပြီး လမ်းမလျှောက်ကြနဲ့ဦးနော်။ မှောင်ထဲတိုက်မိခိုက်မိ ဖြစ်နေကြဦးမယ်"

စားပွဲနဲ့ဘေး၌ ကျွန်ုပ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ထိခိုက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ အိုက်ဆိုဗယ်က -

"တစ္ဆေလား၊ သူရဲလား မပြောတတ်ဘူး။ ဘယ်မှာ မီးခြစ်ရှိကြသလဲ။ တစ်ဆိတ်လောက် မီးများခြစ်ကြပါဦး ... လက်အေးကြီးနဲ့ ကျွန်မလည်ပင်းလားဖျစ်တော့မလားပဲ။ ဟော ... ဟော ... ကျွန်မ မြင်ရတယ်"

ကျွန်ုပ်က -

"လက်အေးကြီးက အားလုံးရဲ့ လည်ပင်းကိုပဲ ဖျစ်မှာ မဟုတ်လား။" ကျွန်ုပ်က ဤကဲ့သို့မျှ ပြော၍ဆုံးမီ ဖျတ်ခနဲ ဓာတ်မီးများ လင်း၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မှောင်ဝိန်းနေရာမှ ရုတ်တရက် လင်း၍ လာခြင်းဖြစ်၍ မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်၍သွားကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း မျက်တောင်များ တခတ်ခတ်နှင့် ရှိနေကြလေ၏။

"အမယ်လေး ... တော်ပါသေးရဲ့"

အိုက်ဆိုဗယ်သည် ဤသို့ ပြောရင်းသက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူ့အား ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက်ရာတွင် မျက်လုံး မျက်ဆံ ပြူးကာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဖန်အုပ်ကြီးဆီသို့သာ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ 'ဗလူးဝါးတား' မှာ မရှိတော့ချေ။ ကတ္တီပါအဖြူ ဖုံးကလေးပေါ်တွင် မည်သည့်အရာဝတ္ထုမျှ မရှိဘဲ ဖန်အုပ်ဆောင်းအောက်တွင် ကတ္တီပါဖုံးကလေးသာ ရှိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကြောင်းသား ကြည့်ကာ အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငိုငိုလျက်ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပျောက်ပုံထူးလှသဖြင့် မစဉ်းစားတတ်ဖြစ်ကာ၊ ဖန်အုပ်ဆောင်းကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေမိတော့၏။ သို့သော် ဖန်အုပ်ဆောင်း၏ အောက်၌ကား မည်သည့်အရာမျှ မရှိသည်မှာ ထင်ရှားလှပေ၏။ ဖန်အုပ်ဆောင်းကြီးထက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်နေသည့် အရာဝတ္ထုမျိုးကိုကား ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သေးပေ။ အရိုး ပက်ထရီရှာ၏ အသံသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေခြင်းအကြားမှ အက်ကွဲထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ရှာက -

"မင်းများ နောက်လိုက်သလား ဩဂတ်စတတ်ရယ်"

အရိုး၏ အသံမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ အသံမျိုးမဟုတ်ပေ။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထိတ်လန့်စရာကောင်း၍နေ၏။

“အင်း ... ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး အရိုးရယ်။ တကယ့်ကို ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူးများ။ ကျွန်တော် ကျိန်ဆိုရင် ကျိန်ပါမယ်။ ကျွန်တော် လက်နဲ့တောင် မထိရပါဘူး”

ဤကဲ့သို့ပြောရင်း သူ၏မျက်နှာမှာ ပူနွေးသော သွေးရောင်များဖြင့် လျှမ်းကာ နိုးမြန်း၍လာလေ၏။

ဂျ -

“ဒါဖြင့် ... တစ်ယောက်ယောက်က နောက်ထားပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ပြောင်ထားသူ မဟုတ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်၍ နေမိသည့်ပြင်၊ ထိုသို့နောက်ပြောင် နေသည်ဟု ‘ဩဂတ်စတတ်’ ကိုသာ ရိုး၍နေသဖြင့်လည်း ပို၍ ဝမ်းမြောက်မိလေ၏။ ထို့နောက် အရိုးပက်ထရီဂျာသည် ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“စားပွဲနားမှာ ရပ်နေတာ မင်း မဟုတ်လား ဝှန် ... နောက်တာ မင်းများ ဖြစ်နေမလား”

ကျွန်ုပ်က -

“မဟုတ်ပါဘူး အရိုးရယ်”

“မိုက်ကယ်”

“မဟုတ်တာ အရိုးရယ်၊ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မလား”

“ဒစ် ကော”

“ကျွန်တော်လည်း မလုပ်ရပါဘူး ခင်ဗျား”

မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂစ်တို့ကလည်း ဤကဲ့သို့ သူတို့ မဟုတ်ရကြောင်း နှင့် ငြင်းနေကြပြန်သဖြင့်၊ အရိုးပက်ထရီဂျာသည် မိနိုးကလေးများဘက်သို့ လှည့်၍သွားပြန်လေ၏။

မျက်ခုံးချိုလျက် -

“ညည်းတို့လည်း မဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်စ”

ဗယ်က -

“မဟုတ်ရပါဘူး အရိုးရယ်။ ကျွန်မဖြင့် သရဲတွေ၊ သစ္ဆဲတွေ လက်အေးကြီးနဲ့ လာကိုင်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ နီလာကြီးကို ယူဖို့ နေနေသာသာ လက်တွေကို လှုပ်တောင် မလှုပ်ဝံ့ပါဘူး”

ကလောဒီယာ -

“ကျွန်မလည်း ယူမထားပါဘူး”

အရိုးပက်ထရီဂျာနှင့် သင်းအုပ်ဆရာတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ၆ ယောက်အား စိန်းစိန်းကြည့်လျက်ရှိနေလေ၏။

ဂျ -

“ကဲ ... မင်းတို့နောက်တဲ့အတွက်ရော မယူဘူးလို့ ငြင်းနေတဲ့ အတွက်ရော ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါမပဲ အခုလိုတော့ မင်းတို့ အတော်ကို လွန်နေပြီ ထင်တယ်”

ထိုအခါ ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ ကျွန်ုပ်အား -

ဩက -

“ဟေ့ ... မင်းနောက်တာကို မင်းပြန်ရှင်းပြလိုက်ပါတော့လား။ မီးငြိမ်းသွားတုန်းက မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ စားပွဲနားမှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ငါ နီလာကြီးကို လက်နဲ့တောင် မတို့မိပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လားကွ”

ဒစ် -

“ဟေ့ ... ရွံ့စရာကောင် မင်းကော ပြန်ထားလိုက်ပါတော့လား”

သူ ပြောလိုက်သော စကားသည်ကား အစွန်း မလွတ်ချေ။

ဩ - စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် - “အို ... မင်း ပြန်ထားလိုက်ပါလား”

ဒစ်ဂစ်မှာ သူ့နောက်တွင် ရပ်နေရာ ရုတ်တရက် သူ၏ညာဘက်ကို ခပ်နာနာ ကြုံလိုက်ရာ ဩဂတ်စတတ်သည် စားပွဲရှိရာသို့ အရှိန်ဖြင့် ထိုးစိုက်သွားလေ၏။ သို့သော် အရိုးပက်ထရီဂျာသည် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဤသို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြုမှုနေသည်ကို မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ကြည့်၍သာနေလေသည်။

ဩဂတ်စတတ်သည် ဒစ်ဂစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် အော်ကြီးဟစ်ကြီးနှင့် -

“ဒီဟာကြီး ငါ့ဆီမှာ မရှိပါဘူးလို့ ပြောပြီးပါပြီကောကွ။ မင်းတို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ရှိမှာပဲ”

အဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ယုံနိုင်စရာ မရှိအောင်ပင် ဖြစ်နေတော့၏။ အရိုး ပက်ထရီဂျာမှာလည်း နှုတ်ခမ်းများကိုက်ကာ မျက်ခုံးများချိုကာနှင့် မျက်နှာပျက်သည်ထက် ပျက်၍နေရာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်နှင့် ဩဂတ်စတတ်တို့လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦးစိုက်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ်၊ အိုက်ဆိုဗယ်က ကြားဝင်၍ -

“ကိုင်း ... ဒီမှာ ဉာဏ်မရှိတဲ့ လူတွေ ကြည့်ကြစမ်း၊ အခု ကျွန်မမိကို နှစ်မိနစ်လောက် ကြာအောင် ငြိမ်းလိုက်ဦးမယ်။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့

လေ။ လိမ်ထားတဲ့လူ နောက်ထားတဲ့လူက ဒီမီးမှိတ်နေတဲ့ အချိန်အတွင်း ဗလူးဝါးတားကို ပြန်ထားလိုက်ပေတော့။ ဘယ်သူ နောက်ထားတယ်။ ဘယ်သူ လိမ်ထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ... ကိုင်း”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် မီးခလုတ်များ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

အနီးနှင့် သင်းအုပ်ဆရာတို့ကလည်း -

“ကိုင်း ... နောက်ထားတဲ့ လူကလွဲပြီး အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်နေကြ။

ငါ မီးဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ဗလူးဝါးတားကို ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်တယ်”

စကားပြော၍မျှ မဆုံးမီ မီးများ ငြိမ်းသွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ဗလူးဝါးတားကို ပြောင်၍ ယူထားသူကို သိလိုသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် စားပွဲအစွန်းသို့ အသာလျှောက်၍ လာခဲ့ပြီးလျှင်၊ စားပွဲအစွန်းကို စမ်းသပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏လက်ဝဲဘက်လက်ကို ဖန်အုပ်ဆောင်း ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လေ၏။ နီလာကြီးကို ပြန်ထားသူ မည်သူမဆို ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုလှာ၍ ထိရမည်ဖြစ်ရကား ထိုသူကို မလွတ်ရအောင် ကျွန်ုပ် အမိဖမ်းထားလိုက်မည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်သည် မီးများ ပထမ ငြိမ်းသွားစဉ်က စားပွဲအနီးတွင် ရှိနေသည်ဟု နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အပြောမခံခဲ့ရလျှင် ဤမျှလောက် စိတ်ဝင်စားမည် မဟုတ်ပေ။

နီလာကြီးအား မည်သူမျှ မသိစေဘဲ၊ ယူထားသူက ပြန်၍ ထားနိုင်ရန် ပြုလုပ်လိုက်သော အိုက်ဆိုဗယ်၏ အစီအမံကလေးမှာ အလွန်ပင် ကောင်းလှပေ၏။ သို့သော် ဩဂတ်စတတ်၏ အကျိုးအတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လူဖျင်းလူအဖြစ် ခံနေရခြင်းကို ဆက်လက်သည်းခံနေရန်အကြောင်း မရှိချေ။ ထိုကိစ္စမှာ ချက်ချင်း ရှင်းလင်းသွားမှသာ ကောင်းပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲအနီး၌ ရပ်ကာ စောင့်၍ နေခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ရပ်နေစဉ် အိုက်ဆိုဗယ်က အခွင့်ကောင်း ပေးသည်ကို အကယ်၍ မယူဘဲ နောက်ပြောင်၍ ဝှက်ထားသူသည် နီလာကြီးကို ပြန်၍ မထားခဲ့လျှင် မည်သို့ဖြစ်ချေမည်နည်းဟု စဉ်းစားမိ၏။ အခန်းကြီးအတွင်း၌ကား လုံးလုံးလျားလျား တိတ်ချက်သားကောင်းလှပေ၏။

“ငါတော့ တိတ်တိတ်ကလေး မလှုပ်နိုင်ဘူး ဟေ့ ... ငါ ဖိနပ်တွေက တကွီကွီနဲ့ မြည်နေတယ်”

ဟု ဒစ်ဂဗီ၏ ရုတ်တရက် ပြောသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မိုက်ကယ် က -

“ငါလည်း အဖုံးကို ရှာမတွေ့ဘူးကွယ်”

အိုက်ဆိုဗယ် က -

“ကိုင်း ... သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူ ... မြန်မြန်လုပ်နေ ... အချိန်တစ်မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

အိုက်ဆိုဗယ်က ဤသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် တစ်ခဏတွင် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ် အနီး၌ ကပ်၍ အသက်ရှူနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တံတောင်ဆစ်ကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်က လာ၍ အသာအယာ ထိသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်သို့ အသာအယာ ကျလာ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် အပေါ်အကျိုလက်ဖျားပေါ်သို့ ဆုပ်ကိုင်မိလျက်ရှိလေရာ၊ အောက်တွင် ကော်တင်ထားသည့် ရုပ်အကျိုလက်ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်လက်မှာကား ထိုသူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင် ဖမ်းထားမိပြီး ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ် ဖမ်းမိနေသော လက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ထဲက အတော်ပင် ဝမ်းသာမိ၏။ အကယ်၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လက်သာဖြစ်ခဲ့ပါမူ၊ ကျွန်ုပ်သည် လွှတ်လိုက်မည်ဖြစ်၏။ ‘ခက်နွဲ့ - ရှုံးရာကောင် ဩဂတ်စတတ်ရဲ့ လက်နဲ့ တူတယ်။ ဒီလိုမဖြစ် ညစ်ကျယ် အလုပ်မျိုးကို ဒီအကောင်သာ လုပ်တတ်တယ်’ ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။ မိမိပြုလုပ် နောက်ပြောင်လိုက်သည့် ရယ်စရာအလုပ် ထင်တိုင်းပေါက်သောအခါ ဩဂတ်စတတ်ကဲ့သို့ လူမျိုးသာ အမှောင်ကို အခွင့်အရေးယူပြီးလျှင် နီလာကြီးကို ပြန်ထားမည်မှာ သေချာလှ၏။ မီးလင်းသွား၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဆုပ်ထဲတွင် သူ့လက်မိနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ အနီး ပက်ထရီဂျာ၏ မျက်နှာမှာ မည်သို့ ဖြစ်၍နေမည်ကိုသာ သိလိုသောစိတ် ကျွန်ုပ်တွင် ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။ အကယ်၍ ဩဂတ်စတတ်သာ အပြစ်ကို ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံ၍ချသည့်အနေနှင့် ပထမ မီးငြိမ်းသွားစဉ်က စားပွဲအနီးတွင် ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ဟု ထပ်တလဲလဲ မပြောခဲ့လျှင် သူ့လက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် လွှတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် သူသည် အတင်းရုန်းပြီးလျှင် မှောင်ထဲ၌ လက်လွှတ်ထွက်ပြေးလိမ့်မည်ဟု ထင်နေရာ ယခုမူ ဤသို့ မရုန်းကန်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ခံနေသဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အံ့အားသင့်မိ၏။ ထိုလက်သည် မှောင်ထဲတွင် မရုန်းမကန် မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အခန်းတံခါးဆီမှ အိုက်ဆိုဗယ်၏ အသံဖြင့် -

“ကိုင်း ... သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူရေ ... တစ်ကစပြီး တစ်ဆယ် အထိ ရေပြီး မီးကို ဖွင့်လိုက်တော့မယ်နော် ... အသင့်ရှိပြီလား”

ဒစ် -

“အေး ... ငါပြန်ထားပြီးပြီ”

ထိုအခါ မိုက်ကယ်၏ အသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ကပ်၍ -

“ငါလည်း ပြန်ထားပြီးပြီဟေ့”

ထိုအခါ ကလောဒီယာကလည်း သံယောင်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ငါလည်းပဲ ထားပြီးပြီ”

ထိုအချိန်၌ အိုက်ဆိုဗယ်သည် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးဖြစ်၍ မီးလင်းလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်များသည် ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်၏ လက်များကို မြဲမြဲကြီး ကိုင်မိလျက်သား ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြမိလေတော့၏။

အမှန်အားဖြင့်သော် ဤကိစ္စမှာ မပြောပလောက်ပေ။ အမိပွယ် မရှိလှသည့် ပြောင်နည်း နောက်နည်း ကျီးစားနည်းတစ်မျိုးမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ မိုက်ကယ် ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မှာ မထင်ရက်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ သူသည် မည်သည့်အခါကမျှ ဤကဲ့သို့ မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည့်ပြင် အကယ်၍ ပြုလုပ်ခဲ့ပြန်လျှင်လည်း ပြောင်ပြောင်ကြီး လိမ့်၍နေမည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ထိုပြင်သူကပင်ပြန်၍ ကျွန်ုပ်အား အကြောင်သားကြည့်ကာ ထပ်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ပင် အံ့အားသင့်ရပြန်၏။

“ကိုင်း ... ငါပဲလို့ ထင်နေတဲ့အတိုင်း ဟုတ်နေပြီလို့ မထင်လိုက်ဘူးလား ဂျွန်”

ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အတော်ထိမိုက်သွားမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ‘ဂတ်ဆီသြဂတ်စတတ်’ ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် ဂတ်ဆီရယ်၊ ငါ မင်းကိုပဲ ထင်နေတာကိုလည်း ဝန်ခံပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။

“ဆို ... အနာဟောင်းကို ပြန်ဆွဲမနေပါနဲ့တော့ကွယ်၊ နီလာကြီးကိုသာ ပြန်ထားလိုက်ပါ။ ရူးသလို ပေါသလို လုပ်လည်း မနေပါနဲ့တော့ မင်းတို့ လုပ်တာဟာ တော်တော် တရားလွန်နေပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကတ္တီပါဖိုကလေးရှိရာသို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ဖန်အုပ်ဆောင်းကြီးကား ဟောင်းလောင်းပင်ရှိနေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မိုက်ကယ်ဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ မိုက်ကယ်ကလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ပြန်ထားလိုက်ပါတော့ ဗိုးရယ်။ မင်းလုပ်တာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းပြီး လုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း အတော်ကို ပီပီရီရီ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါပေတယ်။ ငါတော့ ဂတ်ဆီ ပြောတာတောင် သဘောခပ်ကျကျဖြစ်နေပြီ”

မိုက်ကယ်ကား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ စိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ထို့နောက် ‘ဟင်း’ ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ကား အိုက်ဆိုဗယ်မှာ တံခါးပေါက်ဆီမှ ပြန်၍ ရောက်နေလေပြီ။

ထို့နောက် အိုက်ဆိုဗယ်က မိုက်ကယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ငါတော့ မင်းတို့ကစားလို့ ဝပြီထင်တယ်။ ကိုင်း ... ပြန်ထားလိုက်ပါတော့ ဗိုးရယ်။ ပြီးတော့ တို့များ ကကြရအောင်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ အရီး ကျွန်မတို့ကနိုင်တယ် မဟုတ်လား ... ဟင်”

“အေးလေ ... တို့များအထဲက ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်၊ ပြောင်တဲ့ နောက်တဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်တော်တဲ့ လူပြောင်ကြီးဟာ တို့တစ်တွေအားလုံးက ချီးကျူးတာကို ခံယူပြီးတဲ့နောက် မင်းတို့ ကနိုင်ကြတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုလူပြောင်အတွက် အတော်ပင် သနားမိသည့်ပြင် သူ့အတွက်လည်း စိတ်ထဲ၌ အတော် မကောင်းဖြစ်မိ၏။

သင်းအုပ်ဆရာသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ခြောက်ယောက်သားတို့၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေသည်။ အရီးသည်လည်း ထိုနည်းတူပင် ကြည့်ရှုလျက်ရှိပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည်လည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ပကတိငြိမ်သက်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိကြလေ၏။

အရီး က -

“ကိုင်း ... မင်းတို့ ပြောင်တာ နောက်တာတွေ ရပ်တန်းက ရပ်ကြပါတော့ကွယ် ... ဗလူးဝါးတားကို ခုချက်ချင်း ပြန်မရရင်တော့ အရီး တကယ် စိတ်ဆိုးရလိမ့်မဟေ့ နားလည်ပြီလား”

ဒစ်ဂဗီ -

“ကဲဟေ့ ... တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်ထားလိုက်လေကွာ”

နောက်တစ်မိနစ်မျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပြန်၏။ အခြေအနေသည်ကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆိုးရွားလျက်ရှိနေလေပြီ။

အရီး - “အင်း ... ငါ စောင့်နေတယ်နော်”

အရီးသည် စိတ်ဂဏှာမငြိမ်သည့်ဟန်ဖြင့် ခြေကို တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်လျက်ရှိလေသည်။

ဤအချိန်မှစ၍ ထိုကိစ္စကြီးမှာ ကစားနေခြင်း မဟုတ်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေ ဆိုးရွားသည်ထက် ဆိုးရွားလာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလာတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ထိုအခိုက်အတန့်မျှသော အချိန်ကလေးကို မည်သည့်အခါမျှ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှစ်ဦးသားတို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေကြရာ မနေတတ် မထိုင် တတ် ဖြစ်၍နေကြ၏။ ထို့ပြင် မည်သူကပင် နောက်ပြောင် ထားသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုမျှ အရပ်ဆိုးရဲအောင် နောက်ပြောင်ရပါမည်လောဟု ရှစ်ဦးလုံး၏ မျက်နှာ များမှာလည်း ဒေါသရောင်များသန်းလျက် ရှိနေလေသည်။ အရိုးသည် အတန် ကြာ တွေးတောစဉ်းစားနေပြီးနောက် အရိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ပိုင်းဖြတ် ပြီးသည့်အလား ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း သင်းအုပ်ဆရာ ၏ အကျီစကို ဆွဲကိုင်ကာ -

“ကိုင်း ... မောင်ရင် ငါ့အနားလာပြီး ဟောဒီ ငမိုက်ကလေး လေး ယောက်နဲ့၊ ငမိုက်မကလေး နှစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်စီ မေးပြီးတဲ့အချိန်ထိ မင်းထိုင်နေစမ်းပါ။ နောက်ပြီး မင်းသွား အိပ်ချေတော့။ အတော်လည်း ညဉ့်နက် ကြီ”

သင်းအုပ်ဆရာ မောရစ်သည် အရိုး အလိုရှိသည့်အတိုင်း အရိုးညွှန် ပြရာ ပြတင်းပေါက်အနီးရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် သွား၍ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက် အရိုးသည် ခပ်အေးအေးပင် ရာစပလွင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဘုရင်မကြီး၏ ဟန်ပန်လေသံမျိုးဖြင့် စ၍ပြောလေသည်။

“အင်း ... ကိစ္စကတော့ အတော်အရပ်ဆိုးနေပြီကွယ်တို့ ... ဒီကိစ္စ ဟာ အခု ချောချောမောမောသာ ဖြစ်မသွားရင် အကျိုးနည်းကုန်ကြတော့မှာ အမှန်ပဲ။ သည်တော့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဗလူးဝါးတားကို ယူထားတဲ့လူ ယောက်ျားကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလူကို ပြန် ထားပါဆိုတဲ့အကြောင်း ငါနောက်ဆုံးအကြိမ် ပြောတာပဲ။ ဒီအသုံးမကျတဲ့ ကိစ္စကို အခု ချက်ချင်း ထိုင်ရာမထ ပြီးပြတ်အောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရိုး ဘာမှ မပြောတော့ဘူး၊ မပြီးပြတ်ရင်တော့ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် ဆိုသလို ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ ကိစ္စကတော့ အင် မတန် မကောင်းတဲ့ကိစ္စ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ အံ့ဩစရာ လည်း ကောင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စပဲ”

ဩ -
“ဟေ့ ဂျန် ... လုပ်လေကွာ”

ဤသို့ ဩဂတ်စတတ်က ပြောလိုက်သော်လည်း အခြားမည်သူက မျှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောချေ။ ထိုအခါ အရိုးက -

ရိုး -

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ လုပ်တဲ့လူကမှ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် မရှင်းရင်ဖြင့် ကလောဒီယာ လာစမ်း ဒီကို၊ သင်းအုပ်ဆရာက ဖန်ဘူးထဲ ထည့်ပြီးနောက် ဗလူးဝါးတားကို မင်းလက်နဲ့ ကိုင်မိသေးလား”

အရိုး ပက်ထရီရာသည် ဤသို့ ပြောဆိုရင်း ကလောဒီယာ၏ လက် မောင်းကို ကိုင်ကာ အနီးသို့ ဆွဲယူပြီးနောက် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“ဟင့်အင်း ... အရိုး ကျွန်မ မကိုင်ရပါဘူး”

“အေးလေ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုင်း ... ငါ့သမီး အိပ်ချေပေတော့ ... ဟဲ့ အိုက်ဆိုဗယ်၊ ဒီကို လာစမ်း မင်းကော သင်းအုပ်ဆရာက သူ့နေရာသူ နေသားတကျ ပြန်ထားပြီးတဲ့နောက် ဗလူးဝါးတားကို ကိုင်မိသေးသလား”

“မကိုင်မိပါဘူး အရိုးရယ် ... ကျွန်မ မကိုင်ရပါဘူး”

“ငါလည်း ညည်း မကိုင်ဘူးလို့ အထင်သားပဲ။ ကိုင်း ... အိပ်ချေ တော့”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် လှည့်၍ ထွက်သွားမည့်ဟန်ပြင်ပြီးနောက် မသွား သေးဘဲ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ကိုင်ချင်လာရင်တော့ ကိုင်မိမှာ အမှန်ပဲ၊ နို့ပေမဲ့ အခုဟာက ကစားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ရိုး -

“အို ... စကားရှည်မနေပါနဲ့တော့အေ။ အိပ်မှာသာ အိပ်ချေပါ”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် ကြင်နာယုယသည့် မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက် လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

အရိုး ပက်ထရီရာသည် ဩဂတ်စတတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ သွားပြန် ၏။

“ဒီကိုလာစမ်း”

အရိုးသည် အေးစက်မာကျောလှသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ရင်း ဩ ဂတ်စတတ်၏ ဂဏှာငြိမ်လှသော မျက်လုံးများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ကိုင်း ... မင်းအကျိုးကို ကြည့်ပြီး ငါမေးတာ မှန်မှန် ဖြေစမ်း၊ မင်း ဗလူးဝါးတားကို ယူထားလို့ အခု ပြန်ပေးရင် နောက်ထပ် ဒီအကြောင်းနဲ့

ပတ်သက်လို့ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမှ အရိုး မပြောတော့ဘူး။ မင်းဆီမှာများ ရှိနေသလား ဟင်”

“ကျွန်တော် ကျိန်ပြီး ပြောပုံပါတယ် အရိုးရယ်”

“ဟေ့ ... မင်းကျိန်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ရှိတယ် မရှိဘူး ဒါပဲပြောစမ်း ပါ။ မင်းမှာရှိသလား”

“မရှိပါဘူး အရိုး။ ကျွန်တော် ကျိန်ရုံပါတယ်” ‘ဂတ်ဆီဩဂတ် စတတ်’မှာ အတော်ပင် စိတ်ကို ထိခိုက်နေပေပြီဖြစ်၍ မကျိန်ရန် တားမြစ်ထား သော်လည်း ထပ်တလဲလဲ ကျိန်ဆိုလျက်ရှိလေ၏။ သို့နှင့် အရိုးဖြစ်သူက ကြားဖြတ်၍ -

“ဖန်အုပ်ဆောင်းထဲကို သင်းအုပ်ဆရာ ပြန်ထားပြီးနောက် နီလာကြီး ကို မင်းကိုင်မိလေသလား”

“ဟင့်အင်း ... အရိုး၊ ကျွန်တော် မကိုင်မိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အာမခံရုံပါတယ်။ ကျွန်တော် ....”

“ဗလူးဝါးတား အခုဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကော သိသလား”

“ဟင့်အင်း ... အရိုး၊ မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ ဘုရားသခင် သိရပါစေရဲ့။ ကျွန်တော် မသိရပါဘူး အရိုးရယ်။ ကျွန်တော် သိရင်လည်း ကျွန်တော် ...”
ထို့နောက် အရိုးသည် ဩဂတ်စတတ် ပြောနေသည်ကို ဂရုမစိုက် တော့ဘဲ ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်၍လာလေ၏။

“ဥျန် မင်းကော နီလာကြီး ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“ဟင့်အင်း အရိုး သင်းအုပ်ဆရာ ပြန်ထားပြီး ကတည်းက ကျွန် တော် ကိုင်ကို မကိုင်မိသေးပါဘူး”

အရိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်မပြောသေးဘဲ။ ကျွန်ုပ်အား အတန် ကြာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ထိုသို့ ကြည့်နေခြင်းခံရာသဖြင့် အတော်ပင် အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေရကား။ မျက်နှာကိုသာ ချိုနိုင်သမျှ ချို အောင် သတိထား၍ သူ့အား မရဲတရဲပင် ပြန်၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်ရာမှ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများမှာ မိုက်ကယ်၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ခပ်ကြောင် ကြောင်ပင် ကြည့်လျက်ရှိနေလေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဒစ်ဂစ်၏ အလှည့်ဖြစ်၏။ သူသည် ခပ်ရိုးရိုး၊ ခပ်ရှင်းရှင်းပင် နီလာကြီး ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မသိ ကြောင်း၊ သူ့အား ကလောဒီယာက လှမ်းပေးသဖြင့် ကိုင်ကြည့်ရပြီးလျှင် သူက တစ်ဖန် ဆိုက်ဆိုယ်အား လက်ကမ်းလိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် နောက်

ထပ် နီလာကြီးကို မကိုင်မိတော့ကြောင်း စသည်တို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြရှာလေ ၏။

သို့ဖြင့် ‘မိုက်ကယ်’ အလှည့်သာ ကျန်ရှိတော့၏။ နီလာကြီးကို ယူထားသူမှာ သူသာ ဖြစ်ရမည်။ သို့မဟုတ်က ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ တစ်ဦးဦး သည် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ကြီးလေးသော အပြစ်ကြီးနှင့် ရှက်စဖွယ် ကောင်းလှသည့် အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို အသေအချာကျူးလွန်ခဲ့လေပြီ။ ထိုအပြစ် ကား အခြားမဟုတ်။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ဇွတ်အတင်း လိမ်လည်နေခြင်း ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် မိုက်ကယ်အား ထိုစဉ်ကလောက် တစ်ခါမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ဘူးသေးဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် အမှန်စင်စစ်မှာမူ သူ့အား အကယ်စိတ်ဆိုးနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့အတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှက်ဖွယ်ကောင်း၍ ညစ်ပတ်လှသော အပြုအမူမျိုးကို မိုက်ကယ်ကဲ့သို့ လူစားမျိုးက ပြုလုပ်ကျူးလွန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရက်စရာ မရှိ သည့်ပြင် ယခု ဖြစ်ပျက်လျက်ရှိသော အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ကိစ္စကြီးမှာ တစ်ခွန်းမျှ သူပြောလိုက်လျှင် ပြီးသွားနိုင်သဖြင့်လည်း သာ၍မထင်ရက်နိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့် မိုက်ကယ်သည် ဤသို့ ပြုလုပ်နေရလေသနည်း။ သူ့အတွက် အပျော်သဘောပင် ဤကဲ့သို့ မလုပ်သင့်သည်သာမက လိမ်လည်နေသည်မှာ လည်း အတော်ပင်ခံပြင်းစရာ ကောင်းလှ၏။ သူသည် နီလာကြီးကို တိတ်တ ဆိတ် ပြန်ထားရန် ကြိုးစားခဲ့စဉ် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား လက်ပူးလက်ကြပ်မိ လိုက်ကတည်းက စ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသဖြစ်လွန်း အားကြီးလှသဖြင့် စိတ်ထဲ တွင် နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကြောင့် သူ့အကြံပျက်သွား သဖြင့် အပြစ်မရှိဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် နောက်တစ် ကြိမ် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်သော အမှောင်ထဲ၌ မည်သူမျှ မမြင်ဘဲ ပြန်၍ထားနိုင်ရန် အခွင့်ကို စောင့်နေသည့် အလား ယခုကဲ့သို့ မြဲ၍နေသည့်အခါတွင် ကျွန်ုပ်မှာသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ ၏။

“မိုက်ကယ်” အရိုး၏ တစ်ခွန်းတည်း ခေါ်လိုက်သော အသံမှာ အေးစက်စရာကော သလောက်သူ၏ မျက်နှာထားမှာလည်း အလွန်တည်ကြည် လှပ၏။ သို့သော် အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းနေဟန် ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

ရိုး -
“ငါ သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းတယ်ကွယ်။ ဝါးပင်က ဖွင့်မပြောနိုင်လောက် အောင်ကို ဝမ်းနည်းနေတယ်။ မိုက်ကယ်ရယ်။ ‘ဗလူးဝါးတား’ ကို ပြန်ထား လိုက်ပါ။ ဒီလို ပြန်ထားလိုက်ရင် နောက်ထပ် ငါဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။

နို့ပေမဲ့ ငါတော့ဖြင့် အတော်ကြာအောင်ပဲ မင်းကို မိုးလို့ ခေါ်မြဲခေါ်နိုင်ပါဦး မလားတော့ မပြောတာတဲဘူး”

မိုက်ကယ် -

“ကျွန်တော်ပြန်မထားနိုင်ဘူး အရိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ကျွန်တော်မှ ယူမထားဘဲ”

မိုက်ကယ်က ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်ပင် အံ့အားသင့်ကာ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

“ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာကိုကော မင်းသိသလား ... မိုက်ကယ်”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး အရိုး”

“နို့ ... သင်းအုပ်ဆရာ ပြန်ထားပြီးတဲ့နောက်မှာကော နီလာကြီးကို

မင်းကိုင်မိသေးသလား”

“ကျွန်တော် မကိုင်မိပါဘူး အရိုး”

“ဒါဖြင့် ဒီနီလာကြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်း ဘာများ သိသလဲကွယ်”

“ကျွန်တော် ဒီနီလာကြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမျှ မဆိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အံ့အားသင့်ရလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းအခုပြောခဲ့တာတွေဟာ လုံးဝ အမှန်ဖြစ်တယ်လို့ အသေအချာ ဆိုရဲပဲ၊ မလား မိုက်ကယ်”

“ကျွန်တော် ရဲရဲဝဲဝဲကြီးကို ဆိုရဲပါတယ် ... အရိုးရယ်။ အမှန်ကလွဲပြီး ကျွန်တော် မပြောပါဘူး”

ကျွန်ုပ် မည်သို့ ထင်ရပေမည်နည်း။ အမှန်ပင် မိုက်ကယ်သည် လိမ်လည်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မထင်နိုင်ပေ။ ထိုနည်းတူ သူ့လက်ကို ကျွန်ုပ် ဖမ်းမိသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မှာ မမေ့နိုင်အောင်ပင် ရှိခဲ့၏။

အရိုးသည် မိုက်ကယ် နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော စကားများကို ကြားရပြီးနောက်၊ အေးစက်မာကြောလှသော အသံဖြင့် -

“ဒီကိစ္စက အင်မတန် ယုတ်မာစုတ်ပဲ့ပြီး ရှုပ်ရှားကောင်းတယ်။ ဒီအိမ်မှာနေ ဒီအိမ်မှာအိပ်၊ ဒီအိမ်မှာစားပြီး ဒီအမိုးအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာ၊ ယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးပေါင်း ၆ ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာဖြင့် အင်မတန် စက်ဆုတ်စရာကောင်းတဲ့ လူလိမ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒီဟာတွင်မကဘူး သူဟာ ရိုးရိုးသူရိုး ဒါမှမဟုတ်ရင်

လည်း အတော်ထူးခြားတဲ့ သူရိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုင်း ... ဒီမှာဟေ့ အားလုံး၊ နားထောင်ကြစမ်း။ ဖန်အုပ်ဆောင်းကို ငါဒီမှာပဲ ထားပစ်ခဲ့မယ်။ ညဉ့်သန်းခေါင် လောက်မှာ ဒီအခန်းမှာရှိတဲ့ တံခါးတွေ အားလုံးကို သော့ခတ်ပြီးတော့ ဟော့ဟို တံခါးသော့က လွဲလို့ ကျန်တဲ့ သော့တွေ ငါယူထားမယ်။ အဲဒီသော့ကို ယူခဲ့စမ်း ဒစ်ဂဗီ ... အေး ... အေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

အရိုးက ဆက်လက်၍ -

“ဒီသော့ကို အပြင်ခန်းမကြီးထဲက မီးဖိုအဆင့်ကလေးပေါ်မှာရှိတဲ့ ကြေးသေတ္တာ အဟောင်းထဲမှာ ငါထည့်ထားခဲ့မယ်။ အစေခံတွေတော့ အိပ်ရာ ဝင်ကုန်ကြလို့ ဒီသော့ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ အခုရှိနေကြတဲ့ လူလိမ်ကိုပေါ့ကွယ်။ ငါပြောချင်တာတစ်ခုက အဲဒီလို ငါစီစဉ်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး နီလာကြီးကို ညတွင်းချင်း ပြန်ထားပေတော့။ ပြီးတော့ အခန်းကို သော့ပြန်ခတ် သော့ကို ကြေးသေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ထားဖို့ပဲ။ မနက်ဖြန် ငါအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာလို့မှ ပြန်မထားသေးဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒီလူလိမ်ဟာ သူရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပြီး ထုံးစံအတိုင်း အရေးယူရမိမယ်။ အဲဒီလို အရေးယူတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ကလောဒီယာနဲ့ အိုက်ဆိုဗယ်ကို ပြောပြမယ်”

လေဒီဗရန်ဒန်သည် တံခါးနှစ်ပေါက်ကို ဝိတ်ကာ သော့ခတ်ပြီး နောက် သင်းအုပ်ဆရာနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ကိုမျှ ခါတိုင်းကဲ့သို့ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူထွက်သွားသည့် တံခါးကို ပြန်ဝိတ်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်ဟု ထင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဆိုရသော် ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးကျသွားသည့် အလား အကယ်ပင် သက်ပြင်းချမိလေသည်။

မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် အခန်းထဲတွင် သေချာစေ့စပ်စွာ လှန်လှောရှာဖွေကြ၏။ နီလာကြီးမှာ အခန်းထဲတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရှိနိုင်သည်မှာ သေချာသည်ထက် သေချာစေရန် ရှာဖွေကြည့်ကြ၏။ သို့သော် အမှောင်ထဲတွင် ရသမျှသော အချိန်ကလေးအတွင်း ရှာမတွေ့နိုင်အောင်ပင် ဝှက်ထားနိုင်လျှင်ကား အခန်းထဲတွင် နီလာကြီးမှာ ရှိကောင်း ရှိနေပေလိမ့်ဦးမည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်လက်ရှာဖွေခြင်း မပြုတော့ဘဲ လက်လျှော့လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဒစ်ဂဗီက -

“ကိုင်း ... ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှာလို့တော့ မတွေ့တော့ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အရိုး ပြန်ဆင်းလာပြီး တံခါးမဝိတ်ခင်တို့များ အခန်းထဲက ထွက်

သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ငါတော့ သူ့ကို ဒီညနောက်ထပ်ပြီး မတွေ့ချင်တော့ဘူးဟေ့။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ငါကြည့်လိုက်တိုင်း မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါ မင်းယုထားလို့ ဖြစ်တော့မပေါ့” ဟု ဩဂတ်စတတ်က ဝင်၍ ဟောကံလိုက်သေး၏။

ထိုအခါ မိုက်ကယ်က အကြံပေးသည့်အနေနှင့် -

“တို့များ မသွားခင် အခန်းကို နေသားတကျ ပြန်ပြီးဖြစ်အောင် လုပ်ထားဖို့ ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခုအတိုင်းသာ မိုးလင်းတဲ့အထိရှိနေရင်၊ အစေခံတွေ ဒီကိစ္စကို အနံ့ရသွားလိမ့်မယ်”

ဒစ်ဂဗီ က -

“အို ... အနံ့ရကော ပူစရာလား ငါတော့ ပူစရာလို့ မထင်ပေါင်ကွာ”
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်တို့သည် အခန်းထဲတွင်

ဖရိုဖရဲ ပွကြနေသော စားပွဲကုလားထိုင်စသည်တို့ကို နေသားတကျ ပြန်၍ဖြစ် အောင် စီစဉ်ထားသလိုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ဩဂတ်စတတ်မှာမူ ကျွန်တို့အား မည်သို့မျှ မကူညီဘဲ နှာခေါင်း တရှုံ့ရှုံ့ မျက်မှောင် တကြုတ်ကြုတ် ဖြစ်ကာ ပါးစပ်မှလည်း ‘တိရစ္ဆာန်လို လူညာတွေ’ ‘လူလိမ် လူကောက်တွေ’ စသည်ဖြင့် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ် ရှင်းလင်းပြီးစီးသောအခါ ဒစ်ဂဗီက မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်ုပ် အား -

“ကိုင်း ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆေးလိပ်သောက်တဲ့အခန်းထဲ လိုက်ခဲ့

ကြစမ်း”

ဩ -

“အေး ... သွားကြ ... သွားကြ ... ဟိုအခန်းထဲ သွားပြီး စီးပါးရိုက် ကြပေတော့ ... ကလေးကချေလူတွေ”

ဒစ်ဂဗီ -

“ဟေ့ကောင် မင်းအိပ်မှာသာ အိပ်ပါကွာ။ စကားရှည် မနေပါနဲ့၊ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်ခန်းကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ မီးဖိုပေါ်က ကြေးသေတ္တာကလေးထဲ မှာ သော့ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ကွာနော် ... ကဲ ... သွားပေတော့”

ဩ -

“ငါတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခန်းထဲမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်နေပြီး သော့ ကို ဘယ်သူ လာယူတယ်ဆိုတာသာ စောင့်ကြည့်နေချင်တာပဲ”

ဩဂတ်စတတ်သည် ဤသို့ ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒစ်ဂဗီက -

ဒစ် -

“အေး ... မင်းကိုသာ ဒီနေရာမှာ မတွေ့ပါရစေနဲ့ကွာ၊ တွေ့ရင်တော့ လား နားရင်းပါးရင်းကို တစ်ခါတည်း အုပ်ပြီးသားပဲ”

ဩ -

“စိတ်ချပါ မောင်။ အခု ငါသွားပြီး အဲဒီနေရာက တစ်ဖဝါးမှ မကွာ ဘဲ ထိုင်နေရင် ငါ အရူးဖြစ်မှာပေါ့ကွ ... ဘာရမလဲ ... ဟင်”

ဤသို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောပြီးနောက် ရွံစရာ ဩဂတ်စတတ်သည် အခန်းတွင်းမှ ခပ်တည်တည် ထွက်သွားလေ၏။ ဩဂတ်စတတ် ထွက်သွား သောအခါ ကျွန်ုပ်က “အင်း ... ဒီအကောင် ရိုးရင်ရိုး မရိုးရင်တော့ အတော်ဟန် ဆောင်ကောင်းတဲ့ အကောင်ပဲဟေ့” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်လည်း အခန်းမကြီးကို ကျော်ဖြတ်ကာ မြင်းရထားနောက်မှ လိုက် သော အစေခံ ဒေဗစ်အား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဆေးလိပ်သည့် အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။

ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားတို့သည် ကုလားထိုင်များ ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးတံများကို ကိုယ်စီထုတ်လျက် ရှိစဉ် မိုက် ကယ်သည် မီးဖိုမှ မီးကို ဆွပေးရင်း “ကိုင်း ... ငါ့ညီတို့ ဘယ်လို လုပ်ကြ မတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဒစ်ဂဗီ -

“တို့များ အခု သွားပြီး ဂတ်ဆီကို ရိုက်ကြရအောင်လား”

မိုက်ကယ် -

“မဟုတ်တာကွယ် ... ဂတ်ဆီဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မသိရှာပါဘူးကွယ်။ သူသာ ယူထားရိုးမှန်ရင်တို့များကို ရွံစရာကောင်းတဲ့ လူ လိမ်တွေ လူညစ်တွေလို့ ခေါ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူအပြစ်မရှိလို့သာ ဒီလို ခေါ်ရဲတာပေါ့ တကယ်လို့သူသာ ယူထားရင် သူဟာ ... အို - ကွယ် သူ တစ်မျိုး ကြီးဖြစ်နေမှာပါ”

ဒစ်ဂဗီ -

“တကယ်လို့ သူယူထားပြီး ပြန်မထားနိုင်သေးလို့ရှိရင်လည်း အခန်း ထဲက ကူရှင်တွေ နောက်မှာဖြစ်ဖြစ် တခြား တစ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝှက်ထား မယ်။ ဒီလို တစ်နေရာရာမှာပဲ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ပြန်ထားချင်ထားပါစေတော့ဆိုပြီး အခုလို တစ်ယောက်တည်း ခွဲထားခဲ့

တာပေါ့ကွယ့်။ ပြီးတော့ ဒီလာကြီးဟာ သူ့ကိုယ်မှာ ရှိနေရင် ဒီည သူပြန်ထားမှာ အမှန်ပဲ”

မိုက်ကယ် -

“သူ့မှာ မရှိပါဘူးကွာ”

ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်တို့မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်မိပြန်

လေ၏။

ကျွန်ုပ် က -

“ဒါဖြင့် တို့သုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

မိုက်ကယ် -

“အေးလေ ... ဒါပဲပေါ့”

ဒစ်ဂဗီ -

“မင်းတို့ ငါ့ကိုတော့ မထည့်ပါနဲ့ကွာ၊ မယုံရင် ငါ့ကို ရှာကြည့်ပါ”

ကျွန်ုပ် -

“အေးဟေ့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အခု မင်းပြောမှပဲ တို့များဟာ အချင်းချင်း

တစ်ယောက်စီ ရှာမကြည့်ရသေးဘူးဆိုတာ သတိရတော့တယ်။ အဲဒီလို ရှာကြည့်မှပဲ တရားရာ ရောက်တော့မပေါ့”

မိုက်ကယ် -

“ဟေ့ ... မင်းကို ရှာဖို့ မလိုဘူးကွာ။ အဲဒီတော့ ငါနဲ့ မင်းပဲ ကျန်

တော့တယ် ဂျွန်”

ကျွန်ုပ် -

“အေး ... မင်းနဲ့ ငါပဲ ကျန်တော့တယ် မိုးရေ”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက် စိုက်၍ ကြည့်မိကြပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ် -

“ငါတော့ မလူးဝါးတားကို မယူဘူး မိုး”

မိုက်ကယ် -

“ငါလည်း မယူပါဘူး ဂျွန်ရဲ့”

ဒစ်ဂဗီ -

“ဒါဖြင့် တစ်နေရာရာမှာ မှားနေပြီကွယ့်။ ငါတော့ ဂတ်ဆီ ယူထား

တယ် ထင်တယ်ကွာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ဒီညတော့ ပြန်ထားပြီး ဖြစ်နေမှာပဲလေ။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ပြန်ထားရမယ်ကွယ့်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အကြံပေးသည့်အနေဖြင့် -

“တို့များ အခန်းထဲတစ်ယောက်ယောက် ဆင်းလာတာကို ကြားနိုင်အောင် တို့များ ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေရရင် မကောင်းဘူးလားဟေ့၊ အဲဒီ တံခါးကြီးဟာ အသံမမြည်ဘဲ ပိတ်လို့ ဖွင့်လို့မရဘူးကွာ”

မိုက်ကယ် -

“ဟာ ... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ကျွန်ုပ် -

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

မိုက်ကယ် -

“ဟေ့ ... လူမိုက်ရဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ... ငါ ဆိုလိုတာက တို့များဟာ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တို့များဟာ အစိုးစီမံထားတာကို ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်ဖို့ မသင့်ဘူး မဟုတ်လားကွ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ယူထားတဲ့လူကို ပြန်ထားနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေးထားပြီဟာပဲ”

မိုက်ကယ်မှာ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်ကာ၊ ဒစ်ဂဗီဘက်သို့ လှည့်

၍ -

“ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားကွာ ... ဒစ်”

ဒစ် -

“အို ... ဒါတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ထိုင်စောင့်ချင်စောင့်နိုင်တာပေါ့။

နို့ပေမဲ့ ငါတော့ ဒီကနေ့ အတော့်ကို ပန်းသွားလို့ အိပ်ချင်နေပြီကွယ့်။ ကဲ ... ဘယ်သူလိုက်မလဲ”

ဒစ်သည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ဝါးခနဲ တစ်ချက်

သန်းလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“သော့ကို ယူပြီး ဝှက်များထားလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်များ ကြည့်

ကောင်းလိုက်မလဲ ... ဟီ ... ဟီ”

မိုက်ကယ် -

“မမိုက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကဲ ... အိပ်ကြပါစို့”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားတို့လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေ့တွင် စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းဖြစ်ကာ ရှိနေသဖြင့်၊ အိပ်၍ပင် ရုတ်တရက် မပျော်နိုင်သော်လည်း အိပ်ရာသို့ကား ဝင်ခဲ့ရလေ၏။

သို့နှင့် ခုတင်ပေါ်တွင် တလူးလူး တလွန့်လွန့်ဖြစ်ကာ ဘယ်ပြောင်း ညာပြန် အတွေးနယ်ချဲ့ကာ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတော ကြံဆလျက်ရှိနေလေ၏။

မိုက်ကယ်လည်း ဤသို့ ဆိုးယုတ် ညစ်ပတ်သောအမှုကို ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု

မယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့ 'ဂတ်ဆီဩဂတ်စတတ်' လုပ်သည်ဟုလည်း မယူဆလိုပေ။ ထို့ပြင် ဒစ်ဂစ်ကိုလည်း စာရင်းထဲထည့်၍ မတွက်ခဲ့ မိုက်ကယ်၏ လက်ကို ကျွန်ုပ် ဖမ်းမိခဲ့လျှင်လည်း သူ ယုထားသည်ဟု ထင်ချင်မှ ထင်ပေဦးမည်။ အကယ်၍သာ မလူးဝါးတားခေါ် အဖိုးတန်နီလာကြီးကိုပြန်မရလျှင် အစိုးဖြစ်သူ လေဒီမရန်သည် ပုလိပ်သို့ တိုင်မည်ကား မလွဲတည်း။ ပုလိပ်ဘက်သို့တိုင်၍ ပုလိပ်အရာရှိများ လာရောက်စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ တစ်ယောက်မျှ အိမ်ထဲက ထွက်ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ အလွန်ရုပ်ဆိုး၍ ရှက်စရာလည်း ကောင်း၊ ဂုဏ်သရေလည်း ပျက်သည့်ကိစ္စကြီး တစ်ခု ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်အရာရှိများ၏ မေးမြန်းပုံ၊ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် စေ့စပ်စွာ ရှာဖွေကြပုံနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ ယောက်ျားကလေးများသာမက အပျိုအရွယ် မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသော အိုက်ဆီဗယ်နှင့် ကလောဒီယာတို့ပါ သင်္ကာမကင်း ရှိနေမည့်အဖြစ်ဆိုးများကို အပ်ချည်အမျှင်တန်းသကဲ့သို့ တသိတတန်းကြီး စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရောက်တတ်ရာ ရာ စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင် လေးနာရီသာ ထိုးခဲ့၏။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ကား ထိုကိစ္စမှာ မရှင်းမလင်းဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး စိတ်ကို တင်းလိုက်၏။ အကယ်ဆိုက ဤကိစ္စမှာ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်သွားလျှင်လည်း သွားပေလိမ့်မည်။ နီလာကြီးကို လုထားသည့် လူယုတ်မာသည် သူ့လက်ထဲတွင် အချိန်တာရှည်စွာ မထားဝံ့ဘဲ ပြန်၍ ထားကောင်း ထားပေလိမ့်မည်။ ယခုအချိန်၌ အစိုးညွှန်ကြားထားသော နေရာသို့ ပြန်၍ ရောက်ကောင်း ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ အစိုး ပက်ထရီရှာသည် ကြေးသေတ္တာကလေးထဲတွင် သော့ကိုထားခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ထိုသူသည် နီလာကြီးကို ပြန်ထားရန် စိတ်စောနေပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် သော့သည် သေတ္တာကလေးထဲတွင် ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အသေအချာ သိရန်ကား ကိုယ်တိုင်သွား၍ ကြည့်နိုင်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေမည်။ သို့မှသာ ဤကိစ္စကြီးအတွက် ရင်ထဲမှ အလုံးကျကာ ရှင်းလင်းသွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် အိပ်နိုင်ပေတော့မည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ ထပြီးသော် ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ကာ ဖိနပ်စီးလေ၏။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းရှိ စင်ကလေးပေါ်၌ အရေးပေါ်သည့်အခါ သုံးရန်ထားသော ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးထွန်းလိုက်ပြီးလျှင် အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ အပြင်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း၌ကား မြောက်ပေခန့်မြင့်သည့် စင်ကြီးတစ်စင်ပေါ်တွင် အစိုးက သော့ထည့်၍ထားမည်ဆိုသော ရှေးကြေးသေတ္တာဟောင်းကြီး ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ် သွားသော အချိန်၌ကား သေတ္တာထဲတွင် မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် အစိုးပင် သော့ကို မထည့်ဘဲထားလေသလော ... သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ပင် သော့ကို ယူ၍သွားလေပြီလောဟု စဉ်းစားမိ၏။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့လာနေသည်ကို ဝိုးတိုးဝါးတား တွေ့မြင်ရလေ၏။ ယောက်ျားပင် ဖြစ်စေ၊ မိန်းမပင်ဖြစ်စေ ထိုလာနေသည့် မီးမပါသဖြင့် ဝိုးဝါးမျှသာ မြင်နိုင်သော်လည်း သူကမူ မျက်နှာရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်ကို၍ လာသော ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်က "ဂတ်ဆီဩ ... အေးချမ်းသော နံနက်ခင်းပါ" ဟု ထိုသေတ္တာအား ပြောင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"ဟေ့ ... ဂျွန် ... မင်း သော့ရှာနေသလား"

ထိုအသံမှာ ဂတ်ဆီ၏ အသံ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ်၏ အသံပင်ဖြစ်၍နေလေသည်။

ကျွန်ုပ် က -

"အေး ... ဝိုးဇေ ... သေတ္တာထဲမှာ မရှိတော့ဘူး"

မိုက်ကယ်က -

"အင်း ... ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ သော့က ဒီမှာ ဂျွန်ရဲ့"

သို့ ပြောဆိုရင်း မိုက်ကယ်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ သော့ကို မြှောက်၍ ပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်၍သွားကာ -

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... ဝိုးဇယ်"

ပြောင်လှောင်သည့်ဟန်ဖြင့် -

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... ဂျွန်ဇယ်"

ရွံ့ရှာမှန်းတီးသော စိတ်များသည် ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံ၍ သွားလေ၏။ အစစအရာရာတွင် အလွန် 'တော်' သည်ဟု ချီးမွမ်းခြင်း ခံရ၍ ဥပမိရပ်လည်း ကောင်းလှသဖြင့် 'ဝိုး' ဟုပင် လူအများက ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ခံရသော ကျွန်ုပ် အစ်ကိုကြီးမှာ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွားလေသနည်း။

"ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာည ဖြစ်ပါစေ ... အစ်ကိုကြီးဇယ်"

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား နှုတ်ဆက်ကာ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ လှည့်၍ထွက်ခဲ့လေ၏။

မိုက်ကယ်ကမူ မည်သို့မျှ မဖြစ်သကဲ့သို့ "မင်္ဂလာ ည မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်္ဂလာနံနက်" ဟု ပြောင်၍ပင် ရယ်မောပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် အပြင်ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူ၏ မီးခြစ်ခြစ်သံကိုလည်း ကောင်း၊ သော့ကို ဂျောက်ခနဲ သေတ္တာထဲသို့ ထည့်သံကိုလည်းကောင်း၊

သေတ္တာ အဖုံးပိတ်သံကိုလည်းကောင်း ကြားလိုက်ရလေသည်။ သူသည် သော့ အသံမြည်မည်ကိုပင် မစိုးရိမ်တော့ဘဲ ပစ်ထည့်လိုက်ခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့်ပေနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဤပြဿနာကြီးမှာ ရှင်းလင်းသွားပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ထွေထွေရာရာ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မကြာမီ အိပ်မောကျ၍ သွားလေသတည်း။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပြန်၍ဆုံမိကြသောအခါ နံနက်စာ စားရသည့် ကိစ္စများကြောင့် အချိန်ကြာအောင် စကားပြောခွင့် မရဘဲ ရှိနေကြလေ၏။ ထို့နောက် ဂစ်ဒဗီ က -

“နန်းစင်ကျောက်တွေတော့ အခုချိန်လောက်ဆိုရင် အားလုံး နေ့စေ့ ၄၄ နေ့သားတကျ ပြန်ဖြစ်ကုန်ရောပေါ့။ တံခါးကြီးလည်း ပိတ်နေတယ်ကွယ့်။ ငါတောင် ဆွဲစမ်းကြည့်ခဲ့သေးတယ်”

ကျွန်ုပ် -

“အို ... အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်သွားပါပြီလေ”

ဩ -

“မင်း မြင်ခဲ့လို့လား ... ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မှောင်နေလို့ ဘာမှ မမြင်ရဘူးဆိုပါတော့”

ကျွန်ုပ်က -

“ဟင့်အင်း ... ငါ မမြင်ခဲ့ရသေးပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ သူ့နေရာသူ ရှိနေမှာပဲ”

ဩ -

“အေးလေ ... ဒါတော့ မင်းသိမှာပေါ့”

ဒစ်ဂဗီ -

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ဂတ်ဆီ၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်း နောက်ထပ် မနက်စာ ပြန်စားနေရဦးမယ်”

ဩ -

“ဒစ်ဂဗီ ... မင်းဟာ အတော်လှူငါးဝတဲ့ အကောင်ပဲ”

ဩဂတ်စတတ်သည် ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလိုက်၏။

ဒစ်ဂဗီ -

“ဟေ့ ... ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်က အတော်သတ္တိကောင်းနေပါကလား”

ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုသို့ပင် ထင်မိ၏။ ဩဂတ်စတတ်သည် ထိုမျှလောက် သတ္တိရှိ၍ ရဲတင်းပြီးလျှင်၊ ဤကဲ့သို့ စော်ကားသော စကားမျိုးကို ပြောရဲလိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေ။ မိုက်ကယ်ပြောသည့်အတိုင်း ဩဂတ်စတတ်မှာ မဟုတ်ဘဲနှင့် အစွပ်အစွဲခံရပြီးလျှင် သူ့အပေါ်၌ သင်္ကာမကင်းရှိခြင်း ခံရသောကြောင့်သာ သူ၏စိတ်မှာ ပြောင်းလဲလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်၍လာတော့၏။

ထိုအခိုက်တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် ကလောဒီယာနှင့် မိုက်ကယ်တို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာကြလေ၏။ ကလောဒီယာ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေပြီးလျှင် မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာမှာမူ အမူအရာ လုံးဝမရှိကင်းရှင်းနေ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သစ်သားရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ကို ကြည့်ရသည်နှင့် တူလှ၏။ ကလောဒီယာသည် ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်၍ စကားပြောလိုက်သောအခါ အိုက်ဆိုဖယ်သည် ကလောဒီယာအား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကလောဒီယာ က -

“အရိုးတစ်ယောက်တော့ ဆင်းမလာသေးဘူး ထင်ပါရဲ့”

ဒစ်ဂဗီ က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို တီးလိုက်သကဲ့သို့ ဇွန်းနှင့် ခေါက်ရင်း -

“ဟင့်အင်း ... မလာသေးဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်စားပြီးသာ - သွားစမ်းပါ ... နီလာကြီး အကြောင်းများမေးရင် ဘာမှ မသိဘူးလို့သာ ပြောလိုက် ... ကြားလား”

ကလောဒီယာ က - “ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

ထိုအချိန်၌ မိုက်ကယ်သည် လင်ပန်းထဲမှ နို့ခွက်နှင့် ကော်ဖီခိုးကို တစ်ဖက်တစ်ခုစီကိုင်ကာ ယူလိုက်ပြီးနောက် ကလောဒီယာ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ လောင်းထည့်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။ မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖမ်းနိုင်သည့်ပြင်၊ သူ့လက်များမှာလည်း အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိပေ။ သို့သော် တစ်ခုကား ထူးခြား၏။ သူက မော်၍ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား ကျွန်ုပ်စိုက်ကြည့်နေသည်ကို သူ့မြင်သွား၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲဟေ့ ချာတိတ် ... ညက ကောင်းကောင်း အိပ်ရရဲ့ မဟုတ်လား”

“အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု မက်တာကလွဲလို့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး ဗိုးရယ်”

“အင်း”

ဤတစ်ခွန်းသာ သူ့ ပါးစပ်မှ ထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် ထိုစကားသံမှာ သူ၏ မျက်နှာထားနှင့် မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း မရှိလှပေ။ သူသည် ကလောဒီယာ အနီးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ရာ ထိုအချိန်၌ကား အခန်းတွင်းသို့ အရိုး ပက်ထရီရာ ဝင်လာခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က အရိုးအား ကုလားထိုင်ကို ဆွဲပေးလိုက်၏။ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ လေရာ အရိုးသည် ဆက်လက်၍ လျှောက်မလာသေးဘဲ၊ တံခါးနှင့်စားပွဲ အကြားတွင် ရပ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက် ရုံနှင့်ပင် သူ မပြောမီ မည်သည့်စကား ပြောတော့မည်ကို သိရရှာပြီ။

ရိုး -

“ငါ အခုလာတာဟာ၊ မင်းတို့ အားလုံးဘယ်သူမှ ဒီကနေ့ အိမ်ထဲက ထွက်မသွားရဘူးလို့ ပြောမလို့ လာတာပဲ။ အေး ... အခုလို အချိန်မှာတောင် မင်းတို့ အထဲက ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော် ကျီစား ပြီး နောက်ထားတာပါ။ တကယ်ခိုးချင်လို့ ယူထားတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြော ပြီး ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဝန်ခံလိုက်ရင်တော့ မင်းတို့သွားချင်ရာ သွားနိုင်တာပေါ့ အရှင်းသားပဲ”

မည်သူမျှ စကားမပြော၊ တုတ်တုတ်မျှလည်း မလှုပ်ကြချေ။ ကျွန်ုပ် သည် မိုက်ကယ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ မိုက်ကယ်ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြန်၍ကြည့် လိုက်၏။

ရိုး -

“ကဲ ... ဘယ်သူမှ မပြောကြဘူး ဟုတ်စ၊ ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီ။ နို့ပေမဲ့ ဗလူးဂါးတားကို ပြန်မရဘဲ၊ ဒီအခန်းထဲက ငါ ပြန်ထွက်သွားရရင်တော့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာတာဘူးဆိုတာကိုတော့ သေသေချာချာကြီး မှတ်ထား ကြပေတော့။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူခိုးဟာ သူခိုးလို့ ခံရမှာပဲ”

သို့ပြောပြီးနောက် အရိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို တစ်လှည့်စီ မိုက်ကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းကောင်း နှင့်သာ ရပ်နေကြလေ၏။ လေဒီ ဗရန်ဒန်သည် တစ်မိနစ်ခန့်ကြာအောင် အဖြေကြားရနိုးနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

ရိုး -

“ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါဖြင့် မင်းတို့ကို နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ အဲဒါကိုပဲ သေသေချာချာ သတိထားကြ၊ အစေခံတွေဟာ ဒီကိစ္စကို ဘာမျှ မသိကြဘူး။ သူတို့ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ အသိမပေးဘူး”

“မင်းတို့ ခြောက်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ သစ္စာ ဖောက်၊ ကျေးဇူးကန်း၊ လူလိမ် ‘သူခိုး’ တစ်ယောက်ဆိုတာကိုလည်း တို့တစ် တွေက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တတ်နိုင်တဲ့ အချိန်ထိ လျှို့ဝှက်ထားရ လိမ့်မယ်”

မိုက်ကယ် -

“ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားကလေး လေးယောက်လို့သာ ပြောပါ အရိုးရယ်”

“အေး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုက်ကယ် ... မင်းတို့လေးယောက်ဟာ လည်း ငါပြောတဲ့ ခြောက်ယောက်ထဲမှာ ပါတာပါပဲ။ အေး ... နောက်ကို ငါ ပြောမယ့် စကားလုံး ရွေးဖို့လာရင်တော့ မင်းရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ဉာဏ်ပညာကို ထောက်ထားပြီး မင်းအကူအညီကို တောင်းရမှာပါပဲ”

ဩ -

“ကျွန်တော် သဘောကတော့ မင်းတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်လို့တောင် ပြောဖို့ကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဩဂတ်စတတ်မှာ အတော်ပင် ရောင့်တက်လာ၍ ဤကဲ့သို့ ပြောစုံ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရိုး -

“ဟေ့ ... မင်းပါးစပ် ဝိတ်ထားစမ်း ဂတ်ဆီ၊ ငါပြောခဲ့သလိုပဲ၊ အစေခံ တွေကို ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ အသိမပေးရဘူး ကြားလား။ တခြား ဘယ်သူကိုမှလည်း မပြောရဘူး။ ပုလိပ်ရုံးသတင်းထောက်တွေက ဒီသတင်းကို ရသွားပြီး မင်းတို့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ သတင်းစာ တွေထဲမှာ ဝေဝေဆာဆာ ပါလာတဲ့အထိဆိုပါတော့”

ထို့နောက် အရိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၏ မျက်နှာများကို စက် ဆုပ်သော အမူအယာနှင့် တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြန်လေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်၌မူ သူ၏ အကြည့်မှာ မိုက်ကယ်ဘက်မှ စပြီးလျှင် ဩဂတ်စတတ်ဘက်တွင် အပြီးသတ်လေ၏။

ဆက်လက်၍ -

“အဲဒီတော့ မင်းတို့ တစ်ယောက်မှ ဒီအိမ်ထဲက အပြင်မထွက်ကြဘဲ အခုနေကြတဲ့ တို့ရဲ့တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မပြောကြဖို့ဘဲ”

တစ်ဖန်ဆက်လက်၍ -

“အေး ... နို့ပေမဲ့ စုံထောက်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ပုလိပ်ဘက်ကို ဖြစ်ဖြစ် ပြောနိုင်သလိုပေါ့ကွယ်။ သင်းအုပ်ဆရာတော့ ဖျားနေပြီ။ အဲ့ဒါကိုလည်း ငါ ဘာမှ မအံ့သြပါဘူး”

သို့ပြောပြီးနောက် အရိုးသည် တံခါးဆီသို့ လှည့်၍လျှောက်သွားလေ၏။ သို့သော် တံခါးကို မဖွင့်သေးမီ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ လှည့်ပြီးလျှင် -

“မင်း ဘာများ ပြောချင်သေးသလဲ မိုက်ကယ်”

မိုက်ကယ် -

“မိန်းကလေးတွေကို ဒီအထဲက ဖယ်ထားလိုက်ပါ အရိုးရယ်။ နို့ပြီး ဩဂတ်စတတ်ကိုလည်းပဲ ဖယ်လိုက်ပါ”

ရိုး -

“မင်းကော ဘာပြောချင်သလဲ ဒစ်ဂဗီ”

“ဟင့်အင်း အရိုး ... ဘာမှ မပြောနိုင်လို့ သိပ်ဝမ်းနည်းတယ် ခင်ဗျား” ကျွန်ုပ်သည် ဒစ်ဂဗီကို ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဂျွန်ကော”

“ပြောစရာ မရှိပါဘူး အရိုး။ ဒါပေမဲ့ မိုက်ကယ် ပြောတာကိုတော့ လေးလေးနက်နက်ကြီး ထောက်ခံတယ်လို့ ပြောလိုပါတယ်”

“ဩဂတ်စတတ်က ...”

“ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

စကားကို ဖြတ်လျက် -

“ကောင်းသကွယ်။ အကူညီရသဟေ့”

“ကလောဒီယာကော”

“ပြောစရာမရှိဘူး အရိုး”

“ဆိုက်ဆိုဖယ်ကော”

“မရှိပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ အရိုးရယ် တစ်နေ့လောက်တော့ ဆိုင်းပြီး ...”

ရိုး -

“ဘာလဲ ညည်းက သူမိုးကို ပစ္စည်းထုခွဲနိုင်အောင် အချိန်ပေးချင်လို့

လား”

အရိုးသည် တံခါးရှက်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ -

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး ဟုတ်စ ... ကိုင်း ... ကောင်းပြီ”

အရိုးသည် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို ပြန်၍ ဝိတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ယမန်ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ရှုပ်စရာများသောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ရာ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။ နောက် နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ အခန်းတွင်းသို့ ဒစ်ဂဗီဝင်လာသည်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်မောကျနေရာမှ လန့်၍ နိုးလေသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ကား စာတစ်စောင်ကို ကိုင်ထား၏။

ကျွန်ုပ်က တစ်ချက်သန်းလိုက်ပြီးနောက် -

“ဘာများ ဖြစ်လာပြန်ပြီလဲကွ”

ဒစ်ဂဗီ က -

“တို့များဟာ ကိုယ့်အစွမ်းအစကို အားကိုးပြီး မိုးကို ကူညီဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ရလိမ့်မယ်ဟေ့၊ မိုးတော့ ထွက်သွားပြီလေကွယ်။ ဒီစာကို ဒေးမစ်ပေးထားခဲ့တယ်။ သူ့စာထဲမှာတော့ နီလာကြီးကို သူမိုးထားတဲ့အတွက် ပုလိပ်အရာရှိတွေနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့လို့ ဆိုတာပဲ”

ကျွန်ုပ် -

“ဘာ”

ဒစ်ဂဗီ -

“စာပဲ ဖတ်ကြည့်လေကွာ ရော”

ဒစ်ဂဗီသည် စာကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ လှမ်း၍ပေးလိုက်လေ၏။ စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည်။

ငါ့ညီ ချစ်-ဒစ် ... ငါ ဒီစာ မင်းကို လေးနာရီမှာ ပေးပါလို့ ဒေးမစ်ကို ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာဆိုရင် ငါဟာ ငါသွားချင်တဲ့ ခရီးကို အတော်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဗလူးဝါးတား နီလာကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမျှ အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ အရိုးကို မင်း တဆိတ်ပြောလိုက်ပါကွယ်။ ပုလိပ်ဘက်က လာရင်လည်း ငါဟာ ငွေရေး ကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခက်အခဲ အတော်တွေ နေတာ မင်းသိတဲ့အကြောင်း၊ နောက်ပြီးတော့လည်း ဒီတစ်ကြိမ်သာ ငါဟာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ကျူးလွန်ဖူးပြီး၊ အပေါင်းအသင်း (မင်းနဲ့ ဂျွန်ဆိုပါတော့) မကောင်းတဲ့

အတွက် ကျူးလွန်တာ ဖြစ်မှာပဲလို့ မင်းထင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ။
ချာတိတ်ကောင်လေး (ဂျွန်) ကို ဂရုစိုက်ပါကွယ်။ နောက်ပြီး ငါက သူ့ကို
လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်လို့လဲ ပြောပြပါ။ နောက်ကို မင်းဆီ
ငါ့လိပ်စာပို့လိုက်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြောမှာ မဟုတ်
ဘူးလို့ မင်းအပေါ်မှာ ငါ့ယုံကြည်လို့ ပို့လိုက်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစေချင်
တယ်။ အခု ဘယ်သူနိုးတယ်ဆိုတာသိပြီးတဲ့နောက်မှာ အစစအရာရာ
ခါတိုင်းလိုပဲ ပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်။ သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်
ကွယ် ဒစ်ရယ်။ ကလော့ဒီယာကိုလည်း သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါ...

သင်၏အစ်ကိုချစ်
မိုက်ကယ်

ထိုည ညစာစားပွဲသည်ကား ထူးခြားကောင်းမွန်လှပေရာ၊ ထိုပွဲတွင်
အိုက်ဆိုဗယ်က ကလော့ဒီယာ၊ ဂတ်ဆီ ဩဂတ်စတတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သာ
ရှိနေကြ၏။

ဧည့်ခန်းတွင် အိုက်ဆိုဗယ်သည် စန္ဒယားကြီးကို တစ်ယောက်
တည်း စိတ်မပျံ့တပါနှင့် တီးလျက်ရှိ၏။ ကလော့ဒီယာကား မီးဖိုကိုသာ စိုက်၍
ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် စန္ဒယားကြီးဆီသို့ လျှောက်
သွားပြီးလျှင် ၎င်း အနီးတွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။

ကလော့ဒီယာ က -

“အစ်ကိုကြီး မိုက်ကယ် ဘယ်များ ရောက်နေပါလိမ့်နော်”

အိုက်ဆိုဗယ် -

“အစ်ကိုလတ် ဒစ်ဂဗီကော”

ကျွန်ုပ် -

“ငါ မသိဘူး”

လော -

“တကယ့်ကို မသိဘူးလား”

ကျွန်ုပ်က -

“တကယ့်ကို မသိဘူး။ သူတို့ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါဖြင့်

စိတ်ကူးလို့တောင် မရပါဘူးကွယ်”

အိုက် -

“သူတို့ ဝင်လာရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

ထိုအခိုက် ကလော့ဒီယာသည် ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး
နောက် -

“ငါ ဒီအခန်းထဲမှာ မနေချင်တော့ဘူးကွယ်” ဟု ပြောဆိုကာ အခန်း
ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

သူ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးစဉ် ကျွန်ုပ်သည် တမင်သက်သက် မကြည့်
လိုက်သော်လည်း သူ့မျက်နှာထားမှာ အတော်ပင် စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားရ
ဟန်တူ၍ မျက်ရည်စများကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ တံခါးကို ကျွန်ုပ်ပိတ်နေစဉ်၊
အိုက်ဆိုဗယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း နီလေလျက်ရှိသော မျက်လုံးပြာကြီးများ
ရွှေရောင်တောက်ကာ ဖွာရယာ ကြံ၍ဝင်းနေသော ဆံပင်များနှင့် လှပချိုအေး
သော မျက်နှာထားတို့မှာ အလွန်ပင် ချစ်စရာ ကောင်း၍နေ၏။ မည်မျှလောက်
သိမ်မွေ့၍ မည်မျှလောက် ချစ်စရာကောင်းသည်ကိုမူ မပြောတတ်အောင်ပင်
ရှိတော့၏။

အိုက်ဆိုဗယ်သည် သူ၏ နူးညံ့နီရဲလျက်ရှိသော လက်များကို ကျွန်ုပ်
ရင်ပတ်ပေါ်၌ တင်လိုက်ရင်း ‘ဂျွန်နီ’ ဟု ခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို
စိုက်၍ ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

“ငါ မင်းကို တစ်ခုမေးချင်တယ်နော်။ မေးမယ့် မေးခွန်းကတော့
အင်မတန် မိုက်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပေါ့ကွယ်။ ဒီတစ်ခါတည်းပါနော် ... နော်။
နောက် မမေးတော့ပါဘူး။ မင်း ဘယ်လို ဖြေမယ်ဆိုတာ သိပြီးဖြစ်ပေမဲ့ မင်း
ပါးစပ်က ပြောတာကို ကြားချင်လို့ပါကွယ်”

“မေးလေ ... မေးနိုင်ပါတယ်”

“မင်းစိတ်မဆိုးဘူးနော် ... ဂျွန်နီ”

“အို ... ငါ ဘယ်တုန်းကများ မင်းကို စိတ်ဆိုးဖူးလို့လဲ အိုက်ဆိုဗယ်
ဆိုးကော ဆိုးနိုင်ပါ့မလားကွယ်”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် အတန်ကြာမျှ တစ်စုံတစ်ရာ နှုတ်မှ မပြောသေး
ဘဲ၊ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

“ဗလူးဝါးတားကို မင်းများ ယူထားမိသလား ဂျွန်”

“မယူရပါဘူးကွယ် ... ငါ မယူပါဘူး”

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ပွေ့ဖက်ကာ အသာ
အသာ ဆွဲယူလိုက်၏။ အိုက်ဆိုဗယ်သည် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်၏
လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဟီးလေးခို၍ ဖက်ထားကာ ကျွန်ုပ်ဆွဲရာသို့
အလိုက်သင့်ပါလာရကား ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ နှင်းဆီပွင့်ဖက်ကလေးနှင့် တူလှ
သည့် နှုတ်ခမ်းနီကလေးကို နမ်းရှုပ်စုတ်ယူလိုက်မိလေ၏။

အိုက်ဆိုဗယ်မှာ မျက်ရည်များ တထွေထွေ ကျလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့အား ပွေ့ချိုလိုက်ပြီးလျှင် ဆိုဟာတစ်ခုပေါ်၌ ချထားလိုက်၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် 'ငါ သူ့ကို ချစ်မိနေပါပြီကော' ဟု ထင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။ စင်စစ်သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ယခုမှသာမဟုတ် အမြဲပင် ချစ်ခင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကစားဘက်တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့်သာ ဘဝခရီးတွင် ခရီးသွားဖော်သွားဖက်တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခင်ခဲ့လေပြီ။ ဤသို့ သူ့အား ကျွန်ုပ် ချစ်မိသည်မှာ နီလာကြီး ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကိစ္စကြောင့်ပေလော့ မပြောတတ်ပေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် နီလာကြီး အခိုးခံရသည်ကိုပင် အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်ရပေတော့မည်။

“အချစ်ရေ ... ဆို အချစ်ရေ ... အချစ်ကလေးရယ်၊ မင်း ငါ့ကို ချစ်ရဲ့လား ... ဟင်။ အိုက်ဆိုဗယ် အချစ်ကလေး။”

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်လာကာ ဤသို့ မေးလိုက်မိ၏။ သို့သော် အိုက်ဆိုဗယ်သည် နှုတ်ဖြင့် မဖြေ၊ မျက်ရည်များ ဝဲလျက် ရှိနေသည့်အကြားမှ ပြုံး၍ဖြေလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်မှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကာ သူ့အား တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားလိုက်မိလေပြီ။

“အင်း ... အခုမှ ငါ့ကို ချစ်သလားတဲ့ ဟင်။ မင်းဟာ ငါ့အသက်ပဲကွယ်။ ငါကလေးဘဝကတည်းက မင်း ပြောသမျှ လုပ်သမျှတွေကို သဘောကျပြီး မင်းကို ချစ်လာခဲ့တယ်”

“မငိုပါနဲ့ကွယ် ... တိတ်ပါတော့”

ရှိုက်လျက် -

“ငါ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ငိုတာပါကွယ်။ မင်း မယူဘူးလို့ အခု ငါ့ကို ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မင်းမယူဘူးဆိုတာ ငါသိရတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါယူတယ်လို့ မင်းထင်ရသလဲ”

“ငါကတော့ ဒီလို မထင်ပါဘူး။ ဖြစ်ရတာက မင်းတစ်ယောက် တည်းလည်း စားပွဲနားမှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား ဂျွန်။ ပြီးတော့ မိုက်ကယ်က မိတာလည်း မင်းပဲ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါ ညတုန်းကလည်း မင်းအောက်ဆင်းသွားတာလည်း ငါမြင်လိုက်ရသေးတယ်။ ဒီအခါတုန်းက နီလာကြီးကို မင်းပြန် ထားမလို့ ဆင်းသွားတယ်ပဲ ငါထင်မိတယ်”

အိုက်ဆိုဗယ် - “ငါ့ကို မြင်တယ် ဟုတ်လား”

“အေးကွယ် အဲဒီတုန်းက ငါနီးနေပြီး ငါ့အခန်းတံခါးပေါက် အောက်ဖက်မှာ ရိပ်ခနဲ မီးရောင်ဖြတ်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း တံခါးဖွင့် ထွက်ခဲ့ပြီး လက်ရန်းပေါ်က ကျော်ကြည့်လိုက်မိတယ်”

“ငါက နီလာကြီးဟာ သူ့နေရာသူ ပြန်ရောက်နေမလားလို့ သွားကြည့်တာပါ။ နို့ပြီး မိုက်ကယ်က ငါ့ကို မိတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း ဓာတ်မီးတွေ ငြိမ်းလိုက်တုန်းက မိုက်ကယ်ကို ငါမိတာပါ။ တို့နှစ်ယောက်စလုံးထဲက ဂတ်ဆီကို မိရောလို့ ထင်နေတာ လက်စသတ်တော့ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဖမ်းကိုင်မိရက်သား ဖြစ်နေကြတယ်”

“အဲဒီတုန်းကများလေ ငါ့မှာ စိတ်ညစ်လိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းလိုပဲ ထင်စရာအကြောင်းတွေက များနေတာကို ကွယ်။ ဒါနဲ့တောင် သူမယူတာ သိလျက်နဲ့ ဂတ်ဆီကို စွပ်စွဲချင်ခဲ့သေးတယ်။ နောက်ပြီး နီလာကြီးဟာ တကယ်ပဲ အခိုးခံရတယ်လို့ ထင်ပြန်တဲ့အခါမှာလည်း ငါဟာ အငြိမ် မနေနိုင်တော့ဘူးဟေ့။ ကျီစားထားတယ်လို့ တို့များ ထင်နေရတုန်းကတောင်မှ အတော်ပဲ အရပ်ဆိုးနေပြီကွယ်”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် မျက်ရည်များကို တစ်ချက် သုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“အခုတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”

အိုက်ဆိုဗယ်သည် ပြုံးလိုက်ပြန်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ -

“ဆို ... ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ငါ့အတွက် ဘယ်ဟာမှ အရေးမကြီးတော့ဘူး။ မင်းကသာ ငါ့ကို အမြဲချစ်နေမယ် ဆိုရင်လား တခြားကို ငါ ဂရုစိုက်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ မင်းငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲနော်”

ကျွန်ုပ်သည် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ နှုတ်ဖြင့် ဖြေရသည်ထက် လွယ်ကူသော နည်းမျိုးဖြင့် အဖြေပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကား လောကကြီးကိုပင် မေ့လျော့နေခဲ့ကြလေပြီ။

အချိန်မည့်မျှ ကြာသွားသည်မသိ၊ ခြေသံကြားရပြီးနောက် တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရမှ သတိရလာကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဣန္ဒြေမပျက်အောင် သူနှင့် ခပ်ခွာခွာ နေလိုက်ရလေသည်။ အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီးနောက် ဒေးဗစ်ဝင်လာသောအခါ အိုက်ဆိုဗယ်မှာ သီချင်းစာအုပ်ကို သိမ်းဆည်းလျက် ရှိနေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ခါးပိုက်ဆောင် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို လှန်လှောကာ ကြည့်ရှုရှာဖွေလျက်ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆီတံခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါရစေ”

“ဟေ့ ... မင်း ငါ့ကို အခု စကားပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား ဒေးဗစ်ရဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခဏကလေး နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောချင်တာပါ ခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့်အတူ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားလေရာ သူသည် တံခါးကို ဝိတ်လိုက်ပြီးနောက် စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ကာ ကျွန်ုပ်အား ပေးလေသည်။

“မစ္စတာ ဒစ်ဂဇီက ဒီည ၁၀ နာရီမှာ ဒီစာ ဆရာကို နှစ်ယောက်ချင်း ပေးဖို့ ကျွန်တော်ကို သေသေချာချာ မှာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပါပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး ... ကျေးဇူးတင်တယ်ဟေ့။ အေးဗစ်” ဤသို့ ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလိပ်သောက်သည့်အခန်းကို သွားရင်း စာကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“ညီချစ်ညွန့်”

အခု ဒီစာ မင်းလက်ထဲ ချောချောမောမော ရောက်လိမ့် မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။ ကလောင်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရေးလိုက်တယ်။ ငါဟာ ဘောင်းဘီကြယ်သီးတစ်လုံးပဲ အဖိုးတန်တဲ့ ဉာဏ်နဲ့ အတော်ကြီး စဉ်းစားပြီးတော့၊ မင်းတို့အားလုံးကို ဆက်လက်လှည့်စားမနေတော့ပါဘူး။ ငါ့ အဖြစ်အတွက်နဲ့ မဆိုင်သူ မခံပါရစေနဲ့လို့ တစ်ခါတည်း စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ငါတော့ ငါနဲ့ အမြဲအမှူးဘက် နောင်ကြီးကို တွေ့အောင် ရှာပြီးတော့ သူ့ ရှေ့မှာ ခူးထောက်ပြီး ‘နောင်ကြီးရယ်၊ ငါဟာ မင်းရှေ့မှာပဲ အမှန်တော့ မှောင်ထဲမှာ ဖြစ်တယ်။ အပြစ်ကို ကျူးလွန်မိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ကြိုက်သလို ပြုပါတော့လို့’ တောင်းပန်ဖို့ ထွက်သွားပြီ။ ဘယ်သူမှ ငါဘယ်လောက်ရှက်ရတယ်ဆိုတာကို သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင်မှ အစက မသိခဲ့ဘူး။ ဒီစာကို မင်းရတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ဟာ ငါ့သွားလိုတဲ့ ခရီးကို အတော်ပေါက်နေပြီကွယ်။ မိုက်ကယ်ရဲ့ မွန်မြတ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလှတဲ့ အမူအရာဟာ ငါ့အသည်းနှလုံးကို ချေမှုန်းခဲ့တယ် ဆိုတာသာ အရိုးကို မင်း တစ်ဆိတ်ပြောပြလိုက်ပါကွယ်။ ငါတော့ အသည်းနှလုံးကို ချေမှုန်းရုံသာမကဘူး။ လည်ပင်းကိုပါ လိမ်ချိုးပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတယ်။ သူဟာ ငါ့အတွက် ဒီလိုတန်ဆာခံ လုပ်သွားတာကို ငါတော့ဖြင့် ကြည့်မနေရင်နိုင်တော့ဘူးလေ။ လန်ဒန်ရောက်မှ အရိုးဆီကို ငါ စာရေးလိုက်ဦးမယ်။

တကယ်လို့များ နီလာကြီး ပျောက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ မင်း သက်သေခံရ

မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တရားခံအဖြစ်နဲ့ အစစ်ခံရမယ်ဆိုရင် တရားသူကြီးကို လေ၊ ငါဟာ လူပျော့တစ်ယောက် ဖြစ်ပေတဲ့ အမြဲတမ်းဆိုးနေသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိပါတယ်။ ငါဒီလို ဖြစ်ရတာလည်း စီးကရက်တွေ သောက်လွန်းလို့ သတင်းစာပဟောဦးပြိုင်ပွဲတွေ ဝါသနာပါ လွန်းလို့ ဖြစ်ရတယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါကွယ်။ မှီပြီးတော့ အချိန်ပေးမယ်ဆိုရင် ငါဟာ အနည်းဆုံး ရက်သတ္တတစ်ပတ်ပတ်ကို သို့လင် ၃၀ လောက်ရအောင် အလုပ်ကြမ်းပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပြီး၊ ရွှေဒဂါးသုံးသောင်းရအောင် စုစုပြီး တဲ့နောက် အရိုးကိုပြန်ပေးပြီး ကိုယ့်အသရေ ကိုယ်ဆယ်မယ်ဆိုတာ ... မင်း သိတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါကွယ်။

ငါ့ဆီက လိပ်စာကို ရလျှင်ရခြင်း၊ မင်းတို့ဆီမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာကို သိရအောင် စာရေးလိုက်ပါ။ ငါ့လိပ်စာကိုတော့ မင်းက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိစေဘဲ လျှို့ဝှက်ထားပါနော်။

မင်းလည်း ကောင်းကောင်းနေပါကွယ် ငါ့ညီရယ်။ ငါ့မှာ မင်းတစ်ယောက်သာ အားထားစရာ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ကွယ်။ ငါဟာ တကယ်ပဲ နီလာကြီးကို ခိုးတယ်ဆိုတာကို လူတွေသိအောင် လုပ်ဖို့ကိုလည်း အမြဲ သတိရပါကွယ်။ ငါဟာ တကယ်ပဲ ‘ဗိုး’ ကို ငါ့အတွက်ဝင်ပြီး စားခုတ်ရာမှ လက်မလျှို့စေချင်ဘူး။

သူ့ဆီက စာနောက်ထပ်ရရင်လည်း ငါဟာ ငါ့အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြီး ထွက်သွားပြီဆိုတာကို သူ့ဆီကို ချက်ချင်း သံကြိုးရိုက် အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ဒါမှ သူဟာ ဗရန်ဒန် အဖတ်အိမ်ကို ပြန်လာနိုင်ပြီးတော့ သူဟာ သူ့ခိုးအစစ်ကို ကာကွယ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ်။ အိုက်ဆိုဗယ်ကို သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။

သင့်၏အစ်ကို
ဒစ်ဂဇီ

စာကို ဖတ်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်မှာ အချိန်အတန်ကြာ အိုက်ဆိုဗယ်ကို ပင် သတိမရနိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ ကပ္ပတိုန်နှင့် သူ၏ လက်ထောက်ဗိုလ် ‘လင်ဖတင်ဒင်’ တို့မှာ အရှက်တကွ အကျိုးနဲ့ ဖြစ်ကာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်လျက်ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်တွင်း၌ အေးချမ်းသာယာစွာ စည်းစိမ်ခံ၍ နေသည်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် မသင့်လျော်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ အလေ့အကျင့်နှင့် ‘ဉာဉ်’ တို့ကလည်း ထိုသို့ မနေနိုင်စေရန် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းလျက်ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်အားဖြင့်

ဒစ်ဂစ်တယ်စာကို ဖတ်ပြီးနောက် နှစ်မိနစ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဤအိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ မည်သည့်နေရာသို့ သွားရမည် အကြောင်းနှင့် အိုက်ဆိုဗယ်အား ပြောသင့်မပြောသင့် ပြဿနာ အသေးအဖွဲ့ ကလေးများသာ ဆုံးဖြတ်ရန် ကျန်တော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ စဉ်းစားရင်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ပြဿနာတစ်ခုကား၊ ကျွန်ုပ် ဂရုတစိုက် မကြံစည်ဘဲ အလိုအလျောက် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် အလိုအလျောက် စဉ်းစားမိ၏။ မိုက်ကယ် အိမ်မှ ထွက်ပြေးပြီဟု သိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ပြင်သစ်နယ်ခြားစစ် (French Foreign Legion) အကြောင်းနှင့်တကွ ထိုစစ်တပ်တွင် ပါဝင်သော ကံကို ယုံကြည်အားကိုးကာ စွန့်စားလိုက်ပါကြသည့် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ နိုင်ငံအသီးသီးမှ စစ်သားများအကြောင်း၊ ပုံဝတ္ထုသဖွယ် ၎င်းတို့၏ ထူးထူးခြားခြား စွန့်စားပုံများအကြောင်းကိုသာ အစဉ်သတိရလျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နေရာ 'မရန်ဒန်အဖတ်' အိမ်ကြီးသို့ တစ်ခါတစ်ခါ ရောက်လာတတ်သော စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ပြင်သစ် အရာရှိကလေးတစ်ဦးကိုလည်း အမှတ်ရမိ၏။

ထိုအရာရှိကလေး ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ကား 'အယ်လဂျီးရီးယား' 'မော်ရိုကို' နှင့် 'ဆဟာရား' နယ်များတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းများ၊ စစ်သားများ မည်သို့ နေထိုင်ရပုံ၊ မည်သို့ ရဲရဲခုံခုံ အသက်စွန့်၍ တိုက်ခိုက်ကြပုံနှင့် ညတိုက်ပွဲများအကြောင်းကို နားထောင်၍ မပြီးလောက်အောင် စိကပတ်ကို ပြောပြလေ့ရှိ၏။ သူ၏အမည်မှာ 'ဟင်နရီ ဒါဗိုးဂျီးလေး' ဖြစ်၏။ တစ်ခါသော် သူပြန်သွားပြီးနောက် မိုက်ကယ်က "ငါတော့ အီတန်ကောလိပ်က ထွက်ရင် ပြင်သစ် နိုင်ငံခြားတပ်ကို ဝင်မယ်။ နောက်ကော်မီရှင်ရအောင်လုပ်ပြီး၊ သူ့တပ်မှာ ရအောင်ကြမယ်" ဟု ပြောလေရာ သူ့အကြံကို ကျွန်ုပ်နှင့် ဒစ်ဂစ်တို့ ထောက်ခံအားပေးခဲ့ကြ၏။

မိုက်ကယ်သည် သူပြောခဲ့ဖူးသော စကားကို သတိရချင်ရပေမည်လော မပြောတတ်ပေ။ သို့မဟုတ် သတိရပြီးလျှင် စွန့်စား၍ နာမည်ကျော်ကြားရန် ပြင်သစ်နယ်ခြား စစ်တပ်သို့ဝင်ရောက် နေလေပြီလော။ မိုက်ကယ်ကား ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည်ဆိုက လုပ်မည့်လူစားမျိုး ဖြစ်၏။ ဒစ်ဂစ်လည်း အဘယ်သို့သွားလေပြီနည်း။ ဒစ်ဂစ်သည်လည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်မည်ဆိုက လုပ်မည့်လူစားမျိုးများ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာမူ မည်သို့ပြုလုပ်ရပေမည်နည်း။ အစ်ကိုများ နောက်သို့ ငယ်စဉ်ကပင် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နောက်သို့ လိုက်ကာ သူတို့၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်ကိုပင် ယူရ

လေမည်လော။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်မည်ဆိုက ပြုလုပ်မည့် လူစားမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ပထမဦးစွာ ကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲတစ်ခုမှာ အိုက်ဆိုဗယ်အား ချစ်မိပြီဟု သိလိုက်သည့် မရှေးမနောင်အချိန်၌ပင် သူနှင့် ခွဲခွာရတော့မည့်အကြောင်းဖြစ်၏။ ထိုအချက်မှာ ကျွန်ုပ်အတွက် အခက်အခဲဆုံးသော အချက်၊ စိတ်အား အလျှော့စေဆုံးသော အချက်ဖြစ်၏။ ဤသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အခက်အခဲပေတည်း။ သို့သော် သူ့အား ချစ်မိပြီဟူသော ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသည့် အသိဉာဏ်ကြောင့် ခံစားရသည့် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် စိတ်တက်ကြွမှုတို့ကပင်၊ သူ့အား စွန့်ခွာအောင် ဖန်တီး၍ ပေးသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သူနှင့် ခွဲခွာရသဖြင့် မပြောနိုင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ညူးရမည်မှန်သော်လည်း စိတ်ကူးယဉ်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်အတွက် နှစ်လို့ဖွယ်သော စိတ်ညစ်ညူးစရာ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်တတ်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ အသက်ကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ဗလာနတ္ထိရှိနေသူ၊ သူတစ်ပါးအား မှီခိုကပ်ရပ်နေသူတစ်ယောက်အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်အား ဖေစပ်ကြောင်းလမ်းချင်လပ်ထပ်ချင်၍လည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ အသက် ၂၀ အိုက်ဆိုဗယ်က ၁၉ နှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်က နာမည်ကျော်ကြား စစ်သားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံ၍ ပြန်လာသည်အထိ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စောင့်ဆိုင်းပြီးလျှင် ကတိမပျက်ဘဲ ဆက်လက်ချစ်ခင်နေကြရန်သာ ရှိတော့၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဤအိမ်ကြီးမှ ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာသွားတော့မည့် အကြောင်း အိုက်ဆိုဗယ်အားပြောကာ သွားခါနီးတွင် ချစ်တင်းနီးနော့၍ သွားရလျှင် ကောင်းရလေမည်လော၊ သို့မဟုတ် ထွက်သွားပြီးနောက်မှ အကျိုးအကြောင်းကို စာရေး၍ အကြောင်းကြားရလျှင် ကောင်းလေမည်လော ... ဤအချိန်မျိုး၌ပင် သူ့ဘက်မှနေ၍ စဉ်းစားနိုင်ပြီးလျှင် သူ့အကျိုးကို ကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းမြောက်မိ၏။ စာရေးလျှင်ကား စာထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အဆင်မသင့်သဖြင့်သာ အခိုက်အတန့်ကလေးမျှ ခွဲခွာနေကြောင်း ရေးသားဖော်ပြနိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုကိစ္စမှာ ဆုံးဖြတ်သွားလေသည်။

သို့ဖြစ်ရကား အိမ်မှ မည်ကဲ့သို့ ထွက်ရမည်ဟူသော ပြဿနာ တစ်ခုသာ စဉ်းစားရန် ကျန်တော့၏။ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ရောက်အောင် သွားရန်လည်း ကောင်း၊ ပါရစ်မြို့တွင် ရက်အနည်းငယ်ခန့် နေထိုင်သုံးစွဲရန်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၌ဋ္ဌေနှင့် အဝတ်အစားများ လိုပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်တွင် နာရီလက်ကြယ်သီး၊ ရုပ်ကြယ်သီး၊ ရွှေစီးကရက်ဘုနှင့် ရွှေကွပ်ခဲတို့ စသည်တို့

လက်ရှိရှိနေသေးသဖြင့် ဤစရိတ်ကေများအတွက် ရုံငွေ ရနိုင်လောက်သည်ဟု ထင်မိ၏။ ယခုလက်ထဲတွင် ဒန်လန်မြို့သို့ သွားစရိတ်အတွက် လုံလောက် သည်ထက်ပင် ပို၍နေသေး၏။ လန်ဒန်ရောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချလျှင် နောက်ထပ် ငွေရနိုင်ဦးမည် မဟုတ်ပါလော။

အခြားသူများ မရိပ်မိစေရန် နံနက်စာ စားပြီးနောက် ၁၀ နာရီ မိနစ် ၄၀ ရထားနှင့် 'အိပ်စိတာ' သို့သွားမည်။ အိပ်စိတာမှတစ်ဖန် ၁၁ နာရီ ၅၄ မိနစ် ရထားကို ဆက်လက်စီးသွားလျှင် လန်ဒန်သို့ ညနေ ၃ နာရီ အချိန် လောက်တွင် ရောက်လိမ့်မည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပြင်သစ်သို့ ကူး၍ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တည်းခိုပြီးနောက် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် စစ်ထဲသို့ ဝင်မည်။

ကျွန်ုပ်ကား အစ်ကိုများ လုပ်သမျှကို လိုက်၍လုပ်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် လည်း ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတစ်ခုအတွက် အဖမ်းအဆီးခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ကာ မိတ်သဟာဓွေမျိုး ညာတီများအား မျက်နှာချင်း မဆိုငံရဲလောက်အောင် ရှက် လှသဖြင့် တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးလာသော 'သူခိုး' ၏ အမူအရာကိုလည်း အခြား သူများ ယုံလောက်အောင် လုပ်ပြရမည်ဖြစ်လေသည်။

[၃]

ကျွန်ုပ်ကား မီးရထားပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါ သွားလျက် ရှိနေလေ ပြီ။ 'ပါရစ်' မြို့မှ 'မာဆေး' မြို့သို့ အသွားခရီးမှာ အလွန်ပင် စိတ်ဒုက္ခရောက် ၍ ပင်ပန်းပြီးငွေဖွယ်ကောင်းသော ခရီးဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ပြင်သစ် နယ်ခြားစစ်တပ်သို့ ဝင်ရန် အမည်စာရင်း တင်သွင်းထားသူတစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း ကျွန်ုပ်၏ မီးရထားစီးလက်မှတ်နှင့် ဝရမ်းစာကို မြင်ရ၍ သိသောအခါ မီးရထား ဂါတ်ဗိုလ်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်မဟု ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လိမ္မာပါးနပ်လှသော ထောင်မှူး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ၏ ရာထူးဂုဏ်ကို ဟန်တပြုလုပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကို အခြားခရီးသည်များ သိလေအောင်လည်း ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် မှာ အကယ်ပင် အကျဉ်းသမား တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်၊ ထောင်ထွက်တစ် ယောက်တည်း မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် ပြင်သစ်နယ်ခြားစစ်တပ်သို့ ဝင်မည့် သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆိုးသွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည် ဟု ယူဆလေသလော မပြောတတ်ပေ။

ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သော 'မာဆေး' မြို့သို့ရောက်သောအခါ ဂါတ်ဗိုလ်သည် ကျွန်ုပ်သွားရောက် သတင်းပို့ရမည်ဖြစ်သော ပြန်တန်းဝင် မဟုတ်သည့် အရာရှိ (တပ်ကြပ်ကြီး) ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်လံရှာဖွေပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်အား ထိုတပ်ကြပ်ကြီးလက်ထဲသို့ အပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရှာဖွေရ

မည့် ဒုက္ခတစ်မျိုး ငြိမ်းသွားတော့၏။ သို့အပ်စဉ်အခါ၌လည်း ဂါတ်ဗိုလ်သည် သူ့တိုင်းပြည်နှင့် အမျိုးအတွက် အထူးကြိုးပမ်းခဲ့သူတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုးဖြင့် “ဟောဒီမှာမျိုး ခင်ဗျား လျှောက်အိမ်အတွက် နောက်ထပ် ငှက်ကလေး တစ်ကောင်” ဟုပင် ပြောလိုက်ချေသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် တပ်ကြပ်ကြီး၏ ပခုံးကို အတော်သဘောကျမိ၏။ သူသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိပြီးလျှင် မျက်နှာမှာ နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုမည်းနေကာ သံမဏိတမျှ ခက်ထန်တင်းမာလှသော်လည်း ရက်စက်ဆိုးညစ်မည့် ဟန်မျိုးကားမရှိပေ။ သို့သော် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် ထူးထူးခြားခြားကြီး ရှိလှသည်ဟုလည်း ထင်လိုက်မိလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား လက်အောက်ငယ်သားတစ်ဦးကို တွေ့သည့်အခါ ပြုမူဆက်ဆံပုံမျိုးဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီးသော် ပြင်သစ်စကား ပြောတတ်သလောဟု မေးကာ ဆိုင်ရာစာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်ပြရန်ပြော၏။

ကျွန်ုပ်၏ စာရွက်များကို ကြည့်ပြီးသောအခါ တပ်ကြပ်ကြီးက - “ဟာ ... နောက်ထပ် အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ပါလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်မိလေ၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် -

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ် သိရသလောက် တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်တွင် သူသည် ကျွန်ုပ်အား သူ့နောက်သို့ လိုက်ရန် ပြောပြီးနောက် ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။ ဤနေရာတွင် မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂစ်တို့ မုချရှိရမည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မကြာမီ လေးငါးမိနစ်အတွင်း သူတို့နှင့် တွေ့ရပေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ကျွန်ုပ်မှာ ပျော်ရွှင်လျက်ရှိလေ၏။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဘူတာရုံအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် စည်ကားလှသော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်သွားရာ လေကလေးကလည်း တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည့်ပြင်၊ နေရောင်ခြည်ကလေးကလည်း ခပ်နွေးနွေးရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်၍လာလေ၏။ ထိုအခါ တိတ်ချက်သား ကောင်းလှသော တပ်ကြပ်ကြီးအနီးတွင် ကပ်၍လျှောက်ခဲ့ရာမှ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကိုသိလျှင်သိခြင်း ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သော စကားများအရ ကျွန်ုပ်၏ အရင် မကြာသေးမီက အခြားအင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ မုချရောက်ရမည်ဟု တွက်ကိန်းချခဲ့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဤအကြောင်းကို မေးလိုလှသဖြင့်လည်း ပါးစပ်

ယားနေ၏။ သို့သော် သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ စကားပြောချင်ဟန် မတူသဖြင့် ရုတ်တရက် မမေးဝံ့သေးဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ သူနှင့် စကားမပြောဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍လာသဖြင့် ပရိယာယ်ဆင်ရလေတော့၏။

“မွန်ဆီယာ ... တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ တပ်သားသစ်တစ်ယောက်နဲ့ ဝိုင်အရက်သောက်လေ့ မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့နော်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် အတော်သားသားနားနားရှိသော ‘ကစီးခေါ်ပျော်ပွဲစားရုံကလေး တစ်ရုံရှေ့သို့ ဖြတ်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်သောက်လိမ့်မလဲကွယို လူသစ်ကလေးရဲ့၊ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားတာကြောင့်သာ မဟုတ်ဘူး။ စည်းမျဉ်းဥပဒေတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်။ နို့ပြီးတော့ သူ့ကို မွန်ဆီယာလို့လည်း မခေါ်ရဘူး။ သူ့မှာ ရာထူးအဆင့်အတန်းက ရှိနေလေတော့ သူ့ကို စကားပြောတဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်း အလေးပြုပြီးတော့မှ ပြောရတယ်။ တချို့ တပ်ကြပ်ကြီးတွေကတော့ အဲဒီလိုထုံးစံရှိသလို တောင်းပန်ရင် တစ်ခါတလေ တပ်သားသစ်ကလေးတွေနဲ့အတူ သောက်ကြတာပါပဲ”

ကျွန်ုပ်ကား ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ် နားလည်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခြေစုံရပ်ပြီးလျှင် သူ့အား အရာရှိကြီးတစ်ဦးပမာ ထုံးစံအတိုင်း အလေးပြုလိုက်လေ၏။ (ပြင်သစ်စစ်တပ်၌ အလေးပြုပုံပြနည်းများကို ကျွန်ုပ်မှာ နားလည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။)

“တပ်ကြပ်ကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွားပြီး စားနေတုန်းအချိန်မှာ တပ်ကြပ်ကြီးက ဒီပျော်ပွဲစားရုံကလေးထဲမှာ ဝိုင်အရက် တစ်ခွက် သောက်ပြီး ကျွန်တော်ကို ချီးမြှင့်ပါလား ခင်ဗျာ”

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဖရန့် ၅ ပြားတန် ဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို သူ့ဆီသို့ လက်ကမ်းလိုက်၏။

“ဆယ့် ငါးမိနစ်လောက်သာ ကြာပေစေနော် ကောင်လေး”

သူသည် ဝိုက်ဆံကို လှမ်းယူပြီးလျှင် လမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ ဝိုင်အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် အစားအသောက်များကို မှာယူစားသောက်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤအကြိမ်မှာ နောက်ဆုံးအကြိမ် အရပ်သားအစာကို စားရခြင်းဖြစ်၏။ အလွန်လည်း ဆာလောင်ပြန်၊ အစားအစာများကလည်း ကောင်းပြန်ဖြစ်သဖြင့်

ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် မြန်လှ၏။ ဆိုင်ကလေးမှာ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ခင်းကျင်း ထားသလောက် အစားအသောက်များကလည်း ကောင်းလှပေ၏။

စားသောက်ပြီးနောက် ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ အပြင်ဘက်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးကို ရုတ်တရက် မတွေ့ရသဖြင့် တစ်နေရာတွင်ထိုင်ပြီးနောက် ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်ပြီးလျှင် မီးညှိ၍ သောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ ကြည့်ရှု နေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းအတော်ပြည့်သွားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း လန်းလန်း ဆန်းဆန်း ဖြစ်လာသဖြင့် စိတ်လက်များပင် အတော်ကြည့်လင်လာခဲ့၏။ ထို သို့ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် ဆေးတံကို စိမ့်ဖြင့်ခဲရင်း လမ်းသွားလမ်းလာ များကို ကြည့်နေ၍ မကြာမီ လမ်းတစ်ဖက်မှ တပ်ကြပ်ကြီး ပေါက်လာလေ တော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း နေရာမှ ရုတ်ချည်းထကာ ဟန်ပါပါနှင့် အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက် သူ့နံဘေးတွင် ယှဉ်လျက်လိုက်ပါသွားရလေတော့ ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူနှင့်အတူ လျှောက်သွားရင်း ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နေပူရှိန်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မျက်စိများကြည့်ရာမှန်များ သောကြောင့်လည်းကောင်း ခေါင်းကိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ မကြာမီ ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ ခံတပ်အဟောင်းကြီးတစ်ခုစီသို့ ရောက်လာကြရာ ထို ခံတပ်၏ မျှော်စင်မှာ ရှေးအခါက မီးပြတိုက်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့၍ လေးဘက်လေး တန်တွင်လည်း ကျိုးများရှိ၏။ ခံတပ်၏ တံခါးမကြီးသို့ ရောက်အောင် ဆွဲ တံတားတစ်ခု လျှောက်သွားရ၏။

“ကံ ... တို့များရောက်လာပြီ၊ သွားပြီ ကောင်လေးရေ ... ငါသွား တော့မယ်ဟေ့ ... ကောင်လေးရေ၊ မင်းကို မာရ်နတ်က စောင့်ရှောက်ပါစေ ကွယ်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အားကျမခံ သူ့အား ထိုနည်းအတိုင်းဖြစ်ရန် ဆုတောင်းကြောင်း အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်းများကို ပြောလိုက်လေ သည်။ ထို့နောက် သူက -

တံခါးပေါက်ရှိ အစောင့်တပ်ကြပ်ကြီးအား -

“တပ်သားသစ်နယ်ခြားစစ်တပ်ရွှန်စမစ် သနားစရာကောင်လေး”

ဟုသာ ပြောပြီးလျှင် လှည့်၍ ထွက်သွားလေ၏။

“ကံ ... ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့ပေတော့” ဟု ထိုအခါ ခံတပ်စောင့် တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အကျဉ်းထောင်နှင့် တူလှသော အုတ်တိုက် စကြိုများတစ်လျှောက် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုစင်ကြိုများမှာ စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေပြီးလျှင် မှိုများပင် တက်နေဟန်ရှိ၍ လိုအပ်သံပါကာ စိတ်

ပျက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ သူသည် တံခါးပေါက်တစ်ခု ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး နောက်တံခါးကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ လက်မထောင်ကာ ညွှန်ပြလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် အထဲသို့ ဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါးပိတ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ပြင်သစ် စစ်တန်းများ အခန်းထဲသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

နံရံပတ်လည်တွင် ခုတင်များ တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိ၏။ ခုန့်ရည်များလည်း ထိုမျှလောက်ပင် ရှိလေသည်။ အခန်းအလယ်တွင် စားပွဲကြီးတစ်လုံးနှင့် မီး လင်းဖိုတစ်ခုရှိ၏။ စားပွဲကြီးကို ဝိုင်းလျက်ရှိသော ခုတင်များနှင့် ခုံရည်များပေါ်၌ ကား အရပ်ဝတ် အရပ်စားများနှင့် ထိုင်နေသော လူမျိုးစုံကို တွေ့ရ၏။ အဝတ် အစားများမှာ အဖိုးတန် ဝတ်ကောင်းစားလှများမှ လက်နီးစုတ်သာသာမျှသော အဝတ်အစားမျိုးအထိ အမျိုးမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် မိုက်ကယ် နှင့် ဒစ်ဂဗီတို့ကိုကား မတွေ့ရပေ။ ထိုသို့ မတွေ့ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ် အပျက်ကြီး ပျက်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ဝင်သွားသောအခါ သူတို့အားလုံးပင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့် ၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့ကြည့်နေသည်ကို ဂရုမထားနိုင်ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ဆိုးရွားလှသော အနံ့အသက်များကိုသာ သတိ ထားလိုက်မိလေသည်။ အခန်းကြီးထဲတွင် အတော်ပင် နံစော်နေသည်မှာ ပြော မပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ရှိသမျှ ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း အခိုင် အလုံ ပိတ်ထားသည့်ပြင် လူတိုင်းလိုလိုပင် ဆေးလိပ်များ၊ ဆေးတံများကို သောက်နေကြသဖြင့်၊ မီးခိုးများ တထောင်းထောင်းထနေသည့်အထဲတွင် မီး သွေးများ ထည့်ထားသော မီးလင်းဖိုမှာလည်း မီးခိုးများ အူ၍ထွက်နေပြန်သော ကြောင့် အသက်ပင် ကောင်းကောင်း မရှူနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိမီ နီးရာပြတင်းပေါက် တစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် အတင်းကုတ်ကပ်၍ မရမက တအားဖွင့်လိုက်လေ၏။ စားပွဲကြီးတွင် လူသုံးလေးယောက်တို့သည် ဖဲကစားလျက် ရှိကြ၏။ ထိုလူစုထဲမှ တစ်ယောက်သည် ထပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ အသိုက်ကလေးရဲ့ အနံ့အသက်ကို မကြိုက် ဘူး ထင်ပါရဲ့”

သူ့စကားမှာ မနှစ်မြို့စရာ ကောင်းလှသည့်ပြင် အနိုင်ကျင့်လိုသည့် လေသံမျိုးလည်း ပါနေ၏။

“ဟင့်အင်း မကြိုက်ဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အသေအချာ ကြည့်လိုက် လေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ခင်ဗျားလည်းပဲ ကြိုက်မယ် မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘာများ လုပ်ချင်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား ဒီပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားချင်တယ် ဟုတ်စ”

“ဒီလိုဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ အတော်သားပဲ”

“ကဲ ... ကျွန်တော်က ဝိတ်ထားချင်တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဒါဖြင့်လည်း လာဝိတ်လေ”

“နွဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ဝိတ်ထားစေချင်တယ် ဆိုရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင် ... အရင်းကြီးပဲဗျ။ လူများစုက ဒီလိုမကောင်းတဲ့ အနဲ့ အသက်တွေ ရှူပြီး ဒုက္ခအဖြစ် ခံမယ်ဆိုရင်တော့ သူတို့သဘောပေါ့။ သူတို့မှာ ဒီလိုလုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိနေတာပဲ”

“လာပါကွာ ... စကားရှည်မနေစမ်းပါနဲ့။ တိတ်စမ်းပါ နှာခေါင်းကြီးရယ်” ဟု ဖဲကစားနေသည့်အထဲမှ လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ရာ၊ ထိုသူလည်း တဖျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ပြန်၍လှည့်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်နှင့် အနီးဆုံး ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် နေသားတကျ ထိုင်လိုက်ပြီးသော် ဦးထုပ်ကို ကောက်ရိုးသွတ်ထားသည့် ခေါင်းအုံး ခပ်ညစ်ညစ် တစ်လုံးပေါ်တွင် ပစ်တင်လိုက်လေသည်။ နောက်ထပ် မည်ကဲ့သို့ လူမျိုးများတွေ့ရဦးမည် မပြောတတ်ပေ။

“မျက်နှာကြက်ကိုကော မြှင့်ချင်သေးသလား”

ကျွန်ုပ် နောက်မှ ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို မေးသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှည့်၍မျက်နှာကြက်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဤသို့ကြည့်ပြီးမှ -

“ဟင့်အင်း၊ မလိုပါဘူး” ကျွန်ုပ်အား လာ၍မေးသူကို စေ့စေ့ဝပ်စပ်

ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုသူသည် တစ်ဖက်ရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် အခန့်သားလှ၍နေ၏။ လူသေးသေး ညက်ညက်ပင်ဖြစ်၍ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေးများကို ပြောင်စင်အောင် ရိပ်ထား၏။ နှာခေါင်းပေါ်၍ မေးရိုးထွက်၏။ သူ၏ပါးစပ်များမှ သံမဏိညှပ်ကြီးနှင့်တူပြီး သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် စိတ်ခိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။ သူ၏မျက်လုံးများကား မွဲပြာပြာ အရောင် ရှိပြီးလျှင် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်တတ်၏။ ကောက်ရိုးရောင် ဆံပင်များကို တိုတိုညှပ်ထားရာ၊ ဝါကြန့်ကြန့်အရောင်ရှိသော မျက်နှာနှင့် အတော်ပင် ဟပ်မိနေ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ကြမ်းလှကြမ်း လူစားမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်နေပေတော့သည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား စဉ်းစားသကဲ့သို့ စိုက်၍ ကြည့်နေရာ၊ ကျွန်ုပ်က - “ကျုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလို့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ခင်ဗျား အင်္ဂလိပ် မဟုတ်ရင် ဘာလူမျိုးဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ပန်းရောင်နဲ့ အဖြူက ကမ္ဘာကြီးကို ဝိုင်သတဲ့။ ‘ဟ ... ဒီအကောင်ပုကလေး ဘယ်သူပါလိမ့်။ ငါ သူ့ကို မသိဘူး ထင်ပါရဲ့’ အဲဒါက လူကြွားတစ်ယောက်ရဲ့ လေသံ ... ‘ငါ လာပြီဟေ့ ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံး ဖွင့်လိုက်’ အဲဒါက အင်္ဂလိပ်ရဲ့ လေသံ။ ကဲ ... ကျုပ် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်သည် ရယ်မောလိုက်ရ၏။ နောက် ... ကျွန်ုပ်က -

“ခင်ဗျားကော ... အမေရိကန် မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ရမလဲ ‘တကယ်ပါ သူစိမ်းရဲ့’ ကမ္ဘာကြီး ဘယ်သူ ဝိုင်ဝိုင် ဂရုမစိုက်ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ကိုလည်း အတော်ကို မုန်းတယ်။ ကမ္ဘာရာစေးနဲ့ ငှက်မွေး၊ ကြယ်တွေနဲ့ အစင်းတွေ ... ‘ငါဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ တိုင်းပြည်က လာတယ်။ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းတာထက်တောင် တော်ပါသေးကလား’ အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ဖော်နေတာ စိတ်မသက်သာစရာကြီးပဲ”

အမေရိကန်သည် ပြုံးလိုက်၏။ (သူ ရယ်သည်ကို မည်သည့်အခါမျှ မတွေ့ရချေ။) ထို့နောက် သူသည် အခြားတစ်ဖက်ရှိ ခုတင်ဆီသို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဗိုးရေ ... ဟောဒီမှာ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် တို့များ တိုင်းပြည်ကို မကောင်းပြောနေတယ်ဟေ့။ လူကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲကွ ... ဒီလိုပြောတာ မဆိုးဘူးလားကွာ”

ကိုယ်ကာယ အတော်ကြီးမားသော လူတစ်ယောက်သည် မျက်နှာကြက်ကို စိုက်၍ ကြည့်နေရာ၊ ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဝါးနေရာမှ အဝါးရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ညည်းညူလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း မိန်းမော၍ သွားလေ၏။

“ဟာ ... ဘယ်နှယ်ဖြစ်သွားတာလဲ ... ခင်ဗျား ကျုပ် သူငယ်ချင်းကို သတ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်။ ဒီလူက နှလုံးအားနည်းတယ်ဗျ။ ခေါင်းကသာပြီး အားနည်းသေးတယ် ... မဟုတ်လားကွာ ဗိုး”

ဤသို့ ပြောရင်း သူ့သူငယ်ချင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ သူ့သူငယ်ချင်းမှာ ပြန်၍ သတိရလာပြီးလျှင် ယခင်ကအတိုင်း ဆေးရွက်ကြီးသို့မဟုတ် ကပ်စေးနဲကို ဝါးမြဲတိုင်း ဝါးလျက်ရှိပြန်လေသည်။

သူသည် အတော်ပင် ကိုယ်ကာယ ကြီးမား၍ အိပ်နေလျက်ပင် အရပ် ၇ ပေ၊ ဗျက် ၄ ပေ၊ ကိုယ်လုံး အထူ ၂ ပေခန့်ရှိ၏။ မျက်နှာမှာ လူညက်ကလေးနှင့် များစွာတူပြီးလျှင် နှာတံပေါ်ပေါ် မေးရိုးထွက်ထွက် ပါးစပ်စေ့စေ့နှင့် သားရေကဲ့သို့ ပြောင်ချောချော မျက်နှာရှိ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ မွဲပြာပြာအရောင်ရှိသော်လည်း လူညက်ကလေး၏ မျက်လုံးရောင်ထက် အတန်ငယ် ရင့်၏။ ဆံပင်မှာ နက်မှောင်၍ နေပြီးလျှင် ပိုးကဲ့သို့ နူးညံ့၍ အရောင်တောက်လျက်ရှိ၏။ အတော်ကြမ်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်ရှိ၍ ရန်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သူတစ်ယောက်ပေတည်း။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် ထိုသူမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။ အမှန်သော် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့အား အတော်သဘောကျ၍ နေမိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် စိတ်ခွ၍ နေလေမည်လော မသိရပေ။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အား စိတ်ပျော်ရွှင်စေဟန်ရှိ၏။ ထိုအခါ လူညက်က လူထွားကြီးအား -

“ဟေ့ ... မင်းဘာမှ မသွင်းရသေးလို့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောနေတယ်ကွ ဟင့်”

ထိုအခါ ‘ဟင့်’ အခေါ်ခံရသူ လူထွားကြီးက -

“ဒီကနေ့ ငါဘာမှ မသွင်းရသေးပါဘူး မက်ဒီရယ်၊ ပိုးကောင်ကလေး တစ်ကောင်မှ မသွင်းရသေးပါဘူးကွယ် ... ဟုတ်တယ် ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး သူစိမ်းရယ်။ တကယ့်ကို မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... ငါဟာ အခုနေများ ဆင်တစ်ကောင်လုံး မျိုရတောင်မှ မဖြိုပါဘူး”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အကြောင်းသားကြည့်၍ နေမိတော့၏။ သူတို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်အား ကြည့်ရသည်မှာ အားအင်မရှိသကဲ့သို့ အကယ်ပင် ကြိုလိုမျှတော့ နေပြီးလျှင် မျက်တွင်းများလည်း ကျလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် လွန်ခဲ့သည့်တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်က ထမင်းတစ်နပ်ငတ်ရုံနှင့် အတော်ကြီး ခံလိုက်ရ၏။ ထို့ပြင် အစာဆာလောင်နေသူများမှာ စိတ်ဆတ်တတ်သဖြင့် သူတို့အား အကယ်၍ ကျွေးမွေးချင်သည့်တိုင်အောင် အထအန မကောက်စေရန် ပြုမူပြောဆိုဖို့လို၏။ သို့မဟုတ်က စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်၍သွားတတ်လေသည်။

“ကဲ ... မိတ်ဆွေတို့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ တစ်ခုခုလိုက်စားကြပါလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေလည်း မဟုတ်လား။ ကိုင်း ... လာကြဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အား ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ ထို့နောက် ‘ဟင့်’ သည် ပါးစပ်မှ ‘အားခန့် အော်လိုက်ပြီးလျှင်၊ နှစ်ယောက်သား တစ်ပြိုင်နက် ထလိုက်ကြ၏။ သူသည် လက်ကို ကမ်းကာ ကျွန်ုပ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေရာ၊ သူ၏ လက်ပါးကြီးမှာ ကျွန်ုပ် မြင်ခဲ့ဖူးသမျှ လက်ထဲတွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်လျက်ရှိစဉ် အရပ်သား တစ်ယောက်သည် တံခါးပေါက်ဆီမှ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လျှောက်လာလေ၏။ သူအား ကျွန်ုပ်သည် စစ်တန်းလျား အခန်းဆဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ သူဝတ်ဆင်ထားသော အပြာရောင်ဝတ်စုံနွမ်းနွမ်း၊ ကတ္တီပါဦးထုပ်၊ အပေါက်ပေါက် အပြင် ဖြစ်နေသော ဖိနပ်တို့မှာ သူနှင့် လုံးလုံး အဆင်မပြေချေ။ သို့နှင့်ပင် သူသည် စစ်သားနှင့်သာတူနေ၏။ ဤသို့ထင်လိုက်ခြင်းမှာ စစ်သားတစ်ဦးကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်၊ ကြေးနီရောင်ကဲ့သို့ ညိုမည်းမည်းဖြစ်နေသော သူ၏ အသား၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော သူ၏မျက်နှာ၊ လှေကျင့်ထားဟန်ဖြင့် စနစ်ကျလှသော သူ၏ဟန်ပန်အမူအရာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော လေသံ စသည်တို့ကြောင့်သာ ထိုသို့ထင်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ သူကား တပ်သားဟောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာပြီးနောက် မျက်နှာခပ်ချိုချို အသံခပ်ဝဲဝဲဖြင့် -

“နယ်ခြားစစ်တပ်က တပ်သားသစ်တွေ ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်ုပ်က ဟုတ်ကြောင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် စစ်တပ်ရဲ့ သတင်းကလေး ဘာကလေးများ အရက်တစ်ပုလင်းလောက်နဲ့ လဲကြပါလားခင်ဗျာ”

သူသည် ဤသို့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ မေးလိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာလို မျက်နှာရပြုံးလိုက်လေ၏။ သို့သော် သူ၏အပြုံးမှာ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လှလေသည်။

“အို ... ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လာသောက်ရင်တော့ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဖရန့်နှစ်ပြားတန် ဒဂါးတစ်ပြားကို ကောင်တာပေါ်၌ တင်ထားလိုက်လေ၏။ သို့သော် ထိုပိုက်ဆံမှာ ကောင်တာ၏နောက်မှ အရောင်းသမား လူဝကလေးအား လဲလှယ်ရန် ကျွန်ုပ်က

ပေးလိုက်သည်ကိုသူ့အား ပေးသည်ထင်၍လောမသိ ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ရဲဘော် ... ဝိသပါပေတယ်ဗျာ။ တပ်သားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဟောဒီမှာ ပုလင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

ထိုသူစိမ်းသည် ဤသို့ ပြောရင်း ဒဂါးကို လက်ထဲတွင် တော့၍ မြောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ကိုင်း ... အခု ခင်ဗျားတို့ သိချင်တာ ကျွန်ုပ်ကို မေးပေတော့”

သို့ပြောဆိုကာ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်အား ဦးညွှတ်၍ အလေးပြုလိုက်လေ၏။ သူကား အကယ်ပင် ပညာတတ်၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကား မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်လည်း သူ့အား ရောက်တတ်ရာရာ မေးမြန်းလျက်ရှိရာ၊ သူ့ထံမှ ကျွန်ုပ်တို့သိလို၍ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အသုံးဝင်မည့် အချက်အလက်ကလေးများ အတော်ပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရ၏။ သိရသလောက်လည်း စိတ်ရှုပ်စရာ သတင်းဆိုးများကို ကြားရ၏။ သူ့အား ပုလိပ်ဘက်မှ မည်သည့်အမည်နှင့် သိရှိနေသည်ကို မပြောသော်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းများက သူ့အား ‘ဖရန်ဆစ်စ်ကို ဖော်လဒန်’ ဟု ခေါ်ကြောင်း သူ့စကားများအရ သိရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား နှစ်နှစ်ကာကာ မနှစ်သက်လှချေ။ သို့သော် သူ၏အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ မိတ်သက်ဟာတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် အတော်ပင် အသုံးဝင်ရန် အကြောင်းရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် စတူးဟင်းနှင့်ပေါင်မုန့်ကို နံနက်စာအဖြစ် စားသောက်ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကွက်လပ်တွင် စုရုံးရန် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နောက်ထပ် ရောက်လာသော လူသစ်များ အားလုံး၏ အမည်စာရင်းများကို ခေါ်၏။ ထို့နောက် လေးယောက်စီ စီတန်းစေပြီးသော် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေရာ၊ သင်္ဘောဆိပ်တွင် သင်္ဘောတစ်စင်း အသင့် ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်လေလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအား သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်စေ၏။ နေရာကျဉ်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျွဲနွားများပမာ ပြတ်သိပ်ကာ ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ်နေကြရလေသည်။ သင်္ဘောမထွက်မီ ကျွန်ုပ်တို့အား စောင့်ကြပ်လိုက်ပါမည့် တပ်ကြပ်ကြီးက -

“မင်းတို့ နေရထိုင်ရတာ ကျဉ်းကြပ်လို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်ရင်၊ သမုဒ္ဒရာကြီးကို မင်းတို့ ကြိုက်သလို သုံးနိုင်တယ်ဟေ့” ဟု ငေါ့လိုက်သေး၏။

ထိုနေ့တွင် လှိုင်းလေ အတော်ပြိုင်သက်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အာဖရိကတိုက်ဘက်သို့ အရောက် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရာ ကမ်းပါးကျောက်ဆောင်ကြီးများကို တွေ့ရပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းကလေးတစ်ခုရှိသော တံတားတွင် ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်လေတော့၏။ နောက်မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘အိုရန်မြို့ကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း’ သိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား တန်းစီစေပြီးသော် ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါ်ဆောင်ရန် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာသောတပ်ကြပ်ကြီးသို့ တာဝန်လွှဲပြောင်းပေးလိုက်၏။

အသစ်ဖြစ်သော တပ်ကြပ်ကြီးသည် နောက်တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တို့အား နာမည်စာရင်း ခေါ်ပြန်လေသည်။ နာမည်စာရင်းခေါ်ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့အား လေးယောက်တန်းစီပုံစံနည်း၊ နှစ်ယောက်တန်းစီပုံစံနည်းနှင့်တကွ ညာလှည့်ဘယ်လှည့် စသည်တို့ကို တတ် မတတ် လက်တွေ့စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ ကျွန်ုပ်တို့ စနစ်တကျ မှန်ကန်စွာလုပ်တတ်ကြောင်း သိရသောအခါ ကမ်းပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥရောပဆန်ဆန် ထိုမြို့ကလေး၏ သန်ရှင်းကျယ်ပြန့်လှသော လမ်းများတစ်လျှောက် လျှောက်သွားစဉ် “အင်း ... ငါတော့ အာဖရိကတိုက် ရောက်နေပြီ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုမိလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် အမိုးပြန့်အိမ်ကလေး အစီအရီတည်ရှိနေသော လမ်းတစ်လျှောက် ဆက်လက်ချီတက်ကာ ကွက်လပ်ကြီးများကို ဖြတ်သွားစဉ် အဝတ်အစား မလုံတလုံရှိသော နီဂရိုးခေါ် ကပ္ပလီလူမျိုးများ၊ အာရပ်များ၊ ပြင်သစ်စစ်သားများ၊ ဥရောပတိုက်သား၊ အရပ်သားများ၊ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော အရာရှိများနှင့် မင်းကတော်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တနေ့တစောင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုသို့ လမ်းကြီးလမ်းကျယ်များနှင့် လမ်းသိမ်လမ်းမြွှာကလေးများ တလျှောက် ချီတက်ခဲ့ပြီးနောက် မြို့မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တွင် သဲကန္တာရကြီးကို တွေ့မြင်ရလေပြီး နောက်တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီခန့်မျှ သဲကန္တာရထဲတွင် ဖောက်လုပ်ထားသည့် ကောင်းမွန်သပ်ရပ်လှသော လမ်းတစ်လျှောက်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ တက်ချည်

ဆင်းချည် လမ်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချိုတက်ခဲ့ရာ တောင်ကုန်းတစ်ခုထိပ် သို့ ရောက်သောအခါ အရပ်ဆိုးဆိုးနှင့် အတော်ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော အဆောက်အဦတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ။ ၎င်းမှာ ဖော်လဒီနီ၏ ပြောစကားအရ ကျွန်ုပ်တို့ ယခု အရောက်သွားရမည့် 'စိန့်သရက်ဆီ' ခံတပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ မကြာမီ ခံတပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခံတပ်တွင်းရှိ ကွက် လပ်ထဲသို့ ချိုတက်သွားကြရကုန်၏။ ။ ထိုနေရာတွင် လက်အောက်အရာရှိ တစ် ဦးက ကျွန်ုပ်တို့၏ နာမည်စာရင်းကို ခေါ်ပြန်လေသည်။ ။ အလုံးစုံမှန်ကန်၍ စုံစုံညီညီရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ တပ်ဖြုတ်ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်ကြပ်ကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားရန် ပြောလေ ၏။ ။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား စစ်တန်းလျား အခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ် ဆောင်သွားရာ ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်တွင် ဖော်လဒီနီနှင့် 'ဂလော့' ဆိုသူ ဂျာမန်လူ မျိုးတစ်ယောက်တို့လည်း လိုက်ပါလာကြ၏။ ။ သို့နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးနောက်မှ အတွင်းသို့ဝင်၍ လိုက်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်ကြားနေကျအသံဖြင့် -

“တတိယ ဓားပြ ဝင်လာစေ” ဟု ပြောလိုက်သံကို ကြားရလေသည်။ ။ ထိုအသံမှာ ဒစ်ဂဗီ၏ အသံပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂဗီတစ်ယောက်သားမှာ ခုံရည်တစ်ခုပေါ်တွင် ယှဉ် လျက်သား ထိုင်နေကြပြီးလျှင် အိတ်ထဲတွင် လက်လျှို့ကာ ဆေးတံများကို ခဲ လျက်ရှိကြလေ၏။ ။ သူတို့၏ မျက်နှာများကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြဟန် တူလေသည်။ ။

မိုက်ကယ် က -

“အလိုဘုရားသခင်၊ မင်းသိပ်မိုက်တဲ့ အရူးပဲ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ ငဲ့့ညီရာ ... ကျွန်တော်တို့ ဘုရားသခင် ကယ်မပါစေဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ကို မြင်လျှင် နှုတ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင် သဲ တစ်ခါတည်း လှမ်း၍ ဖက်လိုက်လေ၏။ ။

ကျွန်ုပ်သည် မိုက်ကယ်၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှမ်းနေစဉ် ဒစ်ဂဗီက ကျွန်ုပ်၏ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလှုပ်ကာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေ၏။ ။ သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေစဉ် မိုက်ကယ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို ကိုင်ယမ်းလိုက် ပြီးနောက် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား သူတို့၏ ဘုံခုတင်ကြီး (ပေ ၂၀ ရှည်၍ ၆ ပေ ကျယ်၏) ပေါ်သို့ဆွဲယူကာ တွန်းလှဲလိုက်ကြလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်လည်း ရုတ်တရက် ဖက်လှဲလိုက်ရာ သုံးယောက်သားတို့မှာ ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် လုံး ထွေးကျသွားလေ၏။ ။ ထိုသို့ သုံးယောက်သား အတန်ကြာအောင် ထွေးလုံး သတ်ပုတ်ကြပြီးနောက်မှ အတော် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကြလေသည်။ ။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို အားလုံးကပင် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေ သည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ။

ဗတ်ဒီ -

“ဟ ... တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့ ခုကတည်းက တိုက်နေကြပြီ ... တို့ ဝိုင်းချကြရအောင်လား ခိုးရေ”

ဟင့် -

“ဇွေးကိုက်ပွဲဟေ့ ... တယ်ကောင်းကွာ။ ဟ ... ကောင်လေးရ နား ရွက်ကို ခဲပါဟ”

အလွဲသုံးစားလုပ်မှုကြောင့် စစ်တပ်ထဲ ဝင်ခဲ့ရသော 'ဗုတ်' ဆိုသူ ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကမူ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ကာ -

“ဟင့် ... အင်္ဂလိပ် အရူးတွေ ... လူယဉ်ကျေးတွေက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တွေ့တဲ့အခါ ဖက်ကြယက်ကြ လုပ်တယ်။ သူတို့ကတော့ ရန်ဖြစ်ကြတယ် ... တယ်ကောင်းကွာ”

ဖော်လဒီနီကား မည်သို့မျှ မပြောဘဲ တွေ့စေဦးစားလျက်ရှိရာမှ 'တတိယ ဓားပြတဲ့' ဟု နှုတ်က တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးပြောကာ ထိုစကား မှာ မည်သို့အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ကို မေးလိုသည့်ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးချီကာ ဂျာမန် လူမျိုး 'ပလော့' အား ကြည့်လိုက်လေသည်။ ။

ကျွန်ုပ် -

“ဦးနဲ့ ဒစ်ရေ ... ထာဝရ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တိုင်းပြည်က လူ ဖြူတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဟင်နဲ့ ဗက်ဒီကို မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါရစေကွာ။ ဟောဒီ မှာက ကျွန်တော်အစ်ကိုတွေ အကြီးက မိုက်ကယ်၊ အလတ်က ဒစ်ဂဗီ”

မိုက်ကယ်နှင့်ဒစ်ဂဗီတို့က ရယ်မောပြီးလျှင် လက်များကို ဆန့်တန်း လိုက်ကြ၏။ ။

ဒစ်ဂဗီ -

“အမေရိကန်တွေ ထင်ပါရဲ့”

ဟင့်နှင့် ဗတ်ဒီတို့က တစ်ပြိုင်နက်တည်း “ကဲ ... လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ကြရအောင်”

ထို့နောက် လေးဦးသားတို့သည် အားပါးတရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ကြလေ၏။ ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က 'ဖရန်ဆစ်စကို ဖော်လဒီနီ' ဘက်သို့ လှည့်၍-

“မစ္စတာ ဖရန်ဆစ်စကို ဖော်လဒီနီ ... ဟောဒီက ကျွန်တော်အစ်ကို တွေပါပဲ”

ဖော်လဒီနီ က -

“ကျွန်တော်တော့ ဝိုင်အရက်သာ လိုတယ်ထင်တယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့များ စားပြည့်အစ်ကို သုံးယောက်ဆိုမိကြပြီလို့ ဆိုတာကိုဗျ”

မိုက်ကယ်သည် ‘မတ်ဒီ’ နှင့် ‘ဟင့်’ တို့အားလည်း ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်ပြီးနောက် လူစုကလေးကို ဖော်လဒနီက ခေါင်းဆောင်၍ ခေါ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်မှာ အနည်းအကျဉ်းသာ သောက်ပြီးလျှင် အခြားသူများ အားရပါးရသောက်သည်ကိုသာ ကြည့်ရှု၍ နေကြလေသည်။ မိုက်ကယ်က ကုန်ကျသမျှကို ‘တကာခံ’ ၏။ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့ကား တပ်သားဟောင်းများနှင့် ရောနှောမိလေပြီ။ တပ်သားဟောင်းများသည်ကား ထိုနေရာတွင် အမြဲစခန်းချနေသူများဖြစ်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုသူများထံမှလည်းကောင်း၊ ဖော်လဒီနီထံမှလည်းကောင်း ပြင်သစ်နယ်ခြားစစ်တပ်၏ အသည်းထိတ်စရာ အဖြစ်အပျက်များ၊ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော စွန့်စားမှုများကို ကြားသိခဲ့ရလေသည်။ သူတို့သည် ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ပြောပြရာ၌ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ဟုတ်မှန်ကြောင်းကိုလည်း ကျိန်တွယ်၍ပင် ပြောပြကြ၏။

တစ်နေ့၌ ‘ကင်တင်း’ ခေါ် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ပျော်ပွဲရုံကလေးမှ ထွက်လာစဉ် ဒစ်ဂဗီက -

“တို့တစ်တွေ ငယ်ငယ်က စာမေးပွဲအတွက် ပါးစပ်ဖြိုး တစာစာ အော်ကျက်ရတာမျိုးတွေ၊ ပညာညာဏ် တိုးပွားဖို့ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းလာဖို့ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းဖို့ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ သားသမီးတွေကို ထားတဲ့ ကျောင်းကို ဝင်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွယံ ကောင်လေးရဲ့”

ကျွန်ုပ်က -

“အေး ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ စစ်သားတွေအတွက်တော့ ထူးထူးခြားခြားကို ကောင်းတဲ့ ကျောင်းနဲ့ တူပုံပေါ်တယ်”

နောင်အခါတွင် ကျွန်ုပ်ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရှိရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်တန်းလျားအခန်းထဲသို့ စကားတပြောပြောနှင့် ဝင်ခဲ့ကြစဉ် မိုက်ကယ်က -

“တို့များ အခု တွေ့ကြုံနေရတာတွေဟာ နောက်တွေ့ရမှာတွေရဲ့ ရှေ့ပြေးနမူနာ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းရတာပဲဟေ့”

အခန်းမှာ မှောင်လည်းမှောင်၊ ညစ်လည်းညစ်ပတ်လှသဖြင့် စိတ်ညစ်ညူးစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှပေ၏။ အခန်းတစ်နေရာတွင် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့် သုံ့ခတင်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ ကုတင်မှာ ပျဉ်တစ်ချပ်တည်းနှင့် ပြုလုပ်ထား၏။ အခန်းမရှိ၊ မွေ့ယာမရှိနှင့် လူဆယ်ယောက်ထက် မနည်း

ဘေးချင်းယှဉ်၍ အိပ်နိုင်၏။ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်၌ကား မည်းညစ်နေသော စောင်ညိုကြီးများ စုပုံလျက်ရှိပြီးလျှင် ခုံရှည်နှစ်ခုလည်း ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရမည့် ဤခန်းဝါကို အကျဉ်းထောင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အကျဉ်းထောင်ကပင် ရှက်၍ နေမည်လော မပြောတတ်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ညစာမှာ စားနေကျ စတူးဟင်းနှင့် ပေါင်မုန့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖော်လဒနီ ပြောပြချက်အရဆိုသော် အာဖရိကတွင် တပ်သားတစ်ယောက်၏ နေ့စဉ် ‘ရာရှင်’ မှာ အမဲသား တစ်ပေါင်၊ စတူးဟင်း ချက်ရန်အတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက် သုံးပြားဖိုး၊ ပေါင်မုန့်တစ်ပေါင်ခွဲ၊ ကော်ဖီပေါင်ဝက်နှင့် သကြား တစ်အောင်စတို့သာ ဖြစ်၏။ မည်သည့်အခါမျှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဟု သိရ၏။ ထိုရာရှင်မှာ အာဟာရ ဖြည့်တင်းရေးအတွက် လုံလောက်သည် မှန်သော်လည်း နေ့တိုင်း စားရလွန်းသဖြင့် ငြီးစော်နံ့တတ်သည်ဟုလည်း ပြောပြသေးလေသည်။ ငြီးစော်နံ့လာတတ်သည်ဟူသော အချက်ကိုကား ယခုပင်လျှင် ကျွန်ုပ် လက်တွေ့ ယုံကြည်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

ညစာ စားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်ရန်မရှိသည့်ပြင် ခံတပ်အပြင်သို့လည်း မထွက်ရသဖြင့် ‘ကင်တင်း’ ဆီသို့သာ ခြေဦးလှည့်ရပြန်ပြီးလျှင် တစ်ညနေလုံး အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရ၏။ မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂဗီတို့မှာလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ဟင့်နှင့် ဗတ်ဒီတို့ကို နှစ်သက်လာပုံရသဖြင့် အတော်ပင် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ ဟင့်နှင့်ဗတ်ဒီတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ပြန်၍ ခင်မင်လာသည်ကို သိသိသာသာကြားပင် တွေ့ရလေသည်။ ထိုနေ့ ညနေတွင် ဒစ်ဂဗီက ‘တကာ’ ခံခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ စားလားသောက်လား စကားပြောလားနှင့် အတော်ပင် စိတ်ပျော်လက်ပျော် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်သုတ်တည်းကျသော လူသစ်များထံမှသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုများနှင့် တစ်သုတ်တည်းကျသော လူသစ်များထံမှသော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကလွဲ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာဟူ၍ မတွေ့ခဲ့ရချေ။ သူတို့အထဲတွင် ပြင်သစ်၊ ဗယ်လဂျီယံ၊ ဂျာမနီ (အထူးသဖြင့် အားလဆားနှင့် လောရီနိုးနယ်) ဝီနီ၊ ဩစတြီးယားနှင့် ဆွစ်ဇာလန်များမှ အဆင်းရဲဆုံး လူတန်းစားများ အတော်စုံစုံလင်လင်ပါဝင်၏။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလုပ်ကြမ်းသမားများ လက်မှုပညာသည်များ၊ စစ်သားများ၊ သတင်းစာ ရောင်းသူများ၊ ဆိုင်များတွင် တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ကိုင်ပေးရသူများနှင့် မြို့များရှိ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်များတွင် တွေ့ရတတ်သော လူတန်းစားမျိုးများ ဖြစ်ဟန်တူ၍ အသက်အရွယ်များမှာလည်း အစားစားပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့သည် လူဆိုးသူဆိုးများနှင့်ကား အနည်းငယ်မျှ မတူ

ချေ။ ၎င်းတို့အနက် နှစ်ယောက်သုံးယောက်မှာ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထား၍ အပြောအဆိုမှာလည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ချေချောင် ရှိလှ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်အထင် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သည် ပြင်သစ် သို့မဟုတ် ဘယ်လဂျီယံ စစ်တပ်အရာရှိဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟုပင် တတ်အပ် ထင်လိုက်မိ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ ထိုသူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စစ်သားတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်လေသံများ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပြီးလျှင် အဝတ်အစားကိုလည်း ဂရု တစိုက် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ပညာတတ်ပုံရ၍ အမူအရာများမှာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း ၏။ သူ၏အမည်ကိုလည်း 'စိန့်အင်ဒရီ' ဟု ပြော၍ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်နှင့် တပူးတွဲတွဲရှိနေရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူ့အား အတော်ခင်မင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးချင်း တူညီသည်ထက် အလေ့အကျင့်ချင်း၊ အကြိုက်ချင်း၊ ထုံးစံချင်း၊ အမြင်ချင်း တူညီမှုက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပိုမိုခင်မင် ရင်းနှီးစေသည်အချက်ကို အထူးသတိပြုမိခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ရေးတွင် သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်၍ မျိုးရိုးချင်း မတူသူ အချင်းချင်းသည် သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်သည့် မျိုးရိုးတူအချင်းချင်းထက် ပိုမိုခင်မင်ရင်းနှီး လွယ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘူတာရုံသို့ ချီတက်သွား ကြစဉ်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် စိန့်အင်ဒရီတို့သည် မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂဗီတို့၏ နောက်တွင်ရှိ လျက်၊ ဇော်လဒနီနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်သည့် ဆွစ်လူမျိုး မာရစ်ဆိုသူ တို့က မိုက်ကယ်၊ ဒစ်ဂဗီနှင့် ယှဉ်၍ လျှောက်နေရသော ဟင်နရီ ဗတ်ဒီတို့ နောက်တွင် ရှိနေလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လေးယောက်စီ၊ တန်းစီရသော အခါ ကျွန်ုပ်နှင့် စိန့်အင်ဒရီတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အစ်ကိုများနှင့်တစ်စုဖြစ်နေပြီး လျှင် ဟင်နရီ၊ ဗတ်ဒီ၊ ဇော်လဒနီနှင့် မာရစ်တို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်တွင် တစ်စုဖြစ် နေလေတော့၏။ မာရစ်မှာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူ သည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး၏ လက်ပါးစေအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြေ မြန်တော်အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ် နယ်အတော်နဲ့ခဲ့ရာ၊ အတွေ့ အကြုံဗဟုသုတ အတော်ရရှိခဲ့၏။ ဘာသာစကားလည်း အတော်များများ တတ်ကျွမ်းခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ အလုပ်ကိုလည်း ကျပန်းလုပ်ကိုင်နိုင်သူ ဖြစ်လေ သည်။ သူ့ ပြောစကားအရ သူသည် လူကြီးလူကောင်းများနှင့်သာ ပေါင်းသင်း လိုသည်ပြင် အင်္ဂလိပ်တို့ကိုလည်း သဘောကျနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ခင်မင်နေသည်ဟုဆို၏။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပြီးလျှင် ရုပ်ရည်မှာလည်း ကျလောက်စရာ ဖြစ်လေသည်။

'ဆိုရန်' ဘူတာရုံတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တက်ရောက်စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရ သော မီးရထားမှာ မီးရထားများတွင် အစုတ်ဆုံး အနံ့ချာဆုံးနှင့် အနှေးကွေး ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ အနောက် ဘယ်လဂျီယံ မီးရထားကုမ္ပဏီ၏ စံပြဖြစ်သော ထိုမီးရထားသည် ဆိုရန်မှ 'ဆီဒီဗယ်အမက်' ဘူတာသို့အရောက် တစ်နာရီလျှင် ဆယ်မိုင်နှုန်းဖြင့် မောင်းနှင်ခဲ့ရာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ရှုမျှော်ခင်းတို့မှာ ကြည့် ၍ မငြီးစရာဖြစ်၍ ဘူတာရုံများနှင့် လူသူများမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း လှသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ အလွန်တရာ ငြီးငွေ့၍လာကြလေ၏။ ဆီဒီဗယ် အမက်သို့ ညနေစောင်းတွင် ဆိုက်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အား တပ်ကြပ် ကြီးတစ်ယောက်နှင့် တပ်ကြပ်များက ကြိုဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လေးယောက်စီ တန်းစီကာ တစ်ခုသော လမ်းကျယ်ကြီး တစ်လျှောက် ချီတက်သွားရလေရာ ဘူတာ အဝင်တွင် ခရီးသည်များအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေကြသော အရာခံဗိုလ်အချို့ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းမကြီးမှ ထွက်ခဲ့၍ နယ်ခြားစစ်တပ် နှင့် မြင်းတပ်တို့၏ စစ်တန်းလျား အကြားမှ ဖြတ်သွားသော လမ်းကလေး တစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့ကြရလေ၏။

သံတံခါးကြီးများ၏ လက်ရန်းများကို ကျော်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ကြီးမားလှသော အဝါရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် သုံးထပ် အဆောက်အဦး ကို ကျယ်ပြန့်သော စစ်ရေးပြကွင်းကြီး၏ တစ်ဘက်တွင် တွေ့နိုင်ပေသည်။

"တို့များရဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းပေါ့" ဟု ဒစ်ဂဗီက ပြောလိုက်၏။ တံခါးပေါက်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် 'ကင်းတဲ' နှင့် အကျဉ်း ထောင်တို့ အသီးသီးရှိကြ၏။ တံခါးပေါက်ကြီးဘေးတွင် တံခါးငယ်တစ်ခုရှိ ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတံခါးမှ အတွင်းဘက်သို့ ဖိတန်းဝင်ခဲ့ရလေသည်။ ကင်းတဲအပြင်ဘက်ရှိ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အစောင့်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အား မတုန်မလှုပ်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကင်းတဲမှ တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်ပြီး မျက်စိ မှိတ်၍ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ယမ်းလိုက်လေ၏။ မကြာမီ ယူနီဖောင်း အဖြူ ဝတ်ထား၍ ခါးတွင် အပြာစကြိုများ စည်းထားသော လူတစ်စုထွက်ပေါ်လာ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား ဝိုင်း၍ ကြည့်ရှုကြပြန်လေသည်။ ထိုလူစုထဲမှ တစ် ယောက်က -

"အလို ... လူယုတ်မာ ဇော်လဒနီ၊ ပါလာပြန်ပကော ... ယုတ်မာ သလောက်လည်း တကယ့်ကို ရူးတဲ့ အကောင်ပါပဲကွာ" ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ၌ တွေ့ရသမျှသော လူအပေါင်းတွင် သတ္တိရှိခြင်းမှတစ်ပါး၊ ဖြေစရာ တစ်ကွက်မျှမရှိအောင် လုံးလုံးလျားလျား ယုတ်မာဆိုးညစ်လှသည်ဟု ထင်ရသည့် လူတစ်ယောက် ပေါက်လာလေတော့၏။ သူသည် စစ်တပ်ရုံးများရှိရာမှ လာခဲ့၍ ကြောက်မက်ဖွယ်မျက်နှာထား၊ တုတ်ခိုင်လှသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ မည်းကြုတ်ကြုတ်အသား၊ ကြေးစားလက်ဝှေ့သမားတစ်ဦး၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ကာယမျိုးလည်း ရှိ၏။ သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း လှပမည်းမှောင်၊ တောက်ပစူးရှပြီးလျှင် အကြည့်မှာလည်း ခွေးဘီလူး၏ အကြည့်မျိုးနှင့်တူလှ၏။ ပါးစပ်မှာ ခပ်ပြဲပြဲ မေးရိုးခပ်ထွက်ထွက်ရှိရကား ခွေးဘီလူး ပါးစပ်နှင့်သာ၍ပင် တူလှ၏။ ထုထဲလှသော မျက်ခုံးနှစ်ခု အကြားတွင် အရေးအကြောင်းနှစ်ခုမှာ အထင်းသား ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုသူမှာ အလံကိုင် တပ်ကြပ်ကြီး 'လီဂျွန်း' ဖြစ်၏။ အတော်ကြောက်မက်ဖွယ်လည်း ကောင်းလေသည်။ နိုင်ငံခြားတပ်ထဲတွင် စည်းကမ်းကြီးလှသူ၊ ရက်ရက်စက်စက် မညှာမတာ ခိုင်းစေတတ်သူ၊ သတ္တိရှိ၍ မလျှော့တန်း အင်တိုင်အားတိုက် စွမ်းစွမ်းတမ်း ဆောင်ရွက်နိုင်သူဖြစ်၍လည်း အဆင့်ဆင့် ရာထူးတက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူ၏ အထက်အရာရှိများအတွက် သူသည် မရှိမဖြစ်သူ ဖြစ်၏။ လက်အောက်ငယ်သားများအတွက်သော်ကား ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျှသာမကသေး သူ၏ လက်အောက်မှ တပ်သားများအား တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များပမာ ပြုမူရသည်ကိုလည်း အလွန်နှစ်သက်သည်ဟု ဆို၏။ သူသည် တပ်သားများအား သူတို့လာခဲ့သော တိုင်းပြည်များမှ သာမန် လူတန်းစားတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များသဖွယ် သဘောမထားဘဲ ဆိုးသွမ်း၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည့် ရာဇဝတ်ကောင်များသဖွယ် သဘောထားဟန်ရှိ၏။

ထိုအလံကိုင် တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ဖော်လဒ်နီတို့မှာ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ကား မသိ၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း နားလည်မှုရှိနေဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ဖော်လဒ်နီအား မည်သည့်အခါမျှ အပြစ်မပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် အရာခံခိုလ်တစ်ဦးသည် တပ်သားတစ်ယောက်နှင့် မည်သည့်အခါမျှ တပူးတွဲတွဲ သွားအတူလာအတူ သောက်စားနေထိုင်လေ မရှိသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ တပူးတွဲတွဲရှိနေပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ တီးတိုးပြောဆိုနေသည်ကိုပင် တွေ့ရတတ်လေသည်။ ဤကဲ့သို့သော လူစားမျိုး ဖြစ်သည့် လီဂျွန်း၏ လက်သို့ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝကွက်၍ အပ်နှင်းခြင်းခံရလေတော့၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူစုအား အသေအချာ ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ 'ဟာကျူလီ' အငယ်စားမျှ ကြွခိုင်တောင့်တင်းသော်လည်း အရပ်အမောင်း ပုကွကွရှိနေသည့် 'ဗတ်ဒီ' ကို မြင်သောအခါ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီးနောက် 'လူတန်းမစေတဲ့ ခွေးဝဲစား' ဟု ကင်းတပ်စစ်ဗိုလ် တပ်ကြပ်ကြီးအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဗတ်ဒီက ပြန်၍ "အင်း ... နို့ပေမဲ့ ယင်ထောင်တဲ့ စက္ကူပေါ်မှာ ကပ်သေနေတဲ့ ယင်ကောင်လို မင်းလို လူစားမျိုး ထက်တော့ ငါက ပိုပြီး အတွေ့အကြုံများတယ်ကွ" ဟု ပြန်၍ တွယ်လိုက်၏။

ကံကောင်းထောက်မသည်မှာ 'လီဂျွန်း' သည် အင်္ဂလိပ်စကားကို တစ်လုံးမျှ နားမလည်ချေ။ သို့သော် သူကဲ့သို့ အရာရှိကြီးတစ်ဦးအား ဘာမှမဟုတ်သည့် တပ်သားသစ် အစုတ်အနုတ်ကလေးတစ်ယောက်က ပြန်ပြောနေသည် ဟူ၍ကား သိလိုက်ဟန်ရှိ၏။ သို့နှင့် 'လီဂျွန်း' သည် ခွေးဟိန်းသကဲ့သို့ အသံအောကြီးနှင့် -

"တိတ်စမ်း ... ခွေးကောင် ... နင့်ပါးစပ်ပေါက်ကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ဖွင့်ရဲရင် ဖွင့်စမ်း။ တစ်ခါတည်း တစ်လလောက်ကို မဖွင့်နိုင်အောင် ငါဖိနပ်နဲ့ နင်းပိတ်လိုက်မယ်။ ဟင်း ... ပြန်ပြောစမ်းလေ ... ခွေးမျိုး တစ်ခါတည်း ပိတ်ကန်လိုက်လို့ သွား တစ်ပြိုင်လုံး ဝမ်းထဲ ကျကုန်မယ်။ ဘာမှတ်သလဲ"

ဗတ်ဒီသည် သူပြောနေသည်ကို တစ်ခွန်းမျှ နားမလည်လိုက်ပေ။ လီဂျွန်းနှာခေါင်း ရှုံ့သည်ကို မြင်လိုက်၍ ခွေးဟိန်းသံနှင့် တူသော အသံကိုသာ ကြားလိုက်ရ၏။ သို့နှင့်လည်း နားမလည်သည့်အလိုက် အသာမနေဘဲ ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ၊ ယခုကဲ့သို့ ကြိမ်းမောင်းခြင်း ခံရလေသည်။ အရည်ဝပြီး စစ်သားဖြစ်သည့် 'သတ်' ပြုလုပ်ကာ ငြိမ်၍နေလိုက်ရတော့၏။ သို့သော် ... အပြစ်ကိုကား ကျူးလွန်မိပြီဖြစ်၍ လီဂျွန်း၏ အပြေးကို ခံရလေပြီ၊ ထိုတွင်မျှမကသေး ဗတ်ဒီ၏ သူငယ်ချင်းများသည်လည်းကောင်း၊ သူငယ်ချင်းများ၏ သူငယ်ချင်းများသည်လည်းကောင်း တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပင် အပြေးခံကြရလေကုန်ပြီ။

သို့သော် ဒေါသအရှိန်ဖြင့် မျက်ထောင့်ကြီး နီနေသော အလံကိုင် တပ်ကြပ်ကြီး 'လီဂျွန်း' သည် ဖော်လဒ်နီကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏ ဒေါသမှာ တန်ခဏ ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ စကားမပြောချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ ဂျက်ညီအစ်ကို သုံးယောက်အား ကြည့်ပုံမှာလည်း သဘောကျပုံမပေါ်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ထွက်ပြေးလာတဲ့ သူခိုးတွေ ... နင်တို့လက်ပြုကြစမ်း”

သူသည် နားညှိ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာရှိနေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်များကို ကြည့်ပြီးနောက် -

“ဘုရားရှေးရစေရဲ့ ... နင်တို့ လက်တွေ ကြမ်းလာအောင် လုပ်ပြလိုက်မယ်။ နင်တို့တစ်သက်လုံး အလုပ်လုပ်မစားခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ နင်တို့ မသေခင် နင်တို့ လက်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကြည့်သေးတာပေါ့။ တစ်ခါတည်းကို ထောင်ထဲသွားနေရတာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်လို့ နောင်တရလာအောင်ကို လုပ်ပြလိုက်မယ်”

သူသည် ‘ဟင့်’ ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“နင်ကတော့ အရည်ယိုအောင်ကို ပျင်းတဲ့အကောင်ပဲ။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဖြစ်လာအောင် ငါလုပ်ပေးမယ် နားလည်လား”

“တကယ်ပဲလား ... ဗိုး” ဟင့်သည် ဘာပြောလိုက်သည်ကို နားမလည်သော်လည်း ဤသို့ပြန်ပြောမှ ယဉ်ကျေးသည် ယူဆသဖြင့် ဤသို့ပင် ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လီဂျွန်းက -

“တိတ်စမ်း ... သစ်ပင်ပေါ်က မျောက်လွှဲကျော်လို အကောင်ကြီးကိုး ... နောက်ထပ်ပြီး တစ်ခွန်းလောက် ပြောကြည့်စမ်း၊ နင့်ခြေရာ လက်ရာ တစ်ပတ်လောက် နောက်ပြန်တုတ်ထားလိုက်မယ်။ ဘုရားရှေးရစေရဲ့၊ တစ်သက်လုံး ကျိုးနေအောင်ကို လုပ်ပြလိုက်မယ် ... နားလည်လား၊ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ စကားပြောတဲ့ ကုလားအုပ်ကြီး”

ဟင့်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ‘တိတ်တိတ်နေ ... ထောင်တန်သည်’ ဆိုသော စကားပုံကို နားလည်သွားတော့၏။

ဤသို့ သူ့အား တပ်သားသစ်အားလုံးက အထင်ကြီးကာ ကြောက်ရွံ့လာအောင် ပြုပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တပ်ခွဲအမှတ် (၇) သို့ ဝင်ရမည့် အကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ရုတ်ချည်းပင် ‘သတိ’ လေးယောက်စီညာတိုး ‘လေးယောက်စီ တန်းစီ’ ဟုအော်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အနက် မည်သူမှားသည်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှာဖွေကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ သူ့မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်သည့် အနိပ်အရောင်များလည်း သန်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ တပ်သားသစ် အားလုံးပင် တကယ်ဝါရင့်ပြီး စစ်သားကြီးများပမာ အမိန့်ပေးသမျှ မမှားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ပြင်သစ်စကား နားလည်သူများကလည်း ချက်ချင်း ‘သတိ’ လုပ်လိုက်ပြီးလျှင် စက်များသဖွယ် တိတိကျကျ လုပ်ကြလေသည်။ ပြင်သစ်စကား နားမလည်သူများကမူ နားလည်သူများ လုပ်သကဲ့သို့ အတိအကျ လိုက်၍ လုပ်ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စစ်သားသစ်ဘဝကို အပြုခံရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ ခိုင်းစေသမျှ မည်သည့် အလုပ်မျိုးကိုမဆို တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိဘဲ လုပ်ခဲ့သည်ချည်းသာဖြစ်၏။ သို့သော် လုပ်ရလွန်းသဖြင့် မတတ်သာသည့်အခါများတွင် ပိုက်ဆံ အနည်းငယ်ပေး၍ သူတစ်ပါးအား စေခိုင်းလေ့ရှိ၏။ ပထမသော် အစစအရာရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်၍ နေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ညီနောင် သုံးဖော်မှာ မည်သည့်အရာမဆို ပျော်ပျော်ပါးပါး စွန့်စွန့်စားစားပြုလုပ်ကြမည်သာ ဖြစ်၏။

ဤအထဲမှပင် ကျွန်ုပ်သည် အိုက်ဆိုဗယ်အား အစဉ်မပြတ် သတိရလျက်ရှိ၏။ သူ၏မျက်လုံးပြာကြီးနှင့် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်နှင့်တူသော နှုတ်ခမ်းများ၊ ရွှေရောင်တောက်သော ဆံပင်ကလေးများကို ပင်ပန်းစွာရှိနေသလို အတွင်းမှပင် ဖျောက်ဖျက် မရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

သို့အချိန် ရှည်ကြလတ်သော်၊ စဉ်းစားရန်ပင် အချိန်မရသလောက် အလုပ်များ၍ ပျောက်ဆုံးသော နီလာကြီး အကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း မေ့လျော့စပြုခဲ့၏။ နေ့အချိန်များမှာ တာရှည်သလောက် အလုပ်များဖြင့် ပြည့်နေပြီးလျှင် ညဉ့်များမှာလည်း စဉ်းစားချိန်မရလောက်အောင် တိုတောင်းလှပေ၏။ နေ့အခါတွင် ပင်ပန်းရသမျှကို ညဉ့်တွင် အတိုးချ၍ အိပ်ရ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် လုံးဝ အလုပ်မလုပ်ရဘဲ နားခွင့်ရသဖြင့် အတော်ပင် အသက်ရှူချောင်ခဲ့၏။ တပ်ထဲသို့ ရောက်ပြီးနောက် ပထမဆုံး တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် မိုက်ကယ်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ငယ်စဉ်က ကစားခဲ့ကြသည့်အတိုင်း စစ်ရေးစစ်ရာကို တိုင်ပင်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က အိုက်ဆိုဗယ်ထံသို့ ကျွန်ုပ်မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေကြောင်း၊ မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ကဗီတို့လည်း ဘယ်မှာ ရှိနေကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိကြောင်း၊ သူတို့ထံသို့လည်း ကျွန်ုပ်ထံမှတစ်ဆင့် သတင်းများ ပို့နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် စာတစ်စောင် ရေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ အိုက်ဆိုဗယ်မှာ သူ့သဘောအတိုင်း ကျွန်ုပ်မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေသည်ကို ပြောပြလိုက်ပြောနိုင်၏။ သို့သော် မပြောလိုလျှင် ဒစ်ကဗီနှင့် မိုက်ကယ်တို့အကြောင်းကိုပါ မပြောရန် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် အိုက်ဆိုဗယ်ထံသို့ အရိုး ပက်ဝီဂျာအား ပြလိုက် ပြနိုင်သည့် စာတစ်စောင်ကို ရေးလိုက်လေသည်။

တပ်သား ဂျွန်စမစ်၊ အမှတ် ၁၈၈၉၆
အမှတ် (၇) တပ်ခွဲ၊ ပထမနယ်ခြားတပ်။
ဆီဒီဗယ်အမက် (အယ်လ်ဂျီးရီးယားပြည်)
အိုက်ဆိုဗယ်၊

အပေါ်လိပ်အတိုင်းစာထည့်လျှင် ငါ့ဆီကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်။
မိုက်ကယ်နဲ့ ဒစ်ဂဗီတို့လည်း ဆီဒီလိပ်စာကို သိကြတယ်။ အိမ်က ဘာ
သတင်းမဆို သူတို့ဆီကို ငါပို့ပေးနိုင်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အခု
အင်္ဂလန်မှာ မရှိကြတော့ဘူး။ သူတို့ နေရပ်လိပ်စာပြောင်းသွားရင်လည်း
ငါ့ကို အသိပေးကြလိမ့်မယ်။ ငါတော့ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါတယ်။ မင်း
ထံက စာရရင် နောက်ထပ် ရေးဦးမယ်။ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
ငါတော့ သိပ်ပြီး သိချင်တာပဲကွယ်။

ဂျွန်

ဗော်လဒနီ၏ စုံစမ်းချက်အရ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် နီလာကြီးမိုးမှုနှင့်
အကယ်၍ မသင်္ကာစေကာမူ ဤစစ်တပ်တွင် ကျွန်ုပ်ရှိနေသမျှ ပုလိပ်ဘက်မှ
လည်း ကျွန်ုပ်အား ရှာဖွေတော့မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အိုက်ဆိုဗယ်ထံသို့ ပေးလိုက်သော စာအိတ်
ထဲတွင် “ဘယ်တော့မှ ချစ်မေတ္တာပြယ်မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် မေတ္တာစာ
တစ်စောင်ကို တိတ်တဆိတ်ထည့်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ အခြား စာကိုမူ အရိုး
ပက်ထရီဂျာအား အခြေအနေအရ ပြလိုက် ပြနိုင်၏။ မပြဘဲ နေလိုက်လည်း
နေနိုင်၏။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ကြာခဲ့ပြီးနောက် တစ်နေ့သော စနေနေ့ညတွင်
ကျွန်ုပ်သည် အိုက်ဆိုဗယ်ထံမှ ပြန်စာကို ရခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်း
မြောက်ခဲ့ရ၏။ ထိုစာနှင့်အတူ စာရှည်ကြီး တစ်စောင်လည်း ပါလာရာ၊ ထိုစာ
ရှည်ကြီးကို မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂဗီတို့ထံပို့လိုက် ပို့နိုင်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုစာထဲ၌
အိမ်ကြီးတွင် မည်သို့မျှ အထူးခြားဘဲ ယခင်ကအတိုင်းပင် ရှိနေကြောင်း၊ အရိုး
သည် ယခုအချိန်အထိ ပုလိပ်ဘက်သို့လည်း မတိုင်း၊ အခြားမည်သူကိုမျှလည်း
မပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ အရေးမယူ ရှိနေကြောင်း၊ သူ့သဘောကို ပြောရလျှင်
နီလာကြီးကို ဂျက်ညီအစ်ကိုထံမှ တစ်ယောက်ယောက် ယူထားသည်ဟု ယုံ
ကြည်နေသော်လည်း မည်သို့မျှ အရေးမယူဘဲ ဦးလေး ဟက်ကတာ အလာကို
သာ စောင့်နေဟန်တူကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် ထွက်လာသည့်နေ့က ကလောဒီယာ၊
ဩဂတ်စတတ်နှင့် အိုက်ဆိုဗယ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့ မည်သည့်အရပ်ကို ထွက်သွား

သည်ကို မသိရကြောင်းနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ မည်သူ နီလာကြီး ယူသည်
ကို မသိရကြောင်းနှင့် ပြောပြကြောင်း၊ ဤသို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့
ညီအစ်ကိုသုံးယောက် တိုင်ပင်ပြီး ယူမယူကိုလည်း မသိကြောင်းနှင့် အရိုးအား
ပြောပြသောအခါ အရိုးက လက်ခံယုံကြည်ကြောင်း ရေးသားပါရှိလေသည်။

တပ်သားသစ်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ရသော ရက်များမှာ လျှင်မြန်စွာ ကုန်
လွန်၍ လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း အလုပ်များလွန်း၊ ပင်ပန်းလွန်းလှ
သဖြင့် စိတ်ဒုက္ခရောက်၍ပင် မနေနိုင်အားတော့ပေ။ နံနက် ငါးနာရီမှ ညနေ
ငါးနာရီအထိ တကုတ်ကုတ် လုပ်ကြရ၏။ အလုပ်ပြီးသောအခါတွင်လည်း
နောက်တစ်နေ့အတွက် တချွတ်ချွတ် ပြင်ဆင်ကြရပြန်၏။ ထို့နောက် လမ်း
ထွက်ယူခိုဖောင်းများဝတ်ကာ ‘ဆီဒီ’ မြို့ကလေးထဲသို့ လျှောက်လည်လျှင်
လျှောက်လည်၊ မလည်လျှင်လည်း စစ်တပ်ဘင်ခရာအဖွဲ့ တီးမှုတ်သည်ကို
သွားရောက်နားထောင်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ အမေရိကန်
နှစ်ယောက်နှင့် စီနီအင်ဒရီ ပါလာတတ်၏။ ဗော်လဒနီကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်
အတူ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါ်ခဲ့ရ၏။ သူ့ထံမှ ဗဟုသုတများကို ပိုက်ဆံပေး၍ရယူ
ပြီးနောက် သူ့အား လိုလိုချင်ချင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း မပြုလိုသော်လည်း
ကျွန်ုပ်တို့အား ခွာမရအောင်ပင် ကပ်နေခဲ့၏။ အမေရိကန်နှစ်ယောက်ကိုကား
ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြာလေ သဘောကျလေ ဖြစ်လာ၏။ စီနီအင်ဒရီကိုလည်း
ထိုနည်းအတူ ခင်မင်လေသည်။ သို့သော် ဗော်လဒနီကိုမူ သူတို့က ခင်မင်
သလောက် မခင်မင်ခဲ့ပေ။

နှစ်လခန့်မျှ မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် တပ်သားသစ်တို့ ပြုလုပ်ရန်
ဖြစ်သော ဒရိန်းပြခြင်းကို မပြုတော့ဘဲ ‘ဒင်ပြည့်ကျပ်ပြည့်’ တပ်သားကြီးများ
ဖြစ်လာကြလေပြီ။ ထိုအခါမှ အဘယ်ကြောင့် (၁၉) နံပါတ်တပ်မကြီးတွင်
နယ်ခြားတပ်ကို ‘ခြေလျင်မြင်းတပ်’ ဟု ခေါ်ကြောင်းကို သဘောပေါက်၍
လာခဲ့ပြီးလျှင် စစ်ချီလမ်းလျှောက်ခြင်း၏ အရသာကို တကယ် သိရှိလာခဲ့လေ
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မကြာခဏ ခရီးဝေး စစ်ချီလမ်းလျှောက်ရ၏။ ထိုအခါမျိုး
တွင် တစ်နာရီလျှင် ငါးကီလိုမီတာနှုန်းနှင့် မှန်မှန်ကြီး လျှောက်ရလေသည်။
အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ ရာသီဥတုမျိုး၊ အင်္ဂလိပ်စစ်သားတို့၏ အသုံးအဆောင်မျိုးနှင့်
အင်္ဂလိပ်လမ်းများပေါ်တွင် လျှောက်နေရလျှင်ကား တစ်စုံတစ်ရာ ချီးမွမ်းဖွယ်
မရှိပေ။ သို့သော် သဲကန္တာရအတွင်း သဲပြင်နှင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများပေါ်
ဝယ် ကျဲကျဲတောက် ပူလှသော အာဖရိက နေမင်းကြီးအောက်၌ ရွက်ဖျင်တံ၊
ထင်း၊ စောင်တစ်ထည်နှင့် ယူခိုဖောင်းအပိုတစ်စုံ အပါအဝင် စစ်သားလွယ်
အိတ်ကြီးကို လွယ်ကာ လျှောက်နေရသူများကိုမူ ထိုသို့သော ထင်မြင်ချက်မျိုး

ပေးနိုင်ပါမည်လော။ တစ်ခါသော် လေကောင်းလေသန့်လိုသည်။ တစ်နေ့လျှင် မိုင်သုံးဆယ်နှုန်းနှင့် မိုင်ငါးရာခန့် ဆက်လျှောက်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားတို့မှာ ဝါရင့်သော စစ်သားကြီးများ ဖြစ်ပြီဟု ယူဆရသည့်အချိန်တွင် စိတ်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိတော့ဘဲ စက်ရုပ်များကဲ့သို့ အလုပ်ကို စိတ်မပါလှဘဲ အမှတ်မထင်သာ လုပ်မိ၏။ ပျော်ရွှင်မှု မရဘဲ တဖြည်းဖြည်း ငြီးငွေ့၍ လာတော့၏။ သို့နှင့် ကိုယ်နှင့် လုပ်ရသော အလုပ် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် စိတ်နှင့်လုပ်ရသော အလုပ်မျိုး လုပ်ပေးရန် လို၍လာ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ခုခုတွင် စိတ်ဝင်စားနေခြင်းဖြင့် စိတ်ငြိမ်သက်စေရန်နှင့် နောင်အခါ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ ဖြစ်လာ၍ နိုင်ငံအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး ကိစ္စများတွင် အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်မည် ဖြစ်သော အာရပ်ဘာသာစကားကို သင်ကြားရန် မိုက်ကယ်က အကြံပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် သင်ကြားရန် သဘောတူလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း စာကြည့်တိုက်မှ သက်ဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ကပြားစာရေးတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီကျ တစ်ပတ်လျှင် (၄) ကြိမ်ကျ စကားပြော သင်ကြားပေးရန် ငှားရမ်းစီစဉ်လေ၏။ ထို့ပြင်လည်း ပြင်သစ်ပျော်ပွဲစာရုံများသို့ သွားရောက်မည့်အစား အာရပ်ပျော်ပွဲစားရုံများသို့သာ သွားရောက်ကျက်စားကြကုန်၏။ ထိုပျော်ပွဲရုံများ၌ အာရပ်လူမျိုး လူကြီးလူကောင်းများနှင့် ကော်ဖီသောက်ရင်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ စကားပြောခြင်းဖြင့် အလေ့အကျင့် ပြုလုပ်ကြ၏။ ထို့နောက် အကျင့်ရစေရန် ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း အာရပ်ဘာသာဖြင့် ပြောကြစတမ်းဟု စည်းကမ်းထား၏။

ဤသို့ဖြင့် လများသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ရက်သတ္တပတ်တိုင်း လိုလိုပင်၊ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူထံမှ စာများရရှိခဲ့၏။ ဗရန်ဒန်အဗတ်အိမ်ကြီးတွင်လည်း ထူးခြားခြင်း မရှိချေ။ ဂက်ဆီမှာ 'ဆင်းဒဟတ်(စ)' စစ်ကျောင်းသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၍ သင်းအုပ်ဆရာမှာလည်း ထုံးစံအတိုင်း နယ်လှည့်လျက်ရှိ၏။ ဦးလေး 'ဟက်ကတာ' မှာ အိန္ဒိယပြည် ကက်ရုမီနယ်တွင် ဝက်ပစ်ထွက်သွားသဖြင့် မျှော်လင့်ခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်မလာနိုင်ကြောင်း သိရ၏။ နီလာကြီးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဘာအကြောင်းမျှ ပြောသံကို မကြားခဲ့ရသည့်ပြင် အိုက်ဆိုဗယ်ကိုလည်း မမေးကြောင်း သိရ၏။ အိုက်ဆိုဗယ်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ထံ စာအားဖြင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း အရိုးထရီရာအား ပြောမပြုခဲ့ချေ။

[၄]

ကျွန်ုပ်တို့ကား 'ဆီဒီဗယ် အဗက်' စခန်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ ကျောင်းပိတ်လိုက်သောအခါ ကျောင်းဝင်းမှ ကျောင်းသားများ ထွက်လာသကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ရှိကြကုန်၏။ ဗျင်းဂီဗြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော နေရာမှ လွတ်လပ်လာခဲ့ပြီးနောက် စွန့်စွန့်စားစား အမှုထမ်းရတော့မည်ဖြစ်ရကား ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးမှာ တစ်ဦးလျှင် အိတ်ထဲ၌ ယမ်းတောင့် ၁၀၀ စီထည့်ကာ နောက်ကျောတွင်လည်း တစ်ဝန်တစ်ဝိုင်းကြီး လွယ်လျက် စိတ်တက်ကြွဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တီးမှုတ်နေသည့် စစ်တပ်ဘင်ခရာ တီးဝိုင်းမှ စစ်ချီသီချင်းသံနှင့် အချက်ကျကျ ဝါးကိုက်ကာ ခြေကို လှမ်းလျက် ဖွင့်ထားသော တံခါးမကြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြရလေ၏။ ထိုစစ်သီချင်းမှာ စစ်မြေပြင်သို့ စစ်ထွက်သော အခါ၌သာ တီးမှုတ်လေ့ရှိသော သီချင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ မည်သည့်အရပ်သို့ သွားနေသည်ကို သိလည်း မသိ၊ ဂရုစိုက်၍လည်း မေးမြန်းခြင်း မပြုချေ။ ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားရမည့် ခရီးဟူ၍ ကား ကောင်းစွာသိ၏။ သို့သော် အရေးမထားလှပေ။ 'မိုက်ကယ် ဒစ်ဂဗီ - မားရစ်နှင့် ကျွန်ုပ်' တို့ လေးယောက်မှာ တစ်တန်းတည်းကျ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်တွင် 'ဟင်ဒတ်ဒီ စိန့်အင်ဒရီနှင့် ရွာစ' ခေါ် ဂျာမန်လူမျိုးတစ်ယောက်တို့၏ လေးယောက်တန်းရှိ၏။ ညဉ့်အခါများ၌ ကျွန်ုပ်တို့ စ ယောက်သည်

ရွက်ဖျင်နှင့် တိုင်များကို နှစ်မိနစ်အတွင်း တဲငယ်တစ်လုံးဖြစ်အောင် ဆောက်လုပ်ကာ၊ အတူအိပ် အတူနေကြရ၏။ အိပ်သည့်အခါ လောင်းကွတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးများကို ခင်း၍ ကျောပိုးလွယ်အိတ်ကြီးများကို ခေါင်းအုံးကာ အိပ်ကြရလေသည်။ ရိုင်းဖယ်သေနတ်များကိုကား သံကြိုးဖြင့် စုပြုံချည်နှောင်၍ သံကြိုးစကို တစ်ယောက်ယောက်၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် လက်ထိပ်ခတ်သကဲ့သို့ ချည်ထားရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးပင် စိတ်အားထက်သန်လျက် လက်ရွေးစဉ် တပ်သားများချည်း ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း လမ်းတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဖျားနာခြင်း ကျန်၍ နေရစ်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အကယ်၍ ကျန်နေခဲ့လျှင်လည်း သဲကန္တာရကြီး အလယ်တွင် အစာငတ်၊ ရေငတ် ဖြစ်၍သော်လည်းကောင်း၊ အာရပ်တို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဆွေးအုများ၏ ဘေးဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ မရှုမလှသောဖွယ်ရာသာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ယောက်ျားပီပီ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ညည်းညူစရာပင် ရှိစေကာမူ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပင် ညည်းညူကြ၏။ နေ့စဉ် ကီလိုမီတာ ၄၀ ခန့် လျှောက်ရပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ နံနက် ၁၂ နာရီခန့် ကြားလျှင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း အိပ်ရာမှထကြရ၏။ ရေလည်း မလုံလောက်၊ ဆန်လည်း မလုံလောက်၊ ပေါင်မုန့်လည်း မလုံလောက် ရှိနေခဲ့၍ အသားနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် အနည်းငယ်မျှပင် မရကြသော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ကား ကျန်းကျန်းမာမာ တောင့်တောင့်တင်းတင်းပင် ရှိနေပေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သံခမောက်များနှင့် နေပူခံ 'ကျောပိုး' များ မရှိသဖြင့် ကွတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးများကိုဝတ်ကာ ကက်ဦးထုပ်တွင် တွယ်ချိပ်၍ထားသော ပိတ်စ ခပ်ရှည်ရှည်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ စက်ဝိုင်းများကိုအုပ်၍ ထားကြရ၏။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အပူရှုပ်ခြင်း၊ အပူဝင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် 'အိန်ဆီဖရာ' စခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြရာ အင်အား ဖြည့်တင်းရန်နှင့် နောက်ထပ်ထွက်ရမည့် ခရီးအတွက် ပြင်ဆင်ရန် တစ်ထောက်နားခဲ့ကြရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် 'အိန်ဆီဖရာ' မြို့မှ 'ဒူဝါဂါလာ' အထိ ချီတက်ခဲ့ရပြန်ရာ ထိုမြို့တွင် တပ်ပေါင်းစုံ စုရုံးရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိလေသည်။ ထိုစခန်းမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ဘက်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခဲ့ရပြန်လေ၏။ ထိုသို့ သဲကန္တာရများကို ကျော်ဖြတ်၍ အတောမသတ်နိုင်အောင် ချီတက်ခဲ့ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်မကြီးမှာ ကွင်းဆက်ပမာ ဖြစ်နေသော ဆိုအေဆစ်များ တစ်လျှောက် ဖြန့်ပြီးသားဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုဆိုအေ

ဆစ်များမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု 'ကုလားအုပ်စီး ကင်းထောက်' များဖြင့် အဆက်အသွယ် ပြုခဲ့ရပေရာ၊ အများအားဖြင့် ထိုကင်းစီးသမားကင်းထောက်များမှာ လည်း လမ်းခုလပ်တွင်တွေ့ဆုံကာ သတင်းများကိုလဲလှယ်ခြင်းပြုရလေသည်။

ဤသို့ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ချီခဲ့ရာတွင် ဆာဂျင် မေဂျာ 'လီဂျွန်း' မှာ သူ့လုပ်ငန်းတာဝန်ကို မလစ်ဟင်းအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ထဲတွင် 'လီဂျွန်း' သည် ယခုကဲ့သို့ လုံးလုံးလျားလျား မုန်းစရာ မကောင်းသူတစ်ယောက်သာဖြစ်လျှင် ကောင်းလေစွာဟု ထင်မိခဲ့၏။ အမှန်ပြောမည်ဆိုသော် စစ်ဘက်တွင် သူ၏ကျွမ်းကျင်မှု၊ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် စွမ်းဆောင်နိုင်မှုကို သဘောကျသလောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုလည်း သဘောကျလိုခဲ့ပေ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ စစ်သားများသည် ခေါင်းဆောင်ကောင်းများကို အဘယ်ကြောင့် ချစ်ခင်ကြသည်ဆိုခြင်းကို အတော်ပင် သဘောပေါက်စပြု၍ လာခဲ့လေသည်။ စစ်ဆင်မှုကို ကြပ်မတ်နေသော လီဂျွန်းကို ကြည့်နေရသည်မှာ အထူးပင် ကျွမ်းကျင်လှသော လက်မှပညာသည်တစ်ဦးသည် သူ၏ ပညာစွမ်းကို ယုံယုံကြည်ကြည် လက်နက်ကိရိယာများ ကိုင်တွယ်လုပ် ကိုင်နေသည်ကို ကြည့်ရသည်နှင့် အလွန်ပင် တူလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အာရပ်တို့နှင့်တိုက်ပွဲကလေးပေါင်းများစွာ ဆင်နွဲခဲ့၍ 'အယ်ရာဆာ' တွင် ထူးထူးခြားခြား အောင်ပွဲရခဲ့ပြီးနောက်၊ တပ်ပေါင်းစုသည် တောင်ဘက်သို့ ချီတက်ခဲ့ရပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်စုက ရှေ့ဆောင် ချီတက်ခဲ့ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ မနားမနေ ချီတက်ခဲ့ရပြီးနောက် 'ဇင်းဒါနပ်' ကင်းစခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုကင်းစခန်းမှာ သဲကန္တာရတွင် အခေါင်ဆုံး စခန်းတစ်ခု ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ လူစုထဲမှ 'ဒစ်ဂီ-ဟင်-ဗတ်ဒီ' တို့ အပါအဝင်အခြား မိတ်ဆွေအဖော်များနှင့်ပင်၊ ထိုနေရာမှ ခွဲခွာကြရတော့၏။

သူတို့သည် အထက်အမိန့်အရ 'တန်နောက် အစား' ခေါ် စခန်းတစ်ခုသို့ လားများ စီးနင်းသည့်အတတ်ကို သင်ကြားရန် ချီတက်ထွက်ခွာသွားကြရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နယ်ခြားစစ်တပ် တပ်သားများမှာ စစ်ချီတက်ရာတွင် လျင်မြန်လှသည်ဟု နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း လား တိရစ္ဆာန်များကို စီးနင်းရသည့်အခါတွင် စစ်ချီမှုမှာ ပို၍ လျင်မြန်ပေရာ မြင်းတပ်ကဲ့သို့ပင် လျင်မြန်သည်ဟု ဆိုကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဒစ်ဂီဟင်မက မိတ်ဆွေကောင်းကြီးများဖြစ်သော 'ဟင်ဒို' 'ဗတ်ဒီ' တို့နှင့်လည်း ခွဲလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်မှာ မဖြေနိုင်လောက်အောင်ပင် ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်ကြရကုန်၏။ သို့သော် သူတို့အား အနှေးနှင့်အမြန် ပြန်တွေ့ရမည်ဖြစ်၍ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟုသာ စိတ်ကိုတင်း၍ ဖြေကြရလေသည်။

‘စင်းဒါးနပ်’ ခံတပ်မှာ ရွံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခံတပ်ဖြစ်၍ အပြော ကျယ်လှသည် သမုဒ္ဒရာကြီး အလယ်တွင် သေးငယ်လှသော ကျွန်းကလေး ပမာ အဆုံးအစ မရှိသည့် သဲကန္တာရကြီးအလယ်တွင် ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေ ပေ၏။ ထိုသို့ကံဆိုးလှရာသော ခံတပ်ကလေးတွင် အခြေအနေမှာ အစကနဦး ကပင် အဆိုးနှင့် စခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးရွာလာခဲ့လေသည်။ ထိုခံတပ် ကလေးသို့ ရောက်၍မှ များမကြာမီ ‘သဲကန္တာရရူး’ ရောဂါတစ်မျိုး အကြီး အကျယ် ကျရောက်ခဲ့ရာ အသေအပျောက် အတော်များခဲ့ပေ၏။ ပေါင်မုန့်ဖိုနှင့် တူလှသော ဤခံတပ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် တစ်လခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရသော ဗိုလ်ကြီး ‘ရင်းနော’ သည် ထိုရောဂါနှင့် ရူးသွပ်သွားပြီး လျှင် မိမိကိုယ်ကို သတ်၍သေခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သူ့နေရာကို ဆက်ခံခဲ့ သော ဗိုလ် ‘ဒီဗတ်ဆီ’ မှာလည်း ထိုရောဂါရပြန်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြန်ရာ သူ့နေရာကို ‘လီဂျွန်း’ က ဆက်ခံရလေတော့၏။

ဗိုလ် ‘ဒီဗတ်ဆီ’ ကွယ်လွန်သွားသည်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အဆိုးဆုံး သော အခြေအနေသို့ တဖြည်းဖြည်း ရှေးရှုလျက်ရှိနေလေပြီဟု သိရတော့၏။ ခြင်္သေ့များကို ယဉ်အောင် ကျင့်မည့်သူကား လောင်အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာလေပြီ။ ကြံရာမရဖြစ်နေကြသော ခြင်္သေ့များအား တော်လှန်အောင်ပြုမည့် ကြာပွတ်ကို သူသည် တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ထားပြီးလျှင် အခြားတစ်ဘက်၌ကား တော်လှန် မည်ပြုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ခတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေသော ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်ထားလေသည်။ ‘စင်းဒါးနပ်’ တွင် ဆက်လက်နေမည်ဆိုက အပူရှုပ်၍ မသေလျှင်၊ အပူဝင်၍ သေနိုင်၏။ အပူဝင်၍ မသေလျှင် ပျင်းရိပြီးငွေ့ကာ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဖြစ်၍ သေနိုင်၏။ ထိုသို့ မသေလျှင် ရူးသွပ်ပြီး သေနိုင် ၏။ ရူးသွပ်ပြီး မသေလျှင်ကား လီဂျွန်းလက်တွင် ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့ကာ သေနိုင်ပေ၏။ ဤတို့ သေတွင်းနှင့် အတော်နီးလှသဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသက်မသေအောင် အတော်ကြံဖန် နေထိုင်ရမည်ကဲ့သို့ ရှိနေပေ၏။

မိုက်ကယ်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့မှာ လီဂျွန်း၏ လက်ခုပ်တွင်းသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ရာ မည်မျှပင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းစေကာမူ တာဝန် မကျေဖြန့်မှု စည်းကမ်း ပျက်ကွက်မှုများ မဖြစ်စေရန်တစ်ဦးကို တစ်ဦးအချင်းချင်း သတိပေးနေရ၏။ လီဂျွန်းကား ကျွန်ုပ်တို့ ခြေလှမ်းအမှားကိုသာ စောင့်နေဟန်တူ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အလွန်ပူအိုက်သည့် တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ တရှိန်ရှိန် ဖြစ်နေသော ခုတင်များပေါ်တွင် တလူးလူး တလိုမိုလိုမိုနေစဉ်၊ မိုက် ကယ်က “ဒီမှာ ခစ်ဂစ်မရှိတာ ငါတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွယ်” ဟု ရုတ် တရက် ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“မို့ပြီး ‘ဗတ်ဒီ’ နဲ့ ‘ဟင့်’ တို့ မရှိတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲကွ။ လီဂျွန်းကို ပမာမခန့် တစ်ခွန်းလောက်များ ပြန်ပြောမိရင်တော့လား ... ဒုက္ခ အများပဲမောင်၊ ဒစ်နဲ့ဆိုရင် ဘာဖြစ်မှာလဲကွာ။ တစ်နေ့နေ့မှာ တွေ့ကြမှာပဲ။ ဗတ်ဒီဆိုရင် သာဆိုးသေးတယ်။ မို့ပြီးတော့ ဟင့်ဟာလည်း သူ့ကိုယ်သူ မချုပ်တည်းနိုင်ရင် လီဂျွန်းကြီးကို ဆွဲတီးမှာကွ”

ကျွန်ုပ် - “တစ်နေ့နေ့မှာ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ဆော်ပါ လိမ့်မယ်ကွာ၊ ကြည့်သာနေပါကွာ”

“ဆိုဘယ်ကောင်းမှာလဲကွာ ... အခုလိုနေတာက ကောင်းပါသေး တယ်။ ဒီမြည်းကောင်တွေဟာ သူ့ကို ကိစ္စတုံးအောင် လုပ်ပြီးရင် တစ်ခါတည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ သဲကန္တာရကြီးထဲ ထွက်သွားကြမယ်။ အဲဒီလို သွားရင်တော့ လား၊ ရေငတ်ပြီး သေရင်သေ မသေရင် အာရပ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး သေမှာပဲ။ အလွန် ဆိုးခံလှ သုံးရက်ပေါ့။ ဒါထက် ခုတလော ရွာစကို ကြည့်ရတာ ဘာများ ကြိတ်ကြဲနေသလဲ မသိဘူး။ အတော်ကို အရေးကြီးနေတဲ့ ပုံပဲကွ”

တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကွက်လပ်ကလေးရှိ ထောင့်တစ်ထောင့် တွင် ထိုင်ကာ အခြားနေရာများထက် ပို၍အေးအေးသက်သာရှိသည်ဟု စိတ် ကူးလျက်ရှိစဉ်၊ ‘ရွာစ’ သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရုတ်တရက် ပေါက်လာလေ၏။

ဂျာမန်လူမျိုး ‘ရွာစ’ မှာ ကိုယ်ကာယ ကြီးမားထွားကျိုင်းပြီးလျှင် ဘီလူးကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး အမွေးအမှင်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိ၏။ ဦးနှောက် လည်း ကောင်း၊ သတ္တိလည်း ကောင်း ဆိုသကဲ့သို့ လုပ်မည်ဆိုက ဖြစ်မြောက် အောင် ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် လုပ်တတ်သူဖြစ်၍ ပင်လယ်ဓားပြလုပ်ရန် သင့်လျော်သူဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးအား မိမိဘက်သို့ ပါအောင် ဖျောင်းဖျာဆွဲငင် နိုင်သော ဥပမိရုပ်ရှိပြီးလျှင်၊ ခေါင်းဆောင်နိုင်သော သတ္တိလည်း ရှိလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးချင်း ယှဉ်၍ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဘယ်နှယ်လဲ စမစ်ရေ ... နေရ ထိုင်ရတာ ပျော်ရဲ့လားကွ”

“မင်းလိုပေါ့ကွာ ... ရွာစ”

“အပြောင်းအလဲများ မင်း မကြိုက်ဘူးလား”

“အို ... ဘယ်နှယ် ပြေပါလိမ့်၊ ကြိုက်ပြီလားကွာ”

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် သူက -

“မင်း ... ဝက်များသေတာ မြင်ဖူးရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း မမြင်ဖူးဘူး”

“အေး ... ဒါဖြင့် မကြာဘူး မင်း မြင်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ မင်းနေမကောင်းလို့လား”

အမှန်ပြောရမည်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရဲ့ ရင်း ကြမ်းတမ်းလှသော ဂျာမန်လူမျိုး 'ရွာစ' အား သဘောမကျလှချေ။

ကျွန်ုပ်က ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောလိုက်သည်ကိုပင် သူသည် ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လက်၍ -

“မင်း မကြာခင်ပဲ၊ ဝက်ကြီးတစ်ကောင် သေတာ မြင်ရလိမ့်မယ် မောင် ... အဲဒီဝက်ကြီးက အထွတ်အမြတ်ထားတဲ့ ဝက်ကြီး ... အဆီတွေ အစနေတဲ့ ဝက်ကြီး ရာထူး တိုးတဲ့ ဝက်ကြီး။ ဆိုကွာ ... တပ်မှူးဝက်ကြီးပေါ့”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး”

“အေးလေကွာ ... ဦးဝက်ဟာ မကြာခင် ဦးဝက်သား ဖြစ်ရတော့မယ် ကွယို။ မင်း ဝက်သတ်သမားများ မလုပ်ချင်ဘူးလား ... ဟင်”

“ငါတစ်ခါမှ ဝက်မသတ်ဖူးပါဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် အသာစောင့်နေ၊ မကြာခင် ဝက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝက်သတ်သမားဖြစ်ဖြစ် ဖြစ် ဖြစ်ဖို့ အခွင့်ကြုံလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ ဝက်ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင်တော့ ဝက်သတ်သမား ဖြစ်ရမှာပဲ။ ကဲ ... မရှင်းဘူးလား။ ဒီတော့ ... မင်းတို့ ရွေးချင်ရာ ရွေးပေတော့။ နို့ပြီး ... မင်းအစ်ကို ကိုလည်း ရွေးဖို့ပြော။ အဲဒီ အတောအတွင်းမှာလည်း ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် လာပြီး ဝက်သားလားလို့ မေးရင် ဝက်လို့ပြော ကြားလား။ အဲဒီလိုပြောရင် မင်းတို့ကို ငါအကျိုးအကြောင်း ပြောပြီးပြီဆိုတာ သိသွားလိမ့်မယ်။ နို့ပြီးတော့လည်း သူဟာ တို့ပါတီထဲကဆိုတာ မင်းတို့ သိလိမ့်မယ် ... ဟုတ်လား။ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း ခပ်မြန်မြန်ကလေး ဆုံးဖြတ်ကြ၊ ဘယ်ဘက်ပါပါ တို့ကတော့ အရေးမစိုက်ပါဘူးကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့ဘက်မှာ လူတွေ လုံလောက်နေပြီကွယ်”

သို့ပြောနေဆဲမှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသဖြင့်၊ သူလည်း မယောင်မလည်နှင့် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြားခဲ့သမျှကို မှိုက်ကယ်အား ပြောပြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ 'ဂျွန်' ဆိုသူ ပေါက်လာပြန်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ယမန်နေ့က နေရာမှာပင် ထိုင်လျက်ရှိရာ၊ သူသည် ပြောစရာရှိသည့် အမူအရာမျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် -

“ဘယ်သူလဲဟေ့” ဟု မေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က နာမည်ကို ပြောလိုက်သောအခါ အနီးကပ်လာကာ၊ ရွာစကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“သိပ်ပူတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း ... ဝက်သားပူပူကို ကြိုက်သလား”

“ဝက်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောင်သလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဪ ... ဒါဖြင့် အဲဒါကို မင်း ဘယ်လိုများ စဉ်းစားမိသလဲ”

“ငါဟာ ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားလေ မရှိဘူးကွ”

“ဒါဖြင့်ကောကွာ၊ ငါက ဝက်ကြီးနဲ့ တခြားဝက် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ကောင် နှစ်ကောင်နဲ့ ပေါင်းမယ့် ဝက်နှစ်ကောင် သုံးကောင် ရှာတွေ့ပြီဆိုပါတော့။ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းနဲ့မင်းအစ်ကိုဟာ ဝက်ဖြစ်ချင် နေမှာလား” ဟု တစ်ကောင်နှင့် အသာအယာ ထွက်ရင်း မေးပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားလေ မရှိဘူးဟု ပြောမိသည်ကိုပင် အမှတ်မထားနိုင်တော့ဘဲ၊ ခပ်မြန်မြန် စဉ်းစားရလေတော့၏။ ရွာစသည် 'လီဂျွန်' ကို လုပ်ကြံမည့်အကြောင်း အရိပ်အမြက်မျှ ပြောပြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ထံမှ စကားတောက်ကြည့်ရန်အတွက် စီစဉ်ပြီးလျှင် သူ့အား စေလွှတ်လိုက်လေသလော၊ ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ကို 'ဝက်' စာရင်းနှင့် 'ဝက်သတ်သမား' စာရင်းနှစ်ခုအနက် မည်သည့်စာရင်းတွင် ထည့်ရမည်ကို သိအောင်စုံစမ်းရန်မှာ သူ၏တာဝန်ဖြစ်နေ၍ပေလော။ ဝက်သတ်သမား လူစုဘက်သို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ မလိုက်သူများအားလုံးကို တော်လှန်သည့်အခါ အိပ်ရာထဲတွင် ပစ်သတ်ရန် စီစဉ်ပြီး ဖြစ်လေသလော ...

ဤကဲ့သို့ မဟုတ်လျှင်၊ သူသည် မည်သည့်ပါတီက အင်အားကောင်းသည်ကို စုံစမ်းကာ အကယ်၍ အရာခံခိုလ်များဘက်မှ နိုင်မည့်ပုံပေါ်နေလျှင် ထိုဘက်သို့ ပါဝင်ပြီးနောက် သူ၏ မိတ်ဆွေများအား သစ္စာဖောက်ရန် ကြံစည်နေလေသလော။

ကျွန်ုပ်က စကားကို မယုတ်မလွန် ဖြစ်အောင် -

“မင်းက တို့များ ဝက်များဖြစ်ချင်နေမလားလို့ မေးတယ် ဟုတ်စ ... အသတ်ခံရမှာကို ငါလည်း မကြိုက်ဘူး။ မင်းလည်း မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လားကွ”

“အို ... သိပ်မကြိုက်၊ အလွန်မကြိုက်ပေါ့ကွာ ... ဒါပေမဲ့ မင်းသိလား။ ငါတော့ ဝက်တွေက လူတွေကို ပြန်ကိုက်တာ ကြားဖူးတယ်ကွ။ အမှတ်တမဲ့ အလစ်ဝင်စီးပြီး လူတွေ အကုန်စားပစ်တတ်တယ်ဟေ့”

“ငါတော့ ဝက်အစား ခံရမှာလည်း မကြိုက်ဘူးကွ။ ဘယ်နှယ့်လဲ မင်းကော မကြိုက်ဘူး ဟုတ်စ”

“အေး မကြိုက်ဘူးပေါ့။ ဝက်သတ်သမားတွေ သတ်မှာလည်း မခံချင်ဘူး။ ဝက်အစားလည်း မခံချင်ဘူး”

“အေး ... ဒီကိစ္စဟာ အတော် ခက်တာပဲ သူငယ်ချင်းရာ ... ငါတော့ ဘယ်ဘက်လိုက်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူးကွာ။ တကယ်လို့ ဝက်တွေက ဝက် သတ်သမားတွေကို အငိုက်ဝင်စီးမယ်ဆိုရင်တော့ ဝက်ဖြစ်ရတာ အကောင်း သား၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ဝက်သတ်သမားတွေက လက်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ဝက်သတ်သမား ဖြစ်ရတာ ကောင်းတာပဲ။ ဒါထက် ဝက်သတ်သမားတွေက ဘယ်တော့ သတ်ကြမှာတဲ့လဲ”

“ဝက်သတ်သမားကြီး ရွာစတိုဆိုလိုတာတော့ လပြည့်အောင် စောင့် မယ်လို့ ပြောနေတာပဲ။ အဲဒီအချိန်ထိအောင် တပ်မှူးအသစ် မရောက်သေးရင် ဒါမှမဟုတ် အဲဒီအချိန်မတိုင်ခင် ဝက်ကြီးကို ရာထူးတိုးပေးခဲ့လို့ရှိရင်၊ လပြည့် ဟာ အကောင်းဆုံးရက်ပဲလို့ ပြောတယ်။ လရှိနေတော့ ညမှာ လုပ်ကြံပြီး၊ ညတွင်းချင်း ခရီးအတော်ပေါက်အောင် ထွက်သွားနိုင်ကြတာပေါ့။ မွိုပြီးနေမှာ တစ်နေ့လုံး နားလိုက်၊ ညမှာ ခရီးဆက်ထွက်လိုက်နဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး သွားနိုင်တာပေါ့ကွာ”

“ဒါဖြင့် စဉ်းစားဖို့အချိန် သုံးလေးရက်လောက်တော့ ရသေးတာပေါ့”

“အေး ... နို့ပေမဲ့ သုံးလေးရက်တောင် မကြာပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါရ စေကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွာစက မကြာခင်ပဲ သိချင်နေတယ်ကွ။ မင်း သိတဲ့အတိုင်း ဘယ်ဝက်အတွက် ဘယ်ဝက်သတ်သမားဆိုတာ စီစဉ်ရဦးမှာ ကို”

သူကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်ကလည်း နာမည်ရင်းကိုပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ... လီဂျန်းအတွက်ကကော ဘယ်လိုစီမံကြမလို့တုန်း။ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က သစ္စာဖောက်ပြီး သူ့ကို သွားပြောလိုက် တယ်ဆိုပါတော့ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုများ လုပ်ကြမလဲ ... ဟင်”

“ဘယ်သူကများ သူ့ကို သွားပြောဦးမှာလဲကွယ်။ ဒီလို ခွေးရှားကြီး ကို ချစ်နေတဲ့လူများရှိလား။ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ကော သူ့ကို သွားပြောရ မှာလဲ။ သူသေသွားရင် အားလုံးအတွက် ကောင်းမှာပဲ မဟုတ်လား”

“အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်ပြီး တို့များအားလုံး သဲကန္တာရထဲ မှာ သေကုန်တာနဲ့ စခန်းမသိမ်းရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့”

“ဆို ... ဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး။ ငါတော့ သဲကန္တာရကို မုန်းတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်။ လန့် လည်း လန့်တယ်ဟေ့”

“ဒါဖြင့် ငါ့အစ်ကိုကြီးကို ငါပြောကြည့်ဦးမယ်လေ။ တို့များ ဒီည တော့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ တို့များ လီဂျန်းကို သွားပြောချင် ပြောမလား တော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီလို ပြောတယ်လို့ ရွာစကို ပြန်ပြောချင်ရင်လည်း ပြောလေ။ နက်ဖြန်တော့ အတိအကျ အဖြေရမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျတော့ သူလုပ် ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်”

“နို့ပေမဲ့ လီဂျန်းကို သွားပြောမယ့်အကြောင်းကို ရွာစကို အသိမပေး ဘဲတော့၊ သွားမပြောလိုက်ပါနဲ့ဦးကွာ”

ကျွန်ုပ် ပြောပြလိုက်စဉ်က သူ၏ မျက်လုံးများ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သဘောကျသွားဟန်တူလေသည်။ သို့နှင့် သူ့အား ကျွန်ုပ် က စိတ်ချရအောင်ပြောသည့်အနေဖြင့် -

“အေးလေ ... မပြောပါဘူး။ ငါ့အစ်ကိုလည်း မပြောစေရပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီညတော့ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူးနော်။ မင်းတို့ မတော်လှန် သေးဘူး ဟုတ်လား”

“ဆို ... ဒီညတော့ မလုပ်ရသေးပါဘူး။ သူတို့လည်း အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါဘူး။ တချို့က မပါသေးဘူးကွ။ ရွာစက အကုန်လုံး ပါစေချင်နေ တယ်။ ဒီလိုမဖြစ်ရင်လည်း သူတို့ မစခင် ဘယ်သူတွေကို သတ်ရမယ်ဆိုတာ အတိအကျ သိချင်သေးတယ်။ မဆိုသုတွေ ပါကုန်မှာ စိုးလို့တဲ့။ နောက်ပြီး တော့လည်း လပြည့်အောင် စောင့်နေချင်သေးတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါတို့ ဒီည စဉ်းစားပါမယ်။ ကဲ ... မင်းသွားပါတော့ ကွယ်။ ငါက တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားချင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောရရင် မင်းကိုလည်း သိပ်သဘောမကျလှဘူး ပြန်တော့ယိုရေ”

ကျွန်ုပ် ပထမဆုံး လုပ်ရမည်မှာ မိုက်ကယ်ကို တွေ့အောင် ရှာပြီး နောက် ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ပေ၏။ မိုက် ကယ်မှာ အစောင့်တာဝန်ကျနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သူ့အား အချိန် အတော်ကြာ စောင့်ရပေဦးမည်။ ဤအတောအတွင်း စိန်အင်ဒရို၊ ဗာရစ်၊ ဂလော့ 'နှင့် အခြား တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို ပါအောင် ဆွဲနိုင်လျှင် ကောင်းမည်ဖြစ်၏။ ထိုလူ စုမှာ အတော်တည်ကြည်၍ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းသည့် လူရိုးလူကောင်း များ ဖြစ်ရာ၊ အခြားသူတို့ကဲ့သို့ လီဂျန်းကို မုန်းသည်ဟူသော အချက်တစ်ခု တည်းကြောင့်သာ ဖြစ်စေ၊ 'ရွာစ' ဆွဲဆောင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်စေ၊ လူ အများ သေကြေပျက်စီးရမည့် ကြောက်စရာကောင်းလှသည့် အများမျိုးကို လုပ်လိမ့်မည် လူစားမျိုးမဟုတ်ကြပေ။ ထိုကိစ္စမှာ မိမိအသက်ကိုပင် ဆုံးရှုံး စေနိုင်၏။

‘စိန့်အင်ဒရီ’ မှာ စစ်တန်းလျား အခန်းတွင်းရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် လျောင်း၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်ဝင်သွားစဉ် သူသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က ခါးပတ်တိုက်သည့်အဝတ် စတစ်ခုကို ယူကာ ခါးပတ်ကို တိုက်ရင်း သူ့ခုတင်ဆီသို့ မယောင်မလည် လျှောက်သွားပြီးလျှင် သူ့အနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“သူငယ်ချင်း ... မင်း ဝက်သားများ ကြိုက်သလား ဟင်” ဟု သူ့ မကြည့်ဘဲ ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်လေ၏။

“အိုကွာ ... ဒီကိစ္စမှာ ဝက်နဲ့အတူတူပါပဲ။ ဘာမျှ မပြောတတ်သေးပါဘူး” ဟု ပြောပြီးလျှင် “နို့ပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါတော့ ဝက်သတ်သမားထက် ဝက်သာဖြစ်ချင်တာပဲဟေ့” ဟု ဆက်လက်၍ ပြောလေသည်။

သူ့ထံသို့လည်း ရောက်ပြီးကြလေပြီ။

“ငါ အပြင်ထွက်သွားရင် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

မိနစ် အနည်းငယ်ကြာလျှင် စိန့်အင်ဒရီသည် ကျွန်ုပ် စောင့်နေရာ ကွက်လပ်သို့ ပေါက်လာလေ၏။ ရွာသည် သူ့ထံသို့လာ၍ စကားတောက်ကြည့်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရွာစက သူ့ကို ဝက်ပါတီနှင့် ဝက်သတ်သမားပါတီ နှစ်ခုရှိသည့်အနက် တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ရန် တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့် အချိန်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ရွာစက သူ့ဘက်သို့ မပါလိုသူများ အားလုံးကို သူ့အား ဆန့်ကျင်သူများအဖြစ် ယူဆမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့်မှာ သူ့နောက်သို့ လုံးလုံးလျားလျား လိုက်ပါတော့မည်ဟု သစ္စာရေသောက်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြောင်းနှင့် သူ့ထံမှ ကြားလေသည်။

“ဒါဖြင့် မင်းဘာလုပ်မလဲ အင်ဒရီ”

“မင်းနဲ့ မင်းအစ်ကို လုပ်သလိုပေါ့”

ထို့နောက် သူက ဆက်လက်၍ ဤအကြံအစည်ကို သိပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ အထွေအထူး မစဉ်းစားတော့ဘဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကို ယူဆသည့် အတိုင်း လိုက်နာတော့မည်ဟု စိတ်ကို ဝိုင်းဖြတ်ထားကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“ကဲ ... ဒီတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါလို လူကြီးလူကောင်း၊ ငါလို အရာရှိလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူတို့အထံပါလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ်။ စက်ရုံ လက်ရုံ မလုပ်ဝံ့အောင် စိတ်ထားယုတ်ညံ့တယ်ပဲ ထားဦးတော့။ ပြီးတော့ လိဂျန်းလို အကောင်ကြီးမျိုးကို ကြံစည်ထိုက်တယ်လို့ ဖြေဦးတော့ ဒီအရူးတွေ လုပ်ပုံက ဒယ်အိုးထဲမှာ ပူလို့ မီးဖိုထဲ ခုန်ဆင်းတာနဲ့ တူနေမှာပေါ့” ဟု သူ၏စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ် က -

“အေး ... မင်း ပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ။ ငါ မိုက်ကယ်ကို ချက်ချင်း ပြောပြမယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာလည်း မင်းကို ပြန်ပြောပြမယ်လေ။ နို့ပေမဲ့ သူတို့ဘက်ပါဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ စိတ်ချပါကွာ”

“ဒီအတောအတွင်းမှာလည်း မင်းက ‘မာရစ်’ ကို တွေ့အောင် ရှာပြီး တော့ သူ ဘာပြောမလဲဆိုတာ စကားတောက် ကြည့်ပါဦးကွယ်။ သူက လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ နို့ပြီး ... အခွင့်သာရင် ‘ဂလော’ ‘ဒို့ဗရော’ ‘မာရီညီ’ နဲ့ ‘ကော်ဒီယေး’ တို့ကိုလည်း ပြောကြည့်ဦးပေါ့။

“အေး ... တို့များ လူရအောင် စုနိုင်ရင်တော့ အခြေအနေ ပိုမဆိုးအောင် တားစီးနိုင်ဦးမှာပါပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ၊ မိုက်ကယ် အလာကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။ ကြိုးခုတင်မှာ အစောင့်ကင်းတဲတွင် ရှိသဖြင့် အလွန်ပူအိုက်လှ၏။ ဤသို့ မှောင်ထဲတွင် ထိုင်၍ စောင့်နေစဉ် တပ်တွင်း အချုပ်ခန်းများ အထဲမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံ၊ ရေရွတ်သံ၊ ညည်းညူသံနှင့် ရယ်မောသံများကို ကြားရလေသည်။ ထိုသူများကား လိဂျန်း၏ လက်ချက်ဖြင့် အလုံထောင်သို့ ကျကာ အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ဂယော့ကံဂယက် ဖြစ်လာကြဟန်တူ၏။

မိုက်ကယ်၏ တာဝန်ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်မှ စစ်တန်းလျား အခန်းထဲသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ မိုက်ကယ်ကို သေနတ်စင်တွင်ထားကာ၊ လွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်၍ နေရာတကျ ထားလိုက်ပြီးနောက် သူ့အား ‘ဂွန်တေယို’ ပြောသွားသမျှကို ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်များနှင့် တကွ စိန့်အင်ဒရီ၏ ထင်မြင်ချက်များပါ ပြောပြလေ၏။

“ကိုင်း ... ဘာလုပ်ရမလဲ မိုးရေ”

ချက်ချင်းပင် -

“မတော်လှန်ချင်တဲ့လူတွေ စုပြီးတော့ အတိုက်အခံရိုဏ်းအဖွဲ့ ပြီးတော့ တို့များဟာ လိဂျန်းကို အကြောင်းစုံ သွားပြောပြီး၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ လိဂျန်းရဲ့ အမိန့်ကို နာခံမယုံအကြောင်း ပြောပြပါ”

“ဒီအတိုင်းပါပဲကွာ ... ငါလည်း ဒီအတိုင်း ဂွန်တေယိုကို ပြောလိုက်တယ်။ နို့ပြီး စိန့်အင်ဒရီလည်း တို့ ဘာပဲလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ဆုံးဖြတ်၊ တို့နောက်က လိုက် မတဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင် စိန့်အင်ဒရီနဲ့ တို့နှစ်ယောက် လိဂျန်းကို သွားသတ်ပေးပြီး တို့ဆီက အကူအညီကို စိတ်ချနေဖို့ အကြောင်းသွားပြောမယ်”

“အေးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါပြောတဲ့ လူတွေသာ တို့များဘက်ကိုပါမယ် ဆိုရင် ရွာစေ့၊ လူသတ်ပါတီဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ရိုးရိုး ‘တပ်ပြေးပါတီ’ ပဲ ဖြစ်သွားမှာလဲ”

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် လက်ရွေးစင် လူတစ်စုသည် ခံတပ်မှ အတော်လှမ်းလှမ်းရှိ အိုအေစစ် တစ်နေရာမှ ဖွဲ့ပလွန်ပင်များ၏ အရိပ်အောက်တွင် စည်းဝေးဆွေးနွေးကြလေ၏။ ထိုလူစုထဲတွင် မိုက်ကယ်၊ စိန်အင်ဒရီ၊ မားရစ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အပြင်ကော်ဒီယေ၊ ဗလန့်၊ မာနီညီ၊ ရာမွန်၊ ဒွီပရောဂလော့၊ ဗေးရင်းနှင့် အခြားတစ်ယောက် နှစ်ယောက် ပါ၏။ အားလုံး ၁၅ ယောက်၊ ၁၆ ယောက်ခန့် ရှိလေသည်။ လူဦးရေ ဤမျှသာ ရှိသော်လည်း မိုက်ကယ် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အကယ်၍သာ တစ်ခုတည်းသော ဝါဒနှင့် စည်းလုံး ညီညွတ်နိုင်လျှင် အခြေအနေကို ထိန်းထားနိုင်လောက်သည့် အရေအတွက်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုသို့ကား မစည်းလုံးနိုင်ခဲ့ပေ။ အမှား၊ အမှန်အဆို၊ အကောင်း၊ လုပ်ပုံလုပ်နည်း စသည်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုး ရှိတတ်သည့်ပြင်၊ ၎င်းတို့မှာလည်း ကြောက်ရွံ့မှု၊ မုန်းတီးမှု၊ ဂလုံးစားချေလိုမှု၊ စိတ်ပျက်မှု၊ ငြီးငွေ့မှု စသည်တို့နှင့် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

သို့ဖြစ်ရကား နောက်ဆုံး၌ ‘ရွာစ’ အား ဆန့်ကျင်မည့် ပါတီဖွဲ့ရာတွင် ခိုင်မာ၍ ယုံကြည်စိတ်ချရသောသူ ဟူ၍ ‘မိုက်ကယ်’ ‘စိန်အင်ဒရီ’ ‘မာရစ်’ နှင့် ကျွန်ုပ်အပြင် ‘ကော်ဒီယေ’ တစ်ယောက်သာ ရရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တာဝန်နှင့် စည်းကမ်းဥပဒေကို စောင့်ထိန်းပြီးလျှင် လူမသတ်လိုသူများ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ တော်လှန်လိုသူများအား လူသတ်ရန် အကြံကို စွန့်လွှတ်ရန် ပြောမည်။ ထိုသို့မဟုတ်က လိဂျန်းအား သတိပေးမည်ဟူ၍ပင် တည်း။

- အစည်းအဝေး ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် ကော်ဒီယေးက -
- “ဒါထက် ... ရွာစကို ဘယ်သူက ပြောမလဲဟေ့”
- မိုက်ကယ်က -
- “ငါ ပြောမယ်”
- ကျွန်ုပ် က -
- “တို့များအားလုံး သွားမယ်။ တို့ ၅ ယောက်တစ်စုတစ်ဝေးကြီး သွားပြောမယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ချည်းသာ ရှိကယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတော့ အသိမပေး သူးကွာ”

စိန်အင်ဒရီ -
“အေး ... ကောင်းတယ်ဟေ့ ... တို့တစ်တွေက ကိုယ်စားလှယ်တွေ သာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြမယ် တကယ်လို့ လိဂျန်းကို သွားပြောရရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောမယ်ကွာ”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် ရွာစထံသို့ ချက်ချင်းသွားရောက်ကာ သူ၏ ပုန်ကန်တော်လှန်မှုတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ပါဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း အကယ်၍ ဤအကြံကို သူလက်မလျှောက် လိဂျန်းအား ချက်ချင်း တိုင်ကြား မည်ကိုလည်း သူ့အား သတိပေးရန် သဘောတူညီကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိုအေစစ်မှ ခံတပ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် ရေနစ်ပုံးဆွဲလာသော သူတစ်ယောက်ကို တွေ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘေးမှ ဖြတ်သွားစဉ် ထိုသူမှာ ပေါ်တူဂီလူမျိုး ‘ဇော်လီဒါ’ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် မိုက်ကယ်ဘေးမှ ဖြတ်သွားစဉ်၊ ခဆာရပ်လိုက်ပြီးလျှင် စကားပြောလိုသည့် အမူအရာဖြင့် မျက်တောင်များကို ခတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လျှောက် သွားပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူသည် ရေပုံးများကို ချကာ ရပ်နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား သူ့ထံသို့လာရန် လက်ပြု၍ ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လျှောက်လာလေ၏။ ကိုယ်တိုင်ကစ၍ လက်ကမ်းလာသော ဤကဲ့သို့ လူမျိုးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရလျှင် အကျိုးမယုတ်တန်ရာဟု ကျွန်ုပ် အောက်မေ့မိ၏။

- “ငါ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ စကားပြောချင်တယ်ကွယ်”
- ထိုသူသည် လေသံဖြင့် ဆက်၍ တီးတိုးပြောပြန်လေသည်။
- “မင်းတို့နဲ့ ချည်းသာ ပြောချင်တာကွယ်။ ပြီးတော့ ငါ မင်းတို့နဲ့ စကားပြောနေတာကိုလည်း လူမြင်မခံရဲဘူး။ ငါတော့ ငရဲကျနေတာပေါ့ကွယ်။ နို့ပြီးလည်းကွယ် ငရဲပြည်ပဲ သွားရဦးမှာပဲ။ တကယ်ကို သွားရဦးမယ် စိတ်သာချ နို့ပေမဲ့ အခုပဲ ငရဲပြည်ရောက်နေပါပြီကွာ”

ထိုသူ၏စိတ် အတော်ကယောက်ဂယက် ဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှ၏။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်၍ နေပြီးလျှင် အလွန်ပင် နေမကောင်းဖြစ်နေပုံရ၏။

- မိုက်ကယ် က -
- “တို့ကို မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”
- “မင်းတို့ စိန်ကြီး ... မင်းတို့ရဲ့ စိန်ကြီးလေ”

ထိုသူသည် မိုက်ကယ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးလျှင်၊ မိုက်ကယ်၏ မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်ရှုရင်း အသံအံ့အံ့နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

မိုက်ကယ် က -

“ဪ... ငါ့စိန်ကြီး ဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“လီဂျွန်းပေါ့... လီဂျွန်းလေ... အဲဒါကိုရအောင် ယူမလို့တဲ့။ နို့ပြီး ငါ့ကို သတ်လိမ့်မယ်။ သူ့ ငါ့ကို သတ်လိမ့်မယ်။ သူမသတ်ရင် ရွာစက သတ်လိမ့်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ဇော်လဒနီက သတ်လိမ့်မယ်။ အမယ်လေး ငါဘာလုပ်ရမလဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ”

သူသည် သနားစဖွယ် ညည်းညူတမ်းတလိုက်ရှာလေသည်။

မိုက်ကယ်သည် သူ၏ပန်းကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဟေ့... ဒီမှာ မပူပါနဲ့ကွာ... ဘယ်သူမှ မင်းကို သတ်မှာ မဟုတ်ပါ

ဘူးကွ”

သူ့အား ကလေးသဖွယ် ချောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ -

“ကဲ... အခုတို့ကို အကုန်ပြောပြစမ်း၊ ဒါမှ မဟုတ်နိုင်မယ်ဆိုတာကို သိမယ်။ တို့ပါတီကိုသာ မင်း ဝင်သွားပါကွာ။ အဲဒီလိုဝင်ရင် ဘာမှ ကြောက်စရာ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မင်းတို့ပါတီ ဟုတ်လား။ မင်းတို့ပါတီက ဘာပါတီလဲကွ။ နို့ပြီး

မင်းတို့ကကော ဘာများလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“အို... တို့ပါတီဟာ ကောင်းပါတယ်ကွ။ တပ်ထဲမှာ အတောင့်ဆုံး လူတွေပါတယ်”

“နို့ပြီး တို့များ လီဂျွန်းကို သွားပြီး သတိပေးမလို့ တကယ်လို့ ရွာစဟာ လူသတ်ဖို့ အကြံကို လက်မလျှော့သေးဘူးဆိုရင်ပေါ့ကွယ်”

“မင်းတို့ ဘာလုပ်မလို့”

ဇော်လီဒါက မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မေးလိုက်၏။

“လီဂျွန်းကို သွားသတိပေးမလို့ပေါ့”

ဇော်လီဒါသည် လက်များကို မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ပြောင်လှောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူသိတယ်... သူသိတယ်။ သူ ဒီကိစ္စကို အားလုံး သိတယ် ဘယ်သူတွေပါတယ်။ ဘယ်တွေလုပ်မယ်။ ဒီခံတပ်မှာ ဘာတွေ ပြောနေကြတယ်ဆိုတာ အားလုံး သူသိတယ်ကွ”

ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်တို့မှာ အံ့အားသင့်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

“သူ့ကို ဘယ်သူပြောလို့ သိတာလဲ”

“ငါ ပြောလို့... နောက် နို့ပြီး မင်းတို့စိန်ကြီးကို သူရသွားရင် ငါ့ကို သူသတ်လိမ့်မယ်”

ရွာစအား ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက် ခြောက်လှန့်သော်လည်း အချိုးနီးပင် ဖြစ်ပေတော့မည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အခြေအနေကား မည်သို့ ဖြစ်မည်နည်း။

မိုက်ကယ် -

“ဒါဖြင့် လီဂျွန်းဟာ ဘာလို့ တစ်ခုခု မလုပ်သေးတာလဲ”

“အို... သူ ဒါတွေအားလုံး ကိစ္စဖြစ်အောင် တစ်ခုခုလုပ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ။ ဒါတွင် မကသေးဘူး။ ရွာစနဲ့ သူ့နောက်လိုက် အရူးတွေ လုပ်မဲ့ ညမတိုင်ခင်ဘဲ အများကြီး သူလုပ်ပါလိမ့်မယ် စိတ်သာချပါ”

ကျွန်ုပ်တို့က -

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအထိ စောင့်နေတာလဲ”

မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့။

ရွာစတို့ဘက်ကို ပါရင် သူတို့နဲ့အတူ တော်လှန်ရေး မလုပ်ခင် ညမှာ မင်းတို့ဟာ အသတ်ခံရမှာပဲ။ ငါကတော့... မင်းတို့ဆီက စိန်ကြီးကို ရအောင်ယူရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ဟာ ရွာစတို့က သူ့ကိုလာတိုက်ကြတုန်း မင်းကို သတ်မှာပဲ”

“ဘယ် သူက သတ်မှာလဲ ငါကပေါ့။ တော်လှန်တဲ့ဘက်ကို မင်းတို့ ပါရင်၊ ငါက သစ္စာရှိ ရဲဘော်ဟန်ဆောင်ပြီး ညမှာ မင်းတို့နေတဲ့ အခန်းထဲ လီဂျွန်းတို့လူစုနဲ့ ဝင်ရမယ်။ နောက်ပြီး တော်လှန်တဲ့ အကောင်တွေကို ရိုင်းဖယ်တွေနဲ့ ချိန်နေတုန်း ငါသေနတ်က မတော်တဆ ထွက်သွားလေဟန်နဲ့ မင်းတို့ကို ပစ်သတ်လိုက်ရမယ်။ မင်းတို့က ရွာစဘက်ကို မပါရင် ငါက တော်လှန်ရေး သမားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အခန်းထဲကို လီဂျွန်းတို့ လူစုနဲ့ မင်းတို့ဝင်လာတုန်း ငါက အိပ်ရာထဲက နေပြီး မင်းတို့ကို ပစ်ရမယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မင်းတော့ သေရမှာပဲ။ နောက် ငါလည်း သေမှာမူချပဲ။ အို... ဘုရား... နတ်ကောင်းနတ် မြတ်များ ကယ်တော်မူကြပါ” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ဇော်လီဒါလည်း ငိုလေ တော့၏။

မိုက်ကယ် က -

“ဇော်လဒနီကော ဒီအထဲပါသလား လီဂျွန်းနဲ့ တစ်ဥှာဏ်တည်းပဲလား”

“သူလည်း လိဂျန်း သိသလောက် သိတာပေါ့ကွာ ... မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရယ် ဒုဂရို၊ စိန့်အင်ဒရို၊ ကော်ဒီယေးနဲ့ ဖောရစ်ရယ် အဲဒီ ၆ ယောက်က ညသန်းခေါင်လောက်မှာ လက်နက် မရှိတဲ့ တော်လှန်ရေးကောင်တွေကို ဖမ်းဖို့ သူတို့နှစ်ယောက်က ခိုင်းလိမ့်မယ်။ ဒါကတော့ မင်းတို့ ရွာစုဂိုဏ်းကို မလိုက်ရင်ပေါ့။ ဒါ ပေမဲ့ ဖော်လဒီနဲ့ လိဂျန်းဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အယုံသင်္ကာမရှိကြဘူး ငါထင်တယ်။ ဂျွန်တေယိုကတော့ ဒီအတိုင်း ပြောတာပဲ။ သူကတော့ ဖော်လဒီနီဟာ စိန်ကြီးကို သူသာရအောင်ကြံနေတယ် ထင်သတဲ့ လိဂျန်းကလည်း ဒီအတိုင်းထင်တာပဲ။ အခုပြောတာတွေဟာ ဂျွန်တေယို ပြောလို့ ငါက ပြန်ပြောတာနော်။ ငါကတော့ ဂျွန်တေယိုကို နည်းနည်းလေးမှ မယုံဘူး”

“မင်းပြောတာ ကြားရတာ ငါအတော်ကို အံ့ဩတယ်ဟေ့။ ဒီလိုဆိုရင် ခွေးလို ယုတ်မာတဲ့အကောင်ပေါ့”

“သူ ငါ့ဆီလာပြီး အမျိုးမျိုး ဆွယ်သေးတယ်ကွယ်။ နို့ပေမဲ့ ငါက ငြင်းလိုက်တယ်။ လိဂျန်းလို လူကိုတောင်မှ မတတ်သာလို့ ပေါင်းနေရတာ အတော်ကြီး ဆိုးနေပြီပဲ။ ဂျွန်တေယိုလို အယုတ်တမာ ကောင်မျိုး စကားယူပြီး စွန့်စားရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာပဲကွာ”

“ဖော်လဒီကကော မင်းကို လာဆွယ်သေးလား?”

“သူက အသက်ရှင်နေတဲ့ တပ်ကြပ်ဟာ သေနေတဲ့ တပ်မှူးထက် တော့ သာသေးသတဲ့”

“သူ့ စကားတွေဟာ ရှုပ်ကုန်ပါပြီကွာ” ဟု ကျွန်ုပ်က မိုက်ကယ်အား အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်၏။

မိုက်ကယ် အင်္ဂလိပ်လိုပင် -

“အတော်ကောင်းတဲ့ လူစုပဲကွ။ ငါတော့ဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ် ... ဘယ်လို အစဉ်အဆက်ဆိုတာတောင်မှ မသိတော့ဘူး”

ထို့နောက် မိုက်ကယ်သည် ဖော်လီဒါ ဘက်သို့လှည့်၍ -

“ဒါဖြင့် ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီလိုဆိုပါတော့ကွာ ... မင်းဟာ လိဂျန်းလူဟုတ်စ၊ မင်းက ရွာစတို့အထဲမှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်နေရင်း ရွာစတို့တော်လှန်ပြီး သူ့ကိုသတ်မယုံကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူတို့ ထကြွမယ့်နေ့ပါ တိတိကျကျ အကုန်လုံး လိဂျန်းကို မင်းက ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ သူက ရွာစတို့လူစ ဘာလုပ်တယ် ဘာပြောတယ်ဆိုတာကို ချက်ချင်း သိတာပေါ့။ နောက်ပြီး လိဂျန်းက ငါ့ကို သတ်ဖို့ မင်းကို ခိုင်းတယ်။ ငါတို့ ရွာစဘက်ကို ပါရင် မင်းက သစ္စာမဖောက်ဘဲ လိဂျန်းဘက်ပါပြီး တို့ကို လာဖမ်းတဲ့အခါ

ပစ်သတ်ရမယ်။ ငါက ရွာစဘက်မပါရင် မင်းက သူပုန်လုပ်ပြီးတော့ မင်းတို့ကို ဖမ်းမယ့်လူစုနဲ့ ငါပါလာတဲ့အခါ ငါ့ကို မင်းက အိပ်ရာထဲကနေပြီး ပစ်သတ်မယ်။ နို့ပြီး ဘယ်ဘက်မှ မပါဘဲ ကြားနေပြန်ရင်လည်း သူပုန်တွေက ကြားနေသမား မလိုချင်ဘူးဆိုပြီး သူပုန်တွေရဲ့ အကျိုးဆောင်လေဟန်နဲ့ ငါ့ကို ပစ်သတ်မယ်။ ဟုတ်လား ... အဲဒီလို လုပ်တာဟာ ငါ့ဆီမှာ ရှိတယ်လို့ ထင်နေကြတဲ့ စိန်ကြီးကို လိဂျန်းရအောင်ပဲ မဟုတ်လား။ နို့ပြီးတော့ ဖော်လဒီနီကလည်း အဲဒီစိန်ကြီးကို လိုချင်ပြန်တော့ သူ့မှာလည်း အကြံတော့ရှိဦးမှာပေါ့။ ငါ့အထင် ဖော်လဒီနီရဲ့ အကြံကတော့ လိဂျန်းဟာ စိန်ကြီးကိုရတဲ့အထိ သူ့ကို ကူညီပြီးရတော့မှ သူ့ဆီက စိန်ကြီးကို လစ်ပြေးမယ်ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လားဟေ့”

ဖော်လီဒါကား နားထောင်ရင်း အတန်ကြာ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် -

“အဲဒါ ဂျွန်တေယို ပြောတဲ့အတိုင်းပေါ့။ သူက ငါ့ကို သူရယ်၊ ဖော်လဒီရယ်၊ ကော်လိုနာရယ်၊ ဂျေတို့ရယ် ပါတဲ့လူစုထဲ ပါစေချင်တယ်။ တို့များ တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း လုပ်ပြီးတော့ သူပုန်တွေ ပစ်သတ်တန်သတ်၊ အချုပ်ခန်းထဲ ချတန်ချပြီးတဲ့နောက် လိဂျန်းနဲ့ သူ့ကို ကူညီတဲ့လူအားလုံးကို သတ်ပစ်ဖို့ပဲ။ တို့တစ်တွေ စိန်ကြီးကိုရပြီးတဲ့ နောက်တော့ သူပုန်တွေကို သတ်ပစ်ရကောင်းမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဖော်ရော်မြို့ကို အရောက်သွားပြီး အကူအညီ လွှတ်ရကောင်းမလားဆိုတာ စဉ်းစားရဦးမယ်။ ခံတပ်ကြီးကိုတော့ မီးရှို့ပြီး ထွက်ရမှာပဲ။ ဒါမှ အာရပ်တွေအပေါ် ပုံချနိုင်မှာကွယ်”

“ဒါနဲ့များ မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြံကို သဘောမကျရတာလဲကွ”

“ဒါကတော့ ဖော်လဒီနီလို လူစားမျိုး ဘယ်သူက ယုံနိုင်ပါ့မလဲကွာ။ ဂျွန်တေယိုကိုလည်း ထိုးနည်းပေါ့။ သူတို့တစ်တွေဟာ သစ္စာမရှိကြဘူးကွယ်။ ဖော်လဒီနီများ စိန်ကြီးကို ရသွားရင်လေ ... ဒီလိုရအောင် သူ့ကို ကူညီခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို သူက အရေးထားနေမယ်များ ထင်သလား။ ဝေစကြီး ပေးပါလိမ့်မယ်ကွာ။ ဟင် ... စိန်ကြီးကိုရတဲ့ လူလည်း မသက်သာဘူး။ ဒီလို အားလုံးစုပြီး ပိုင်နေပြန်လည်း မသက်သာဘူးကွ။ အိုကွာ ... ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်။ ဒီစိန်ကြီးကို ဘယ်သူရတယ်လို့ သိတဲ့လူတောင် သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရထားတဲ့လူက သူ့ဆီက စိန်ကြီးကို လာခိုးမှာစိုးလို့၊ ဝေစတောင်းမှာစိုးလို့ သတ်ပစ်မှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီလိုသစ္စာ မရှိတဲ့ လူစားတွေနဲ့ လုပ်ဖို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွာ”

“နို့ ... ဂျွန်တေယိုကကော တခြားနည်းနဲ့ မင်းကို လာဆွယ်သေးသလား”

ဆို ... အမျိုးမျိုး ဆွယ်တာပေါ့ကွာ။ သူက ငါ့ကို အရူးအပေါလို့ ထင်ပြီး ငါက မင်းဆီက စိန်ကြီးကို ခိုးပြီး သူပုန်မထခင် သဲကန္တာရထဲ သူနဲ့ နှစ်ယောက်သား ထွက်ပြေးကြဖို့တောင် ပြောသေးတယ်။ သဲကန္တာရကြီး ဖြတ်ပြီး မိုင်ပေါင်းထောင်သောင်းမက ခရီးကို ဘယ်လိုနှစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မြို့ရောက်တော့လည်း ငါ့ကို မသတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ ကွ”

“စကား ပြန်ဆက်ရအောင် ... ဒီဟာတွေ ဘာဖြစ်လို့ တို့ကို လာပြော သလဲ”

“လူရိုးတွေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံပြီးတော့ ထွက်သွားရင် ကောင်းမလားလို့ ငါတော့ သေမှာမှချပဲ။ ရအောင် မခိုးနိုင်လည်း သတ်မယ်။ လီဂျန်း လက်ထဲ ဒီစိန် ရောက်ဦးတော့ ... သူ့ဆီမှာ ရှိနေတာ သိလို့ပဲ။ အသတ်ခံရဦးမယ်။ သူပုန်ကိစ္စနဲ့ စစ်ရုံးရောက်တောင် အကုန်လုံး သိတယ်ဆိုပြီး အသတ်ခံရမယ်”

“ကဲ ... ဒီတော့”

“ဒီတော့ ... မင်းတို့လို လူရိုးလူဖြောင့်တွေ ပြောပြရင် ငါ့အသက်ကို မင်းတို့ ကယ်နိုင်မယ်။ မင်းတို့ အသက်ကိုလည်း ကြံဖန်ပြီး လွတ်အောင် ရုန်းနိုင်မယ်။ စိန်ကြီးအတွက်တောင် ငါဝေစုရချင်ရဦးမယ်”

“တို့အသက်ကို ရှင်အောင် ဘယ်လိုကြံရမှာလဲ”

“ဆို ... သူပုန် မထခင် သဲကန္တာရထဲကို အတူတူ ထွက်ပြေး၊ နှိုပြီး ဘေးကင်းတဲ့ နေရာရောက်တော့ စိန်ကြီးရဲ့ တန်ဖိုးဝေစု သုံးပုံတစ်ပုံ ငါ့ကို ပေးပေါ့ကွ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ တို့များက ကတိအတိုင်း တည်မယ်လို့ မင်းဘယ် နှယ့် သိသလဲ”

“မင်းတို့ဟာ အင်္ဂလိပ်တွေ ဖြစ်လို့ပေါ့။ တို့များ ဗရာဇီး တိုင်းပြည်မှာ ကတိမပျက်ပါဘူးလို့ ကျိန်နေမယ့်အစား ‘အင်္ဂလိပ်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းလို့ပဲ’ ဒါမှမဟုတ် ‘အမေရိကန်တစ်ယောက်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းလို့ပဲ’ လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲကွ”

“ဒီစကားကတော့ အတော်ကို ထိတာပဲဟေ့။ ဒါဖြင့် တကယ်လို့ မင်းကို ငါ့မှာ ဘာစိန်ကြီးမှ မရှိပါဘူးလို့၊ ငါတစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ စိန်မရှိခဲ့ပါဘူး လို့ ပြောရင်ကောကွာ”

ဇော်လီဒါသည် သဘောကျသည့်အလား မထိတထိ ရယ်လိုက်လေ သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းတယမ်းယမ်း လက်တစ်ခါခါဖြင့် -

“ဆိုကွာ ... မင်းခါးပတ်အိတ်ထဲမှာ အထုပ်ကလေးတစ်ခု ရှိတာကို သိပါတယ်ကွ”

မိုက်ကယ်က ပြုံးလျက် -

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အခုတော့ ရှိသေးတယ် ထင်သလား” မည်သူမျှ စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် မိုက် ကယ်က ဆက်၍ -

“မင်း အခုတင်က ပြောသလို ... သဲကန္တာရကြီးဖြတ်ပြီး လူနှစ် ယောက် သုံးယောက်တည်း ပြေးရင် ဒုက္ခတွေ့မှာပေါ့ကွယ်”

“လူစုပြီး တို့များသွားကြတာပေါ့ စိန်အင်ဒရီရယ်၊ မာရစ်ရယ်၊ ကော်ဒီလေးရယ်၊ နောက်တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ဟာ ရွာစတက်ကို မလိုက် ဘူးကြားတယ်။ လီဂျန်းကတော့ သူပုန်ထရင် ဘယ်ဘက်မှာပဲ သူတို့နေနေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက စိန်ကြီးကိုလည်းယူမယ်။ သူတစ် ယောက်တည်း သူပုန်ကို နှိမ်နင်းပြီး ခံတပ်ကြီးကို ကယ်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလည်း ယူမှာပဲ။ သူ့အကြံက သူပုန်မထအောင် လုပ်မယ်။ ပြီးတော့မှ တစ်ယောက်မှ မကျန်အောင်လုပ်ပြီး သူ့ချမ်းသာအောင် ရာထူးတက်အောင် လုပ်မယ် ... နားလည်လား။ စိန်ကြီးအကြောင်း လက်ထောက်ချတဲ့ လူရော၊ အသက်စွန့်ပြီး သူ့ကို ကူညီတဲ့လူတွေရော သေကြရမယ်။ အားလုံးသေကြရ မယ် ... အားလုံးသေကြရမယ်”

ဇော်လီဒါသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ် တစ်စီ ထွက်အောင် ပြောပြလေ၏။

“နို့နေပါဦးကွ ... ဘယ်သူကများ သူ့ကို အဲဒီစိန်ကြီးအကြောင်းပြော သတဲ့”

“ဘယ်သူဖြစ်မလဲ ... ဇော်လီဒါပေါ့ကွ။ တပ်ထဲကို သူပြန်ဝင်လာက စတည်းက ပုလိပ်ကြောက်လို့ ပြေးလာတဲ့ လန်ဒန်က နာမည်ကြီး ကျောက် မျက်ရတနာ သူခိုးဖိုဏ်းသားတွေ ဒီတပ်ကို ဝင်လာတဲ့အကြောင်း လီဂျန်းကို သူက ပြောပြတယ်။ သူရယ်၊ ဂျွန်တေယိုရယ်၊ ဂေါ့တိုရယ်က ဒီစိန်ကြီးကိုရ အောင် ယူပြီးတော့ သူ့ကိုပေး၊ နောက်မှ နှစ်စေ့အခါ အားလုံး ဝေယူကြမှာပေါ့ ကွယ်။ သူတို့ဘယ်လို လုပ်မယ်ဆိုတာတော့ အတိအကျ ငါမသိဘူး”

“အေးလေ ဒါ ထားပါဦး၊ တို့တော့ တပ်ထဲက ထွက်မပြေးဘူးဟေ့။ ပြီးတော့ ‘ခင်ဒါနပ်’ ခံတပ်မှာ စိန်ဝေးလို့ စိန်နဲ့ တူတာတောင် မရှိဘူးလို့ လီ ဂျန်းကို ပြောလို့မှ ယုံပါမလား မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်ကွ။ မင်း ဒီစိန်ကြီးကို ဆီဒီ-ဗယ်အဗတ်မှာ ဝှက် ထားခဲ့တယ်လို့လား။ အေး ... ဒီအကြံတော်သဟေ့”

မိုက်ကယ်က ရယ်လိုက်လေသည်။ သို့နှင့် ဖော်လီဒါက ဆက်၍-

“တကယ်ထားခဲ့သလားကွ ဟုတ်မှ လုပ်ပါကွယ်။ ဒါဖြင့် စိန်ကြီးကို ဆီဒီဗယ်အဗတ်မှာ ထားခဲ့တယ်လို့ လီဂျွန်းကို ပြောလိုက်မယ်”

“မင်းပြောချင်သလိုသာ ပြောလိုက်”

အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် -

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူကတော့ မင်းတို့ဆီမှာ မရှိတာကို သေချာ အောင် လုပ်ဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတော့ ပြောကြည့်ဦးမယ်လေ။ မျှော်လင့်ချက် တော့ နည်းနည်းရှိပါသေးတယ်။ သူဘာပြောတယ် ဆိုတာပြီးတော့ ပြန်ပြော မယ်”

“အေးလေ ... မင်း လာပြောမယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်”

ဖော်လီဒါသည် ရေပုံးများကို ဆွဲ၍ ထွက်သွားလေ၏။

နောက် နာရီပေါင်း အတော်ကြာသောအခါ၊ ဖော်လီဒါသည် လီဂျွန်း နှင့် သူတွေ့ခဲ့ပုံအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

“လီဂျွန်းက စိန်ကြီး ဒီမှာ မရှိဘူးဆိုတာ နည်းနည်းကလေးမှ မယုံ ဘူးကွ။ ပြီးတော့ ဟိုအကောင်တွေကလည်းနက်ဖြန် ညမှာ လုပ်မယုံအစား နက်ဖြန် စစ်ရေးပြချိန်မှာ အရာခံဗိုလ်အားလုံးကို ပစ်သတ်ကြလိမ့်မယ်။ လီဂျွန်း ကတော့ သူသိထားတဲ့အတိုင်းညကျမှ လုပ်လိမ့်မယ် ထင်ပြီး အမှတ်မဲ့နေမှာပဲ။ ဖော်လီဒါနဲ့ မာရီတို့ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ပစ်သတ်လိမ့်မယ်။ မင်းတို့ ပါတီ အင်အားကောင်းပြီး သူတို့ကိုလည်း ရန်မဟူဘူး ဆိုရင်တော့ သူတို့ကလည်း ရန်မဟူ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လိုချင်သလောက် ရေရယ်၊ အရက်ရယ်၊ လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်ရယ်ယူပြီး နေဝင်ချိန်ထွက်ကြမှာပဲ။ သင်္ဘောသားဟောင်း ဗလန်က သူတို့လူစုထဲမှာ အိမ်ခြောင်အဖြစ်နဲ့ သံကန္တာရကြီးဖြတ်ပြီး ဖော်ရိုကို အရောက်လမ်းပြရလိမ့်မယ်။ ရွာစက သူတို့အထဲမှာ ဗိုလ်ကြီးပေါ့။ ဂျွန်တေယို ကိုတော့ စစ်ရုံးတင်စစ်ဆေး ဦးမယ်ကွာ။ အပြစ်ရှိရင် ကြီးစင်တင် သတ်လိမ့် မယ်”

ကျွန်ုပ် က -

“မင်းကကောကွာ”

“ငါကတော့ သူတို့ကို သစ္စာမဖောက်ကြောင်း ပြရအောင် လီဂျွန်းကို ပစ်သတ်ရမယ်။ သူ့ကို ပစ်မသတ်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ပစ်သတ်ရမယ်။ ဂျွန်တေယို က ရွာစဆီမှာ ငါ့ကို ချောက်တွန်းထားတယ်ကွ”

“မင်း ... ဒီအကြောင်း လီဂျွန်းကို ပြောပြီးပလား”

“ငါ အခုသွားပြောမလို့”

အံအားသင့်လျက် -

“ဒါဖြင့် အခုည သူတို့ကို ဖမ်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အေး ... ဖမ်းချင် ဖမ်းမှာပေါ့။ ငါ့စကားကို သူ ယုံရင် ဆိုပါတော့”

“တကယ်လို့ မယုံရင်တော့”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည်တွင် ဖော်လီဒါသည် ယခင်တစ်ကြိမ်က အတိုင်း “ဘုရား ... ဘုရား ... ငါ ဘာလုပ်ရပါမလဲ။ ဘုရား ကယ်တော်မူပါ” ဟု ပြောဆိုရင်း နှုတ်ခမ်းများတုန်လှုပ်ကာ၊ ပါးစပ်မှလည်း အမြှုပ်တစ်စုံ ဖြစ်၍ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်က -

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ တို့ညီအစ်ကိုကို တစ်ခုမကျန်အားလုံးပြော စမ်း။ အမှန်သာ ပြောရမယ်ကွနော်။ ဒီလိုပြောပြီး တို့ကို မင်းဘာမှ မလုပ်ရင် မင်းကို ကယ်မယ်ကွာ။ မင်း သေ နတ်ကြီးနဲ့လည်း မချိန်ရဘူးနော် ... ဟုတ် လား”

သူသည် ကျွန်ုပ်၏လက်များကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်လျက် ရှိလေ ၏။

ကျွန်ုပ်က -

“တို့ပါတီနဲ့သာ အရိုးခံအတိုင်း ဆက်ဆံပါကွာ။ မင်းဘာမှ မဖြစ်ရ ဘူး။ တို့က သူပုန်မထအောင် လုပ်မယ်ကွ။ ဘယ်သူမှ မသေစေရဘူး။ မင်းလဲ မသေရဘူး။ အခြားလူတွေလည်း မသေရဘူး”

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ပုအိုက်လှသည်နှင့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော် သေးဘဲ၊ အိပ်ရာပေါ်တွင် တလူးလူး တလွန်လွန် ရှိနေလေ၏။ ပြဿနာကြီးမှာ စဉ်းစားလေလေ ရှုပ်ထွေးလေလေရှိတော့၏။ သို့နှင့် တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက် ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမှာ တံခါးနှင့် တည့်တည့်ကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် တံခါးပေါက် တွင် ရပ်နေသော လီဂျွန်းကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရလေ၏။ သူသည် ခုတင်များ ကို တစ်လုံးစီ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ လက်ထဲတွင်လည်း ခြောက်လုံးပူးသေနတ် တစ်လက်ကို ကိုင်ထား၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားခြင်း မပြုမီ တတောင်နှင့် ဖေးကာ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ချက်ချင်းမြင်သွားသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေရန် သတိပေးသည့်အနေနှင့် လက်ညှိုးကို သူ့ပါးစပ်တွင် ပိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ကာ ကျွန်ုပ်အား လက်ရပ်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါဖြင့် ကိစ္စချောပေးတော့မည်ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ ရုတ်တရက်ခုန်၍ အုပ်ပြီးလျှင်၊ သေနတ်ကို လှည့်လှည့် ကောင်းလေမည်လော ... သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း တောင်းဘိနှင့် အကျိုးတို့ကို ကပျာကယာ ဝတ်လိုက်ပြီးလျှင် တံခါးဆီသို့ အသံမကြားအောင် ခြေဖျားထောက်၍ သွားလေ၏။ လီပျွန်းသည် ကျွန်ုပ်အား 'ငါ့နောက် လိုက်ခွဲ' ဟု တစ်ခွန်းသာ ပြောပြီးလျှင် သူ့အခန်းရှိရာသို့ ခေါ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းလှသော သူ၏အခန်းကလေး အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲအနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။ သူ၏ မျက်နှာကြီးမှာ ဒေါသရောင် ယှက်သန်းကာ၊ သူ၏ ထုထဲသော မျက်ခုံးကြီးမှာလည်း အပေါ်သို့ တွန့်ရှုံ့ လျက်ရှိလေသည်။

“နင်နဲ့ နင်အစ်ကို အသက်ရှင်နေချင်သလား။ ငါ မေးတာ ပြောလေခွေးကောင်”

“အားလုံး ခြုံပြီး ပြောရရင် ရှင်ချင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ် တပ်မှူးမင်းခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က အာခံလိုသည့် အသံမျိုးလည်း မဟုတ်၊ ကြောက်လွန်းလှသည့် အမူအရာမျိုးလည်း မပါစေရဘဲ၊ အတော်ပင် သတိထား၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ... အားလုံးခြုံပြီး ပြောရရင် ... ဟုတ်လား ... အသက်ရှင်ချင်ကြရင် ငါပြောတာ ကောင်းကောင်း နားထောင်စမ်း။ ငါသာ မင်းတို့ကို ကယ်နိုင်မယ် နားလည်လား ... ဟေ့။ ငါမေးတာ ဖြေလေကွယ် ... ခွေးဝဲစားကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်မှူးမင်း”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ဒီမှာကြည့်စမ်း သေနကျကလေး၊ ဟိုခွေးတွေထဲမှာ စိန်ကြီးတစ်လုံးအကြောင်းပွဲစိတ် ဖြစ်နေကြတယ်။ မင်းတို့စိန်ခိုးရိုက် လန်ဒန်ကဘုန်းလာတဲ့ စိန်ကြီးတဲ့ ... နောက် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး စိန်ကြီးယူထွက်ပြေးဖို့ ကြိတ်ကြံနေတယ်”

“ဒီအတိုင်းပဲလား တပ်မှူးကြီး”

ငေါက်ငမ်းလျက် -

“အောင်မယ် ... မင်းက ငါ့ကိုများ မေးနေရသေးသလား။ ဒီမှာ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘာပြောတယ် ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်ကွာ။ ဘာတွေးနေကြတယ်ဆိုတာတောင် တစ်ခုမကျန် ငါအားလုံး သိတယ်။ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုတော့ ငါအရေးစိုက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး။ နို့ပေမဲ့ ဒီစခန်းမှာ ငါအုပ်ချုပ်နေတဲ့

အတွင်း ကြံတာ စည်တာတွေ လူသတ်တာတွေတော့ မခံနိုင်ဘူးဟေ့ ... နားလည်လား ... ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား ... ခွေး တိရစ္ဆာန်”

“ကျွန်တော် ကြားပါတယ် တပ်မှူး ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ ... ဒီစိန်တွေ အကြံအစည်တွေ ဖယ်ထားပြီး ကိုယ့်တာဝန် ဝတ္တရား ဘယ်လိုကျေမြန်အောင် လုပ်ရတယ်ဆိုတာ အကြောင်းပြလိုက်ရဦးမပေါ့ကွာ။ ဘုရားစူးစုစု ငါ့အကြောင်းကို သိစေမယ်။ အခုလည်း မင်းရယ်၊ မင်းအစ်ကိုရယ်၊ ပြီးတော့ တပ်သားသုံးလေးယောက်ရယ် ဆိုပါတော့ကွာ စိန်အင်ဒီရယ်၊ ကော်ဒီလေးရယ်၊ မာရစ်ရယ်၊ လူမိုက်တွေထဲက ခေါင်းဆောင်တွေကို အဖမ်းခိုင်းမလို့ကွာ။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်ခွဲမယ်။ ငါ့အမိန့်အတိုင်း မင်းတို့ လုပ်ရမယ်။ ငါက ပစ်ဆိုတဲ့ လူကို တစ်ခါတည်း ပစ်သတ်ရမယ်။ သူပုန်ထချင်တဲ့ ခွေးရူးတွေဟာ ပစ်သတ်တာပဲ ကောင်းတယ်။ ငါပြောတာ ကြားရဲ့ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ခွေးအကြီးလို အကြောင်သားနဲ့ မတုန်မလှုပ် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ငါမေးတာ ဖြေလေကွာ”

“ကျွန်တော် ကြားပါတယ် တပ်မှူး ခင်ဗျား”

“အေး ... ကြားရင်လည်း ကြားတယ် ပြောစမ်းပါ။ နို့ပြီးတော့ ဒီမဟုတ်တာယုတ် အကြံအစည်တွေကို တစ်ခါတည်း ရှင်းသွားပြီးနောက် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်မလာရအောင် မင်း အစ်ကိုဟာ သူ့ဆီမှာ ရှိတဲ့ စိန်ကြီးကို ငါ့လက်ထဲ အပ်ရလိမ့်မယ်။ စိန်ကြီးကို ငါ့လိုလိုခြုံခြုံ သိမ်းထားမယ်။ မင်းတို့ စိန်ကြီးဟာ မင်းတို့လိုပဲ တော်တော်ကို ရှုပ်တယ်။ တပ်ထဲမှာ စည်းကမ်းတွေပျက်၊ ဒုက္ခဖြစ်အောင်လည်း မီးမွှေးတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးထောင်ထဲ အနှစ် ၂၀ လောက် ချပစ်ဖို့သာ ကောင်းတယ်ဟေ့ ... ငါ ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် တပ်မှူး”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ နက်ဖြန်မနက်မှာ မင်းနဲ့မင်းအစ်ကိုရယ်၊ တခြားသူတွေရယ် ငါက တာဝန်တွေ ချပေးမယ်။ မင်းတို့ကို လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေလည်း ပေးမယ်။ မင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအစ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လက်နက်တိုက်ကို အစောင့်ခိုင်းမယ်။ လက်နက်တိုက်အနား ကပ်လာတဲ့သူမှန်သမျှ ငါက လွှဲရင် ပစ်သာချပေးတော့။ အရာခံဗိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တပ်သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် နော်၊ နားလည်ရဲ့လား။ ငါဒီခွေးကောင်ကို ဘုရားစူးစုစု အကြောင်းပြလိုက်မယ်။ ကဲ ... အခု တို့ကိစ္စကို ဆက်ကြည့်ဦးစို့၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါလာတာနဲ့က မင်းအစ်ကိုကို ခေါ်မလို့ပဲ၊ နို့ပေမဲ့ မင်းကလည်း အိပ်ရာက ခိုးနေ၊ နောက်ပြီး ဒီသစ္စာဖောက် ခွေးအတွေ့

ရဲ့ လျှောင်အိမ်ထဲလည်း မဝင်ချင်တာနဲ့ မင်းကို ခေါ်ခဲ့တာပဲ။ ကိုင်း ... အခု မင်းအစ်ကိုဆီ ပြန်သွားပြီး ငါပြောတာ ပြောပေတော့။ စိန်ကြီးကိုလည်း ဒီတပ် ထဲက မီးခံသေတ္တာကြီးထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ ထည့်ထားပြီးတဲ့ နောက်တော့၊ မင်းတို့ရဲ့ အဖိုးမတန်တဲ့ အသက်ကလေးတွေကို ကာကွယ်ပေးရဦးမှာပဲ။ ကဲ ... ဒီတော့ ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း။ အခု မင်း တိတ်တိတ် ကလေး ပြန်သွားပြီး မင်းအစ်ကိုရယ်၊ စိန်အင်ဒရီရယ်၊ မားရစ်ရယ်၊ ကော်ဒီ ယေးရယ်၊ အသာကလေးနှိုး၊ နောက် အဝတ်အစားလဲ၊ နောက် ရိုင်ဖယ်တွေယူ ပြီး အခန်းထဲက ခြေသံမကြားအောင် ထွက်ခဲ့လို့ပြော၊ ငါ ဟောဒီ ခြောက်လုံးပုဒ် ကိုင်ပြီး တံခါးပေါက်က စောင့်ကြည့်နေမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ငါ သဘော မကျရင်တော့ တစ်ခါတည်း ပစ်ထည့်လိုက်မှာပဲ။ ကဲ ... သွားပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် အလေးပြုပြီးနောက် တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။ အချိန်ကား ဆိုက်ရောက်လေပြီ။ လီဂျွန်းက စ၍ လုပ်တော့မည်ဖြစ်၍ မိုက်ကယ်၊ မားရစ်၊ စိန်အင်ဒရီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူပုန်များနှင့် ပူးပေါင်းရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ သဖြင့် မည်သည့်ဘက်မျှ မပါကြောင်း ဖော်လိဒါက သတင်းပေးထားသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ သစ္စာရှိတပ်သားငါးယောက်အား သူပုန်များကို သတိရန် အသုံးပြုတော့မည်။

သို့သော် မိုက်ကယ်အတွက် အခက်ကြုံနေ၏။ အကယ်၍ မိုက် ကယ်က စိန်ကြီးအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ မသိကြောင်း ပြောခဲ့လျှင် မည်သို့ ဖြစ်ဦးမည်နည်း။ အရေးနိမ့်မည်မှာ သေချာနေသော သူပုန်များဘက်သို့ မိုက်ကယ် ရောက်သွားစရာအကြောင်းရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရွံ့နံ့ရံထူကြီးများအကြားရှိ စင်္ကြံတစ်လျှောက် ခပ်ဖြည်း ဖြည်း လျှောက်သွားစဉ် လီဂျွန်းသည် နောက်မှနေ၍ အသံမမြည်စေနဲ့၊ တစ် ချက်မှ မမှားစေနဲ့၊ အသံမြည်တာနဲ့ တစ်ချက်ကလေးမှားတာနဲ့ တစ်ခါတည်း သေပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့။ မင်း ဗွေဆော် သေရလိမ့်မယ်ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ် တို့၏ နောက်ကျောကို သေနတ်နှင့်ထောက်ရင်း လိုက်ပါလာ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထူပူပြီးလျှင် နောက်သို့ပြန်၍ လှည့်ကာ သူ၏ မေးစေ့ကို အားရှိသလောက် တစ်ချည့်တည်း ထိုး၍ လှဲလိုက် ရန် တစ်စက္ကန့်လေးမျှသာ အချိန်လိုသွား၏။ သို့သော် ထိုတစ်စက္ကန့်မျှပင် သူသည် ကျွန်ုပ်အား အလစ်မပေးခဲ့ချေ။ သေနတ်ပစ်ခံရ၍ ခါးကျိုးနေခဲ့လျှင် လည်း မိုက်ကယ်အား ကယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ လီဂျွန်းအတွက်မှာမူ ကျွန်ုပ် အား ပစ်သတ်ရန် ကင်းမြီးကောက်တစ်ကောင်ကို ခြေဖြင့် နင်းချေရသလောက် ပင် ဝန်လေးမည်မဟုတ်ပေ။ သူ့အား အနိုင်ထိုးလှဲ၍ သေနတ်ကိုရသည် ထား

ဘီဦး ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေမှာ ပို၍ ကောင်းလာမည် မဟုတ်ပေ။ ဖော်လဒီနီတို့ လူစုသာမက၊ ဒုပရီပါစိန်ကြီးကို လိုက်နေသဖြင့် မိုက်ကယ်၏ အသက်ကို ရန်ရှာကြပေလိမ့်မည်။

တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ လီဂျွန်းသည် သေနတ်နှင့် ချိန် လျက် ‘မင်း အစ်ကိုရယ်၊ မားရစ်၊ စိန်အင်ဒရီ ကော်ဒီယေးတို့ရယ် မြန်မြန် နှိုးလိုက်’ ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မိုက်ကယ်ဆီသို့ ခြေဖျား ထောက်၍ လျှောက်သွားရလေ၏။ အကယ်၍ မိုက်ကယ်သည် အိပ်ရာမှ လန့်ဖြန့်နှိုး၍ အားလုံး အိပ်ရာမှ ကမူးရှူးထိုး နိုးကုန်ကြလျှင် မည်ကဲ့သို့ဖြစ်ကြ မည်နည်း။ သူတို့သည် ငိုငို၍ နေကြမည် မဟုတ်ပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မိုက်ကယ်၏ နားနားသို့ကပ်၍ တီးတိုးနှိုးလိုက်၏။

“ဗိုး ... ဟောကောင်ကြီး ... ဂျွန်လေကွာ။ အသံမပြုနဲ့နော် ... ဒီမှာ ဟောကောင်ကြီး။ ဂျွန်ပါကွ ... တိတ်တိတ်ကလေး ... အသံမပြုလိုက်ပါနဲ့ မောင်မင်းကြီးသားရယ်”

သူသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီးနောက် ထ၍ ထိုင်လိုက်၏။

“ဘာလဲကွ”

“မင်းဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီ၊ ဖိနပ်နဲ့ ရိုင်ဖယ်ကို အသာကလေး ယူပြီး တော့ အပြင်ထွက်ခဲ့။ လီဂျွန်းက တို့လူစုကို အကူအညီ တောင်းနေတယ်ကွယဲ့။ မင်းလှံစွပ်ကိုလည်း ယူခဲ့လေ”

သူသည် တံခါးဝတွင် ညှို့လုံးပေါက် ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်ဖြင့် လီဂျွန်းကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလာရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိန်အင်ဒရီဆီသို့ သွားပြီး လျှင် တီးတိုးနှိုးရပြန်၏။

“ထစမ်းပါဦးကွ။ တပ်မှူးကြီးက တို့ကို အလိုရှိနေတယ်။ သူ အခု တံခါးဝမှာ ရှိတယ်”

“အေး ... ကောင်းသကွာ ... သူ ဒီလိုလုပ်ဖို့ အချိန် တော်နေပြီကိုး ကွ”

မားရစ်ကော်ဒီယေးတို့အားလည်း ထိုနည်းတူ တီးတိုးနှိုး၍ ချက်ချင်း ပင် အခြေအနေမှန်ကို သိလာကြသောအခါ၌မူ မိုက်ကယ်မှာ အဝတ်များ ဝတ် ပြီး ငြိမ်စိတ် ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲကာ၊ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေပြီး လီဂျွန်းက သူ၏ အိတ်ထဲမှ ယမ်းမီးတောင့်များ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ၁၀ တောင့် ပေးလေသည်။

“သွား ... အပြင်ထွက်ပြီး ယမ်းထိုးချေ ... မြန်မြန်လုပ်နော်။ နို့ပြီး ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကြမ်းပေါ်ခြေချတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပထမ သတိပေးပြီး ပစ်ထည့်လိုက် ကြားလား။”

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ယမ်းထိုးပြီး သေနတ်များနှင့် လိဂျန်းနောက်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြ၏။ ထို့နောက် စိန့်အင်ဒရီ ရောက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။ သို့သော် မားရစ်နှင့် ကော်ဒီယေးတို့မှာ အချိန်အနည်းငယ် ကြာနေသဖြင့် လိဂျန်းက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ လက်သီးကို ဆုတ်၍ ပြလိုက်သေး၏။ အိပ်နေသူများကားတစ်ယောက်မျှ မနှိုးချေ။ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာသောအခါ လိဂျန်းက -

“စိန့်အင်ဒရီနဲ့ ကော်ဒီယေးက နောက်လူလဲသည်အထိ ဒီမှာ စောင့်နေ တစ်ယောက်ယောက် နှိုးလာရင် တိတ်တိတ်နေဖို့ အမိန့်ပေး သေနတ်နဲ့ ချိန်ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲက ထလာရင် ပစ်သတ်မယ်လို့ပြော ကြားလား။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မနာခံရင် ချက်ချင်းသာ ဆော်ထည့်လိုက်။ လက်နှေးမနေနဲ့ လက်နှေးနေရင်တော့ မင်းတို့ကို ငါပစ်သတ်မယ်။ ဒီပြင်လူတွေက ငါ့နောက်လိုက်ခဲ”

သူ့အခန်းကို ရောက်သောအခါ မာရစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“မင်း ဒီတံခါးပေါက်မှာ စောင့်နေ။ အနားကပ်လာတဲ့လူ ပစ်ထည့်လိုက်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်နော် ကြားရဲ့လား။”

အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ တံခါးကို ပိတ်ပြီးနောက် မိုက်ကယ်အား -

“ကဲ ... မြန်မြန်လုပ်ဟေ့။ အားလုံး ဒုက္ခဖြစ်အောင် မီးမွှေးနေတဲ့ စိန်ကြီးကို ငါ့ပေးပေးတော့။ မင်းတို့ ကျောက်သူမိုးတွေဟာ တစ်တပ်လုံးကို ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီ။ မင်းတို့ကြောင့် စည်းကမ်းလည်း အတော်ပျက်နေပြီ။ အခု ... ဒီစိန်ကြီးကို ငါယူထားမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ငါ့တပ်ထဲမှာ လူဖို့၊ ယက်ဖို့၊ သတ်ဖို့၊ ဖြတ်ဖို့ တပ်က ထွက်ပြေးဖို့ ကြံလို့ရနိုင်တယ် ထင်နေကြတဲ့ ခွေးတွေကို ကြည့်လုပ်ရဦးမယ်။ ကဲ ... ထုတ်လေကွာ။ ဟေ့ ... ထောင်စော်နံ့နေတဲ့ အကောင် မြန်မြန်ထုတ်စမ်း”

ဤသို့ပြောဆိုလျက်၊ သူသည် လက်သီးဆုတ်ကြီးကို လေထဲတွင် ရှေ့ယမ်းလျက် ရှိလေရာ မိုက်ကယ်လည်း အံ့သြနေသကဲ့သို့ သူ့အား အကြောင်းသား စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“စိန်ကြီး ဟုတ်လား ခင်ဗျာ ... တပ်မှူးကြီး”

လိဂျန်း၏ မျက်နှာမည်းကြီး တစ်ခုလုံးမှာ နီရဲ၍ လာပြီးလျှင် မျက်လုံးများလည်း ပြူးထွက်ကာ အရောင် တဖျတ်ဖျတ် ထွက်လျက်ရှိလေ၏။

“မင်း ငါ့ကို လှည့်စားချင်လှည့်စားကြည့်စမ်း ခုချက်ချင်း ဦးနှောက်တွေ ထွက်သွားအောင် ပစ်ထည့်လိုက်မယ်”

လိဂျန်းသည် စားပွဲပေါ်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို ကောက်၍ ယူလိုက်ပြီး နောက် -

“ဟေ့ ... ခွေးကောင် ပေးလေ ဒီစိန်ကြီးကို ဥစ္စာရှင် ပေါ်တဲ့အထိ ငါ့ဆီမှာ သိမ်းထားရမယ်။ မင်းတို့လို စိန်ကျောက် သူမိုးတွေဟာ ထွက်ပြေးလား၊ ငါတပ်ထဲဝင်၊ လူကောင်းတွေ သွေးဆောင်တော့တာပဲ။ ကိုင်း ... ထုတ်လေကွာ ငါ့အပြစ်မပေးခင် ...”

“ကျွန်တော်မှာ ဘာစိန်မှ မရှိပါဘူး တပ်မှူးကြီး”

ကျွန်ုပ်က ဝင်၍ -

“ကျွန်တော် တပ်မှူးကြီးကို ပြောမလို့ပါပဲ။ အစစ်ကိုမှာ သူ့တစ်သက် စိန်ဆိုတာ ဝေးလို့ တစ်ခါမှ စိန်နဲ့တူတာတောင် မရှိပါဘူး ခင်ဗျား”

လိဂျန်းမှာ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသဖြင့် လေသင်တုံးများဖြတ်၍ သွားလေပြီလော၊ ဖြတ်လျှင်လည်း ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိ၏။ မျက်နှာကြီးမှာ နီရာမှ ခရမ်းရောင်ဖြစ်သွားပြီးလျှင် အကြောကြီးများထက်က မျက်လုံးများလည်း ပြူးသည်ထက် ပြူးလာလေတော့၏။ သွားကြီးများကိုပြီးကာ ပါးစပ်ကြီး တဖြဲဖြဲ နှုတ်ခမ်းမွှေးတစ်ထောင်ထောင် ရှိနေ၏။ သူသည် ခြောက်လုံးပူး သေနတ်နှင့် ချိန်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရိုင်ဖယ်ကိုကောက်၍ ကိုင်လိုက်တော့မည်ပြုပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ ရိုင်ဖယ်နှင့် သူ့အား မချိန်နိုင်မီ သူ၏ ချိန်ထားပြီး သေနတ်နှင့် ကျွန်ုပ်အား နှစ်ချက်မျှဆင့်၍ ပစ်နိုင်ကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ မိုက်ကယ်လည်း ငြိမ်၍ နေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ‘သတိ’ ပြုလုပ်ကာ မတ်မတ်ရပ်၍ နေရသည်ကို ကျေးဇူးတင်မိသေး၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားခဲ့ပါမူ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ထွက်ရပေတော့မည်။

လိဂျန်း၏ အခြေအနေမှာ အကြပ်ကျလျက်ရှိသောကြောင့်သာ ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား တစ်ခါတည်း ပစ်သတ်လိုက်ပြီးလျှင် စိန်ကို မိုက်ကယ်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် မရှာခြင်းဖြစ်၏။ သူပုန်တွေ အိပ်ရာမှ ထလာသဖြင့် စိန့်အင်ဒရီနှင့် ကော်ဒီယေးတို့၏ ပစ်သံ ခတ်သံများကိုပင် ကြားရလေမည်လော သို့မဟုတ် ကော်ဒီယေး မားရစ်နှင့် စိန့်အင်ဒရီတို့ ခေါင်းဆောင်ကာ သူ့အား သတ်ရန် အခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာလေမည်လော ဟု စိတ်တထင်ထင် ရှိနေ၏။ မားရစ်၊ စိန့်အင်ဒရီနှင့် ကော်ဒီယေးတို့ သုံးယောက်သည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကို ကဲ့သို့ သစ္စာရှိလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံ

ကြည့်၏။ အကယ်သစ္စာရှိကြောင်းကိုကား သူမသိချေ။ လီဂျန်းကား အတော်ပင် သတ္တိကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့အသက်မှာ အပ်ချည်မျှင်ပမာ တဲတဲကလေးမျှ ရှိနေသည့်အချိန်၌ပင် သူလုပ်ရန်ရှိသည့် ကိစ္စကို ခေါင်းအေးအေးနှင့် လုပ်နေနိုင်သေး၏။ သူသည် မိုက်ကယ်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ဟေ့ ... မင်းလည်း ဘာပြောလဲ”

သူ၏ အသံအော့ကြီးမှာ အေးသလောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ မင်းစကားများများ ပြောဖို့ အချိန်မရှိပါဘူး။ သုံးလေးခွန်းတောင် ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို သေနတ်နဲ့ မပစ်ခင် နှစ်ခွန်း သုံးခွန်းပြောချင်သေးတယ် ဟုတ်စ။ မပြောချင်ဘူးလား ဟင်။ ထောင်စကလေး စကားမပြောချင်ရင် ကောင်းရာ မွန်ရာ ဆုတောင်းပေတော့”

သူသည် မိုက်ကယ် မျက်နှာဆီသို့ ချိန်ထားသော သေနတ်ကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ပြောင်းလှည့်၍ ချိန်လိုက်ပြီးနောက်မှ တစ်ဖန် မိုက်ကယ်အား ပြန်၍ ချိန်လိုက်ပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ် အခြေအနေကား အတော်ပင် အသည်းယားစရာ ကောင်းလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်များမှာ ဥစ္စာရှားကြီး လီဂျန်း၏လက်ထဲတွင် တဲတဲကလေးမျှတည်နေ၏။ အရူးကြီး၏ သေနတ်ပြောင်းဝမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုက်ခန့်သာ ဝေး၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ကြားဖူးသမျှ အယုတ်တမာ ဆဲဆိုရွတ်သော နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပါးစပ်မှ အမြုပ်များ ထွက်သည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့အား ဆဲဆိုရွတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား အရပ်ပမာ ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြရာ သူသည် ဆဲဆိုရုံ အားမရသေးဘဲ၊ သူ၏ ဆံပင်ကို ဆုတ်ကာ ဖွကာ ဆွဲကာ ရှိနေပြန်လေသည်။

ထိုအခိုက် ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ အသိဉာဏ်တစ်ခု တိုးဝင်လာ၏။ ထိုအသိဉာဏ်ကား လီဂျန်းသည် သူပုန်ကဲစွာ မပြီးပြတ်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘေးရန်ကင်းရှင်း၍ သူ၏အခြေ မခိုင်မြဲသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့အား မည်သို့မျှလုပ်ဦးမည် မဟုတ်ဟူသော အသိဉာဏ်ပင်ဖြစ်၏။ အကြောင်းကား ကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦးသာလျှင် သူ၏တစ်ခုတည်းသော အကာအကွယ်၊ သူ၏အာဇာတည်မြဲရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော အထောက်အပံ့ဖြစ်နေရာ၊ သူ၏ အသက်ရှင်နေရေးသာမက၊ သူ၏အလုပ်တည်မြဲမှုနှင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုတို့မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏အပေါ်တွင် တည်နေပေ၏။ သူ့၌ အကူအညီ အလိုကြီးလိုနေချိန်တွင် သစ္စာရှိတပ်သားဦးရေ လျော့

သွားအောင် မိုက်ကယ်နှင့် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖြစ်စေ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပစ်သတ်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ လီဂျန်းအား ရဲရဲကြီး ကြည့်ကာ၊ ကျွန်ုပ် တစ်သက်တာတွင် အရဲဆုံး၊ အစွန့်စားဆုံးစကားကို ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ... လီဂျန်း ... ခင်ဗျား မမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ နောက်နှစ် မိနစ်လောက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ ဟောဟို တံတိုင်းမှာ လက်တွေ့ လုံစွပ်နဲ့ ထိုးဖောက်ပြီး မီးလောင်နေတဲ့ ခံတပ်ထဲ ထားပစ်ခဲ့ချင် ပစ်ခဲ့ကြမယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ဘဲ အမိုးပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ကြိုးနဲ့ တုတ်ထားချင်ထားခဲ့ကြမယ်။ အဲဒီဟာတွေများ မတွေးမိလေရောသလားဗျာ ... ကျုပ်တို့မှာ ဘာစိန်မှ မရှိဘူးဗျ။ ခင်ဗျားမှာတော့ ခင်ဗျားဘက်က ကူတိုက်မယ့် လူငါးယောက် ရှိနေတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျား မသိတာများ သနားစရာကောင်းလေဗျာ။ ကျုပ်တို့ ငါးယောက်ဟာ ကိုယ့်တာဝန်သိတတ်တဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေတာပဲ ကျေးဇူးတင်ပါဦး”

“သိပ်ရဲတဲ့ အကောင်ကြီး ဝှန်၊ မင်းကို ငါချီးကျူးပါတယ်ကွယ်” ဟုပင် ကျွန်ုပ်အား မိုက်ကယ်က တီးတိုးဩဘာပေးလိုက်သေး၏။

ဘုရင်ကို အနိမ်ဆုံး အစေခံက ပြန်၍ပြောလိုက်သည့်အလား၊ လီဂျန်းလည်း မိန်းမောသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ အသံမပီတပီ ရေရွတ်ဟစ်အော်ကာ၊ ရုတ်တရက် ခုန်၍ ထလိုက်လေသည်။ သို့ရှိစဉ် မိုက်ကယ်၏ လက်ဝဲဘက် လက်သည် သေနတ်ရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားရာ သေနတ်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလေ၏။ ကြမ်းပြင်သို့ သေနတ် ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ လုံစွပ်မှာ လီဂျန်း၏ လည်မျိုသို့ ထောက်လျက်သားရှိနေပြီးလျှင် ရှိုင်ဖယ်နှင့်လည်း ချိန်ပြီး ဖြစ်နေလေတော့၏။ လီဂျန်းမှာ ကျွန်ုပ်အား အကယ်ပင် ပစ်မည်သို့မဟုတ် မြိမ်းခြောက်ရုံသာ မြိမ်းခြောက်သည်ဟူ၍ကား ကျွန်ုပ်တို့ မသိရသော်လည်း ဒေါသမွန်ကာ လူစိတ်ပျောက်လုမတတ် ဖြစ်နေသည်ကိုကား သိရ၏။

ကျွန်ုပ်က -

“နည်းနည်းကလေး လုပ်စမ်း ... တစ်ခါတည်း ပစ်ထည့်လိုက်မယ် ကြားလား”

မိုက်ကယ်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကောက်ယူလေရာ၊ လီဂျန်းသည်လည်း အသက်ရှူကြပ်၍ နေဘိသကဲ့သို့ ဦးခေါင်း တယမ်းယမ်း ရှိနေလေ၏။

“အင်း ... မင်းတို့လည်း သူပုန်တွေပေါ့ ဟုတ်လား၊ အင်မတန် သစ္စာရှိတဲ့ ကလိန်မြို့ခွေးသားတွေ”

မိုက်ကယ် -

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ တာဝန်သိပြီး သစ္စာရှိတဲ့ စစ်သားကောင်းတွေပါ။ တပ်ထဲ သူပုန်ထတော့မယ့် ဆဲဆဲမှာ စိန်အကြောင်း ဘာအကြောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရန်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ လူစားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ အခါအခွင့်ကလေးရရှိကံမှာ ခင်ဗျား အလုပ်ဝတ္တရားကို မလုပ်ရင်၊ ခံတပ်ကြီးလည်း မီးလောင်စစ်သားတွေလည်း ပြောင်ပြီး ခင်ဗျား ခွေးသေသေ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာကို နည်းနည်းကလေးမှ မစဉ်းစားမိဘူးလား”

ဂျွန် က -

“အေး ... မင်းတို့ လူပါးကလေးနှစ်ယောက်နဲ့တော့ ငါစာရင်း ရှင်း ရလိမ့်ဦးမယ်။ နို့ပေမဲ့ စောင့်ကြည့်ကူနေော်။ ငါ သင်ခန်းစာကလေး တစ်ခုလည်း သင်ပေးလိုက်ရဦးမယ်။ ကံကောင်းထောက်မလို့ မင်းတို့ မသေသေးရင်တော့ အညှဉ်းခံရပြီးသားသာ မှတ်ပေတော့ဟေ့”

မိုက်ကယ် -

“ဒါက ခင်ဗျား အသက်ကို ကယ်ဆယ်တဲ့အတွက် ဆုလာဘ်ထင် ပါရဲ့”

“မင်းတို့ရဲ့ မထူးခြားလှတဲ့ တာဝန်ပါကွယ်။ မင်းတို့ဟာ ကိုယ့် တာဝန်ကိုယ် ကျေပြန်အောင် လုပ်ချင်တဲ့ စစ်သားကောင်းတွေဆို ... စိန် အကြောင်း ဘာအကြောင်းတွေ မပြောချင်ကြဘူးဆို ... နောက်တော့ ပါးစပ် ထဲမှာ သဲနဲ့အား ပြည့်နေလို့ စိန်ထက်ရေတစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်က အဖိုးတန်ပါ ကလားလို့ အောက်မေ့ရလိမ့်မယ် ... စောင့်သာနေ”

ထို့နောက် လီဂျွန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်၏။

“မင်းကတော့ တံတိုင်းမှာ ကြိုးဆွဲချတဲ့ အကြောင်းတွေ ဘာတွေ ပြောတဲ့ အကောင်ကိုကွ ... မင်းကို အချုပ်ခန်းထဲထည့်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ဦး၊ အချုပ်ခန်းသော့က ငါ့ဆီမှာသာရှိတာ”

“အခု လုပ်ပါလားဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့ စောင့်နေလို့ စကားတွေ ပြောနေရ တာလဲ”

လီဂျွန်း၏ အမူအရာမှာ စိတ်ကို တင်းလိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ရုတ် တရက် ပြောင်းသွားလေ၏။ ထို့နောက် အေးဆေးသော လေသံဖြင့် -

“ကဲ ... ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ၊ တို့အလုပ်တော့ ဟိုအကောင်တွေရဲ့ ကိစ္စ ပြီးတဲ့အခါ ကျမှ ဆက်ကြပြန်တာပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ကိုယ့်အထက် အရာရှိ

တွေကို မြိမ်းမြောက်ရုံမက သေနတ်နဲ့တောင် ချိန်တဲ့လူတွေ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ မြောက်လုံးပြူးကိုလည်း ချလိုက်စမ်းပါကွာ”

ထိုအခါ မိုက်ကယ်က တံခါးဖွင့်လိုက်ရန် ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရိုင်ဖယ်ကို ချထားခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ အပြင်တွင် အစောင့်ကျ နေသော မားရစ်ကလည်း “ဘာဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု မေးသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လိုက်၏။ မိုက်ကယ်သည် မြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို စားပွဲ ပေါ်တွင် ထင်ထားလိုက်လေရာ လီဂျွန်းလည်း လှမ်း၍ယူလိုက်ပြီးလျှင် တံခါး ဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။

“မင်းတို့ သုံးယောက် ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု ပြောပြီးနောက် လီဂျွန်းသည် နောက်သို့ လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ စစ်တန်းလျားဆီသို့ ကျွန်ုပ် တို့အား ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိမိတို့ ဝတ္တရားများကို သစ္စာ ရှိစွာ ပြုလုပ်၍ ဆိုင်ရာ စစ်မိန့်များကိုလည်း လိုက်နာလိမ့်မည်ဟု ယူဆဟန်ရှိ လေသည်။ စစ်တန်းအခန်းဝတွင် ကော်ဒီယေးနှင့် စိန့်အင်ဒရီကို စောင့်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အသံမထွက်စေဘဲ ‘သတ်’ ပြုလုပ်ကာ အလေးပြုလိုက်၏။

ဂျွန် က -

“ဘာများ ဖြစ်ကြသေးလဲဟေ့”
အင်ဒရီ က -

“ဘယ်သူမှ မနိုးကြသေးပါဘူး တပ်မှူး”
လီဂျွန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသား ဘက်လှည့်၍ -

“မင်းတို့ ရိုင်ဖယ်တွေ ချထားစမ်း၊ ပြီးတော့ အခန်းထဲက လက်နက် တွေအားလုံးကို အသံမပြုဘဲနဲ့ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ကြီး သိမ်းယူခဲ့ကြ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကကော အိပ်ရာက ထလာတဲ့ လူမှန်သမျှ ပစ်သာထည့်ပေတော့”

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခိုင်းစေသည့်အတိုင်းပင် ရိုင်ဖယ်များကို စင်မှ သယ်ယူခဲ့ပြီးနောက် ခုတင်တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်သွားကာ ခေါင်းရင်းတွင် ချိတ်ထားသော လှံစွပ်များကို ဖြုတ်ယူကြလေ၏။ လှံစွပ်အိမ်တစ်ခုသည် သွဖြူ ခွက်တစ်ခုကို ထိခိုက်မိသဖြင့် အသံမြည်သွားရာ လူတစ်ယောက်သည် အိပ်ရာမှ ထ၍ ထိုင်လိုက်၏။ ထိုသူမှာ ‘ဗုတ်’ ဖြစ်လေသည်။

ဂျွန် က -

“ဟေ့ ... ဟိုကောင် သေနတ်နဲ့ ချိန်ထားလိုက်စမ်း”
သေနတ်ပြောင်းနှစ်ခုသည် ၎င်းအား ချိန်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ ၏။ ဗုတ်သည် အသံလာရာ ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ‘အသာလှဲနေပါ

ကွာ'ဟု ကျွန်ုပ်က တီးတိုးပြောလိုက်ရ၏။ ဗုတ်လည်း ချက်ချင်းလှဲချလိုက်ပြီး လျှင် မျက်စိများကို မှိတ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး အကြိမ် ထိုသို့ လှဲစွပ်များကို ပွေ့၍တံခါးဆီသို့ အသွားတွင် လှဲစွပ်တစ်ခုသည် မတော်တဆ လွတ်ကျသွားလေ၏။ ထိုသို့ သွားသည်ကို သိလျှင်သိခြင်း ကျွန်ုပ်က ခြေထောက်နှင့် ဆီးခံလိုက်ရာ အနည်းငယ်သာ မြည်သော်လည်း ကျွန်ုပ် ခြေထောက်နှင့် ခုတင်တစ်လုံးကိုထိခိုက်မိ သွားသဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသူသည် ရုတ်တရက် ထထိုင်ကာ မျက်လုံး များကို ဖွတ်သတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် "အလိုဘုရားရေ၊ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်" ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုသူမှာ ဂလော့ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ... "အသာလှဲနေဂလော့၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း" ဟု ပြောရင်း တံခါးဘက်သို့ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။

ဂျွန် က -

"သူလုပ်ရင် ပစ်သာ ထည့်လိုက်ဟေ့"

ဂလော့သည် လှဲချလိုက်ပြီးသော် စပါးကြီးမြေ၏ အညှို့ခံလိုက်ရသော ယုန်ကလေးကဲ့သို့ မျက်လုံးများ ကလယ်ကလယ်နှင့် လီဂျွန်းကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ နောက်နှစ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ၊ အခန်းထဲတွင် လက်နက်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိတော့ပေ။ တံခါးအနီးရှိ ခုတင်ပေါ်၌ကား ဗော်လဒနီ အိပ်မောကျလျက်ရှိနေ၏။

ထို့နောက် လီဂျွန်းသည် အိပ်ထဲမှ သော့တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် စန့်အင်ဒရီ ကော်ဒီယေးနှင့် မားရစ်တို့အား သေနတ်များကို လက်နက်တိုက်သို့ အပို့ခိုင်း၍ စန့်အင်ဒရီက စောင့်နေရန်နှင့် အခြားနှစ်ယောက်က သော့ကို ယူခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုဘက်သို့ လှည့်၍ -

"ခွေးကောင် တချို့ဟာ ခိုးနေတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေကြ၊ ပြီးပြီးများ ထလာရင် ရွာစနဲ့ ဗရန့်ကို အရင်ဆုံးပစ်၊ နောက်ပြီး 'ဟပ်စ်'နဲ့ 'ဒီလာရီ'ကိုပစ်"

ပြတင်းပေါက်များမှ ကြည့်လျှင် တဖြည်းဖြည်း မိုးလင်းလာပြီကို တွေ့ရ၏။ မားရစ်နှင့် ကော်ဒီယေးတို့လည်း အလုပ်ပြီး၍ ပြန်လာကြပြီးလျှင်၊ အလေးပြုပြီးနောက် သော့ကို အပ်လေသည်။

"ကောင်းတယ်ဟေ့ ... မားရစ်၊ ဗရောင်းနဲ့ ကော်ဒီယေး ဒီမှာနေရစ်၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကြမ်းပေါ် ခြေချတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ပစ်သာထည့်လိုက်၊ မင်းတို့ အသက်ဟာ မင်းတို့ ဖျတ်လတ်မှုပေါ်မှာ တည်တယ်။ စမစ်က ငါနဲ့

လိုက်ခဲ့စမ်း၊ ကင်းတဲက အကောင်တွေနဲ့ စန္ဒရီတွေဆီက လက်နက်သိမ်းရဦးမယ် ... ဒါပဲဟေ့၊ မင်းတို့ နက်ဖြန်မနက် မျက်နှာသစ်ချင်ကြသေးရင် ဉာဏ်လွှာ သုံကြ ကြားလား ... ဟား ... ဟား ... ထောင်ချောက်ထဲက ငါ့ငှက်ကလေးတွေက ငါ့ကိုများ ပြန်ပြီး လုပ်ကြဦးမလို့တဲ့ ရယ်စရာ ကောင်းလေကွယ် ဟား ... ဟား"

မိုက်ကယ်အား ဗရောင်းဟု ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်အား စမစ်ဟု ခေါ်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စကြိုတစ်လျှောက် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ သူသည် ရှေ့က သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အမိုးပြားပေါ်သို့ တက်သော လှေခါးကို တစ်ထပ်ချင်းနင်း၍ တက်ကာ လိုက်ပါသွားရ၏။ ရင်တားမှာ အလွန်ခိုင်ခံ့ထူထွာ ပြုလုပ်ထား၍ သေနတ်ပစ်ရန် အပေါက်များလည်း ရှိ၏။ ညှို့များတွင် ခေါင်မိုးပေါ်၌ စန္ဒရီတစ်ယောက် ချထား၍ မျှော်စင်၌မထားချေ။ လီဂျွန်းသည် စန္ဒရီအား သူ၏ဝတ္တရားပြီးဆုံးကြောင်း ပြော၍ အစောင့် ချထား၏။ ထို့နောက် ကင်းတဲမှ တပ်ကြပ်ကြီး ခူပရီအား အခေါ် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုသူ ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ကင်းတဲမှ ထည့်ထားသော တံခါးပေါက်ဆီသို့ ညွှန်ပြလျက် -

"ကိုင်း ... ဒီကိုလာ၊ ငါတပ်ကြီး ခူပရီကို ကွင်းထဲက သေနတ်တွေ သိမ်းပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို အပို့ခိုင်းဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သေနတ် တစ်လက်တည်းကိုင်ပြီး ထွက်လာရင် ချက်ချင်း ပစ်ထည့်လိုက်။ သေနတ်တွေ အများကြီး သယ်လာတဲ့လူက လွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် တစ်လက်တည်း ကိုင်ထွက်လာရင် ပစ်သာပစ်၊ အသေသာပစ်နော် ကြားလား"

ကျွန်ုပ်သည် ရိုင်ဖယ်ကို မြှောက်ကာ ကွက်လပ်တစ်ဖက်ရှိ မီးထွန်းထားသော တံခါးပေါက်ဝကို ချိန်၍ထားလိုက်၏။

"ကိုင်း ... မင်းနားလည်ပြီ မဟုတ်လား။ တပ်ကြပ်ကြီး ခူပရီကို ငါ ပြောလိုက်လို့ သူကင်းတဲကို ဝင်သွားပြီးတဲ့နောက် ရိုင်ဖယ်သေနတ် တစ်လက်တည်း ကိုင်ထွက်လာတဲ့ သူပုန်မှန်သမျှကို ပစ်ပေတော့။ သေနတ်တစ်လက်တည်း ကိုင်ထွက်လာတဲ့သူဟာ သူပုန်ပဲလို့သာမှတ်"

သူပြောသည်မှာ မှန်၏။ အမဲလိုက်ခွေးများကို ကြောက်၍ ထွက်ပြေးနေသော ယုန်ကလေးများကို ပစ်သကဲ့သို့ တပ်သားရဲဘော်များအား ပစ်ခတ်ရမည်ကို မနှစ်မြို့လှပေ။ သို့သော် သူ့အမိန့်ကို နားဆောင်ရွက်ရမည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ဟုလည်း ယုံကြည်ခဲ့၏။ မပစ်ခင် သေနတ်ကို ချလိုက်ရန်ပြောပြီး မနာခံမှ ပစ်ရလျှင် ကောင်းလေမည်လော။ ဤကဲ့သို့ လုပ်လျှင် လီဂျွန်းသည်

ကျွန်ုပ်အား ပစ်သတ်လေမည်လား ဟု တစ်ဖန် စဉ်းစားမိပြန်၏။ ကင်းတဲအထဲ သို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်သော စန္ဒရီဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက်၊ တစ် ခဏကြာသောအခါ တပ်ကြပ်ကြီး ဥပရီသည် အထဲမှ ထွက်လာလေ၏။ ထို အခါ လီဂျွန်းက -

“စောင့်ကြည့်နေဟေ့ ... စန္ဒရီက ဟိုအကောင်တွေကို ပြောလိုက်လို့ သူတို့ ဖြိုးခနဲ ဖြိုပြီး ထွက်ချင်ထွက်လာလိမ့်မယ်”

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားသည်ကို မတွေ့ရပေ။ တပ်ကြပ်ကြီး ဥပရီသည် လှေခါးမှ တက်လာပြီးနောက် အမိုးပေါ်သို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် လီဂျွန်းအား အလေးပြုလိုက်၏။

‘ငါ့ ကင်းတဲမှာ ရှိတဲ့ တပ်သားတွေနဲ့ စန္ဒရီတွေဆီက သေနတ်တွေကို လိုချင်တယ်။ တပ်ကြပ်ကြီး ဥပရီ၊ လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး သေနတ်တွေကို အပို့ခိုင်းလိုက်၊ တစ်ယောက်တည်းသာ လာပေစေနော်။ သေနတ်အပ်ဖို့ တစ်စက္ကန့်ဖြစ်ပါစေ နှောင့်နှေးနေတဲ့လူကို သေနတ်နဲ့ပစ်။ နောက်ပြီး သေနတ် တွေအားလုံး သယ်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ ကင်းတဲက မထွက်စေနဲ့၊ ထွက်လာရင်တော့ အပစ်ခံရပြီပဲ” ဤသို့ပြော၏။

“ကောင်းပါပြီ တပ်မှူး”

တပ်ကြပ်ကြီး ဥပရီသည် လီဂျွန်းအား အလေးပြုပြီးနောက် ခပ်အေး အေးပင် လှည့်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ဥပရီသည် လှေကားမှ ဆင်းကာ ကွက်လပ်ကို ဖြတ်၍ လျှောက် သွားပြီးလျှင် ဂိတ်ပေါက်ရှိ စန္ဒရီထံမှ သေနတ်ကို သိမ်းယူလိုက်၏။ စန္ဒရီ လည်း သူ့ရှေ့မှ လျှောက်ကာ ကင်းတဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ ဥပရီလည်း အခြားစန္ဒရီများထံသို့သွားပြီးလျှင် သေနတ်များကို သိမ်းယူခဲ့ပြီးနောက် ကင်း တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ သူဝင်သွားပြီးနောက် တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တပ်သားတစ်ယောက်သည် သေနတ်သုံးလေးလက်ကို ပခုံးပေါ်၌ မျှ၍ ထမ်း ကာ ပြောင်းများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝှဲပြိုကိုင်လာလေရာ၊ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ် မှာ အတော် စိတ်အေးသွားတော့၏။

ထိုအခါ လီဂျွန်းက “ဒါပေမဲ့ စောင့်ကြည့်နေဦးဟေ့ စိတ်မချရသေး ဘူး။ သူတို့အားလုံး တစ်ခါတည်း ပြုထွက်လာရင်တော့ ခပ်သွက်သွက်သာ ပစ်ပေတော့၊ လက်မနှေးနဲ့” ဟု ပြောရင်း သူကိုယ်တိုင်လည်း စန္ဒရီထံမှ သိမ်း ထားလိုက်သော သေနတ်နှင့် တံခါးဝကို ချိန်ထားလေ၏။

သေနတ်များကို ထမ်းလာသူမှာ ‘ဂရီးနော’ ဆိုသူ ပြင်သစ်လူမျိုး လူရိုးလူအတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ လှေကားမှ သူတက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်

သည် သူ့အား လှည့်၍ မကြည့်ဘဲတံခါးဝကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သို့ရှိစဉ် နောက်မှ ‘ဂျလောဂ်လောဂ်’ ဟူသော အသံများကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိရာ ဂရီးနောသည် သေနတ်များကို ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက်၊ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ လက်ညှိုးထိုး၍သာ ပြနေတော့၏။ ဂျွန်းကလည်း မည်သို့မျှ မပြောဘဲ၊ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့်သာ ကြည့်နေလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ကြည့်ရာ အရပ်သို့ ကြည့်လိုက်မိ၏။ အိုအေဆစ် တစ်ခု လုံးကား ကျွန်ုပ်တို့အား တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်လာသော အာရပ်တို့ဖြင့် ပြည့် လျက်ရှိနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ် ကြည့်နေဆဲ၌ပင် ဂုလားအုပ်များ စီ၍ ချီတက်လာသော အာရပ်တို့သည် ခံတပ်ဆီသို့ လက်ဝဲလက်ယာ ညှပ်၍ တက်လာကြရာ၊ အာရုံ တက်စ၊ မလင်းတလင်း ဖြစ်နေချိန်၌ပင် အာရပ်တို့ဘက်မှ ရာပေါင်းများစွာ ရှိလေသည်။

လီဂျွန်းကား အလွန် လျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ ဂရိုနောအား “ကဲ ... ဒီသေနတ်တွေ မြန်မြန်ယူသွားစမ်း ... တပ်ကြပ်ကြီး ဥပရီကို မြန်မြန် လွှတ် လိုက်” ဟု ပြောကာ တွန်း၍လွှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့် ၍ -

“ဟေ့ - စမစ်၊ စစ်တန်းလျား အခန်းကို ပြေးသွားစမ်း ... အားလုံးကို အချက်ပေး တပ်လှန်လိုက် ... ဟောဒီ သော့ကို စီနီအင်ဒရီဆီယူသွားပြီး သေနတ်တွေ ထုတ်ပေးပေစေ နောက်ပြီး ငါ့ဆီကို ခရာမှုတ်သမား လွှတ်လိုက်။ ကဲ ... မြန်မြန် ခုန်ချစမ်း ငါ့လူ ... တယ် ငါလေ”

ကျွန်ုပ်လည်း လျင်မြန်စွာ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် သွားနေဆဲ၌ ပင် လီဂျွန်းသည် ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာသော အာရပ်များကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပစ်ချလျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လှေကားကို အပြေးဆင်းကာ စကြိုတစ်လျှောက် ပြေးသွားပြီးနောက်၊ တံခါးပေါက်ဝတွင် အရပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေ သော စီနီအင်ဒရီအား သော့ကို ပစ်ပေးလိုက်ရင်း ‘အာရပ်တွေ လာနေပြီ သေ နတ်နဲ့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ ထုတ်ပေးပေတော့’ ဟု ပြောခဲ့၏။ သို့နှင့် ဆက် လက်ပြေးသွားရာ စစ်တန်းလျား တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ မိုက်ကယ် က ဖော်လဒနီ၏ ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ မာရစ်က ရှာဇကိုလည်းကောင်း သေနတ်များနှင့် ချိန်ထား၏။ ကော်ဒီယေးမှာမူ အခြားသူများအား တစ်လှည့် စီ ချိန်နေ၏။ အားလုံးပင် အိပ်ရာမှ နိုးနေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မိုက်ကယ်၏ အသံကိုပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ “ကဲ ... သေချင်ရင် ခြေထောက် ကြမ်းပေါ်ကို ချလိုက်စမ်း”

အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးပင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေသော်လည်း မည်သူမျှ မလှုပ်ဝံ့ချေ။ ကျွန်ုပ်လည်း အသက်ကို မှန်အောင် ရှုပြီးလျှင် -

“လက်နက်တွေ ကိုင်ကြ၊ လက်နက်တွေ ကိုင်ကြ၊ အာရပ်တွေ လာနေပြီ၊ အာရပ်တွေ” ဟု အော်လိုက်လေ၏။ မိုက်ကယ်တို့ သုံးယောက်လည်း ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နောက်တွင် “လက်နက်တွေ ကိုင်ကြ အာရပ်တွေလာနေပြီ” ဟု ခုတင်များမှ ထကာ အပြေးအလွှား အဝတ်အစားများကို ဝတ်ရင်း အော်ဟစ်နေကြသော တပ်သားများ၏ အသံကို ကြားနေရ၏။

လမ်းတွင် သေနတ်များကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး မနိုင့်တနိုင့် ထမ်းလာသော စိန့်အင်ဒရီကို တွေ့ရ၏။ ခူပရီနှင့် ကင်းတပ်မှ ရဲဘော်များသည်လည်း လှေကားကို ပြေးတက်နေကြရာ အမိုးပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ တက်သွားစဉ်-

“ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ယူကြ။ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေကြ၊ ချက်ချင်း ပစ်ကြ၊ မြန်မြန်ကြီး ပစ်ကြ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ... ဆက်တိုက် ပစ်သာပစ် ... မြန်မြန်ပစ်ဟေ့” ဟု လီဗျွန်းသည် အော်ဟစ်နေရာမှ ခူပရီအား အမိုးပေါ်မှ လူများကို အုပ်ချုပ်ရန် အမိန့်ပေးပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

နောက်မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အောက်မှ လူများလည်း တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် တက်လာရာ အချို့မှာ ရှုပ်အင်္ကျီသာ ဝတ်ထား၏။ အချို့မှာ ဦးထုပ်နှင့် ဖိနပ်များ မပါဘဲ၊ အချို့မှာ ဘောင်းဘီသာ ဝတ်ထားကြလေသည်။ သို့သော် လူတိုင်းလူတိုင်းတွင်ကား၊ ဖောင်း၍နေသော ယမ်းတောင့်အိတ်များ၊ လှံစွပ်တတ်ထားသော ရိုင်ဖယ် သေနတ်တစ်လက်စီ ပါရှိလေသည်။

[၅]

လီဗျွန်း၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှု၊ သတ္တိကောင်းမှု၊ သတိရှိမှုတို့ကြောင့် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိသမျှ အပေါက်များမှ အာရပ်တို့အား ပစ်ခတ်လျက်ရှိနေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ခါဖြင့် ကိစ္စချောပြီဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ယခုကဲ့သို့ ‘ဂရိုးနော’ ကသာ၊ အာရပ်တို့ တိတ်တဆိတ် ချီတက်လာသည်ကို အမှတ်တမဲ့ မတွေ့လိုက်လျှင် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်နည်းဟု အတော်ပင် ကျောစိမ့်၍ သွားမိ၏။ စိမ့်လည်းစိမ့်စရာပင် အာရပ်တို့သည် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်သေးသော အာရုံတက်စ အလင်းရောင်အောက်တွင် ရုတ်တရက် တစ်ဟုန်တည်း ချီတက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယမ်းတောင့်ထည့်လိုက်၊ ပစ်လိုက်၊ ထပ်ထည့်လိုက်၊ ပစ်လိုက်လုပ်နေစဉ် ‘ဂရိုးနော’ လက်မတင်ကလေးမျှ အချိန်မီရောက်လာပြီးနောက် အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိခြင်းမှာ ကံတရားက ဖန်တီးချက်ပင် ဖြစ်လေသလောဟု တွေးမိ၏။ ရှေ့တွင် မည်သို့ ဖြစ်ဦးမည် အသေအချာမပြောနိုင်သေးပေ။ အာရပ်တို့မှာ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ခံတပ်နှင့် နီးကပ်လျက်ရှိ၏။ အိုအေစစ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း သူတို့ လက်ထဲတွင် ရှိနေလျက် လူအင်အားမှာလည်း ရာပေါင်းများစွာရှိနေရာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်၌မူ တပ်စုတစ်ဝက်မျှပင် မရှိချေ။ ထို့ပြင် သူတို့လည်း ရဲတင်းလှပေ၏။ ထိုအချက်

ကိုကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မငြင်းနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်တို့က တရစပ် ပစ်ခတ်နေသဖြင့် တစ်ချက် တစ်ယောက်ကျ ဖြစ်နေသည့်အကြားမှပင် ညာသံပေးကာ တံတိုင်းများကို ဖက်တက်ချက်လျက် ရှိကြသေး၏။ ဤသို့ တက်ချက်နေကြသည့်အတွင်းတွင် ကိုက်လေးငါး ခြောက်ဆယ်ခန့်အကွာမှလည်း ခံတပ်ဘက်သို့ ပစ်ခတ်သူက ပစ်ခတ်လျက် ရှိကြ၏။ အချို့က ကျောက်တုံးများ၊ စားလွတ်ကြီးများ၊ ပုဆိန်များကို ဆွဲကိုင်ကာခံတပ် တံခါးမကြီးကို ထုနှက် ထိုးဖောက်လျက် ရှိကြရာ အချို့လည်း တံခါးကို မီးတိုက်၍ ဖွင့်ရန် တံခါးခြေရင်းတွင် ထင်းများကို သယ်စုပုံလျက် ရှိကြလေသည်။

လီဂျွန်းကား မကြောက်မရွံ့ အကာအကွယ်ပင် မယူဘဲ။ ထိုမှ ဤမှ သွားလာကာ ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်လျက် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်ရန်သာ အမိန့်ပေးလျက်ရှိ၏။ အာရပ်တို့ဘက်မှ အတော်ပင် အကျအဆုံး များသဖြင့် စိတ်ဓာတ်လည်း ပျက်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တိုက်ပွဲကလေးမှာ ရုတ်တရက် ပြီးသွားပြီးလျှင် ၎င်းတို့လည်း နေထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်ပျောက်၍ သွားကြပြီးလျှင် ခံတပ်ကို တရကြမ်း စီးရန် မကြံတော့ဘဲ။ သဲခုံများနောက်မှ အကာအကွယ် ယူကာ တစ်ယောက်ချင်းချိန်၍ ပစ်နေကြကုန်၏။

အရုဏ်တက်၍ အာရပ်တို့ ဝင်စီးလိုက်သည်မှာ အမှန်အားဖြင့် ၁၀ မိနစ်ခန့်သာ ကြာသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်ဟု ထင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းပင် လူ ၂၀ ထက် မနည်းပစ်ခတ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။ ကျွန်ုပ်၏ သေနတ်ပြောင်းမှာ ပုလွန်းလှသဖြင့် အမဲဆီများပင် အရည်ပျော်ကာ စီးကျနေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် မှီ၍ ပစ်နေသော အပေါက်တွင် လည်း ကျည်ဆံများ မကြာခဏ လာ၍ ထိမှန်ခဲ့လေသည်။ အောက်ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကွင်းပြင်ထဲတွင် အဝတ်ဖြူနှင့် အဝတ်ပြာပုံ ကလေးများ အနှံ့အပြား တွေ့မြင်ရသဖြင့် တိုက်ခိုက်သူ များ၏ အလောင်း ကောင်များမှာ ဖွတ်လျှော်ပြီး အဝတ်ထုတ်ကြီးများကို ဖြန့်ကြဲထားသည်နှင့်သာ တုနေပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရာသမားများက 'အပစ်ရပ်စဲ' ခရာသံကို မှုတ်လိုက်ပြီးနောက် 'ယမ်းတောင့်တွေ ပြန်ထုတ် သက်သာ' ဟူသော အမိန့်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခါးကို ဆန့်လိုက်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ယမ်းတောင့်များကို သေနတ်မှ ထုတ်ကာ သက်သာသလို နေလိုက်ရ၏။ တစ်ဖန်အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို ကြည့်လိုက်ရာတွင် ရဲဘော်တပ်သားများ

ကို တွေ့ရသည်မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ အပေါက်တိုင်းတွင် တပ်သားတစ်ဦးကျစီ ရှိနေရာအချို့မှာ ကမန်းကတန်းထလာရာသဖြင့် အဝတ်အစားပါသည် ဆိုရုံမျှသာပါ၏။ အားလုံးမည်သူမျှ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ပြီး မရှိပေ။ ကာတွန်း ရုပ်ပုံထဲမှ စစ်သားရုပ်မျိုးပေါက်နေသူက များ၏။ တပ်သားတိုင်း၏ ခြေရင်းတွင်ကား ယမ်းတောင့်အခွံများ ပြန့်ကျဲနေလေသည်။ တစ်နေရာ နှစ်နေရာတွင်လည်း သွေးများ အိုင်ထွန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ် ကြည့်နေဆဲမှာပင် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ကြယ်သီးမျှပင် မတပ်အားဘဲ ကမန်းကတန်း ဝတ်လာရဟန်တူသော တပ်သားတစ်ယောက်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖင်ထိုင်ကျသွားရာ သူ့ဦးခေါင်းမှာ အုံးခနဲ မြည်ကာ ကြမ်းပြင်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်မိသွားလေသည်။ သူကား သင်္ဘောသားဟောင်း ဗလန့်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

လီဂျွန်းသည် ဗလန့်၏ အလောင်းကို လက်ဖျားဖြင့် လျှိုဖက် ပွေ့ချိုလိုက်ပြီးလျှင် အပေါက်ထဲသို့ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ထိုးထည့်လိုက်ပြီးနောက် လူသေ၏ လက်တစ်ဖက်အောက်မှ သေနတ်ကို ထိုးသွင်းပေးကာ အပေါက်မှ ချောင်း၍ သေနတ်နှင့်ချိန်နေသည့်ပုံမျိုး ပြင်ဆင်ပေးလိုက်၏။

"အင်း ... မင်း အသုံးမဝင်ပေမဲ့ အသုံးဝင်ဟန်ဆောင်နေစမ်းပါဦး ရဲဘော်ရာ" ဟု သရော်၍ ပြောခဲ့ပြီးနောက် ဖော်လဒနီအား ဆက်လက် အမိန့်ပေးလေသည်။

"ကိုင်း ... တပ်ကြပ်ကြီး ဖော်လဒနီက တပ်သားတွေ နှစ်ယောက်ခြား တစ်ယောက်စု ပြီးတော့ အောက်ကို ခေါ်သွား။ သူတို့ကို စားစရာ ကျွေးပြီး ကျကျနန ဝတ်စားကြပေစေ။ 'လူစု' ခရာသံ ကြားရင် ဒါမှ မဟုတ် သေနတ်သံ တစ်ချက်ကြားရင် ခပ်သွက်သွက် ပြန်ခေါ်လာခဲ့။ နောက်ထပ် လာမတိုက်သေးရင်လည်း ကျန်တဲ့ လူတစ်ဝက်ကို အောက်ခေါ်သွား။ နောက်ပြီး ကျန်တဲ့ လူကို ခေါ်သွား စိန့်အင်ဒရီနဲ့ မားရစ်က ကျည်ဆံ ထပ်ယူခဲ့ဦး။ လူတစ်ယောက် တစ်ရာပေး။ ကော်ဒီယေးကတော့ ရေပုံးတွေ သယ်ခဲ့။ ရှိသမျှ ရေပုံးတွေကို အပြည့်ထည့်ပေး။ ပြီးတော့ ရေပုံးကို ရေအပြည့်နဲ့ တံခါးပေါက်ကြီးပေါ်မှာ တင်ထား။ ဒီကောင်တွေ နောက်တစ်ချီလာပြီး တံခါးကို မီးရှို့ချင်ရှို့ဦးမှာ။ ကိုင်း ... တပ်ကြပ်ကြီး ဇူပရီ၊ ဒဏ်ရာ ရတဲ့လူ ဘယ်သူမှ အောက်မဆင်းစေနဲ့ ကြားလား။ နို့ပြီး သူနာပြုဆေးသေတ္တာတွေကို အပေါ်ယူခဲ့ ... အကျဉ်းသားတွေကိုကော အချုပ်ခန်းထဲက ထုတ်ပြီးပလား"

လီဂျွန်းကား လျင်မြန် ဖျတ်လတ်၍ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသည့် စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ပါပေတည်း။

ဂျွန်း -

“ဟေ့ ... လူတော်ကြီး ရွာစ ... ဆွေးကောင် ဒီကိုလာဦး၊ မျှော်စင်ပေါ်ကို တက်ပြီး မင်းကို အာရပ်တွေက ပစ်ချတဲ့အထိ ဟိုကစွဲပလွန်ပင်တွေကို စောင့်ကြည့်နေစမ်း။ မျှော်စင်ပေါ်မှာနေရင်း နောက်ထပ် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ ထုတ်နိုင်တာပေါ့ကွာ ... သွား”

လီဂျွန်းသည် ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ဂျာမန်ကြီးအား ရက်ရက်စက်စက် အမိန့်ပေးလိုက်လေရာ၊ ရွာစလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ မျှော်စင်လှေကားကို ပြေးတက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာသည်ကား ဘေးအန္တရာယ်များလှသော နေရာပေတည်း။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“မင်းတို့အားလုံး ရန်သူဘက်ကို စောင့်ကြည့်နေကြ၊ ပစ်ခတ်ရင် တစ်ခါတည်း ပစ်သာပစ်”

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဗော်လဒနီသည် အောက်သို့ သူ ခေါ်ဆောင်သွားသော လူများနှင့်အတူ နံနက်စစ်ရေးပြချိန်တွင် ဝတ်စားထားသကဲ့သို့ ကျကျနန ဝတ်စားကာ၊ အပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ မိမိတို့နေရာကို အသီးသီးယူပြီးကြသောအခါ၊ ဗော်လဒနီသည် ကျန်လူများကို တစ်ယောက်ခြားစီ ပခုံးကို ပုတ်၍ အောက်သို့ ခေါ်သွားပြန်လေသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူတို့သည် စားသောက်ပြီး နောက် ကျကျနန ဝတ်စားကာ၊ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာကြ၏။ ထိုအချိန်၌ တပ်တွင်း မကျေနပ်မှုများ၊ သူပုန်ထလိုစိတ်များ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်မှုများကား၊ မျက်လှည့်ပမာ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ အားလုံးပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် တိုက်ခိုက်ရန်သာ စိတ်အား ထက်သန်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တတိယအသုတ်နှင့် ပါသွား၏။ ပေါင်မုန့်ကို စတုရန်းပုံနှင့် ဖွဲ့၍ စားပြီးလျှင် ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ရ၏။ ထိုအတွင်း မည်သည့်အသံမျှ မကြားရဘဲ ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ ဗိုက်ကယ်သည် ပလုတ်ပလောင်နှင့် စားရာမှ ကျွန်ုပ်အား-

“ဒီအာရပ် ကောင်တွေဟာ အသတ်ခံရအောင် စောင့်များနေသလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါထက် အခုအတောအတွင်း သူပုန်ထဖို့တော့ တို့အကောင်တွေ ပြောနိုင်ကြမယ် မဟုတ်ဘူးဟေ့”

“အင်း ... ဘယ်ပြောနိုင်တော့မလဲကွယ်”

“အာရပ်ကောင်တွေဟာ တိုက်မယ့်သာ တိုက်တယ်။ အမြောက်ကြီးတွေ မပါဘဲနဲ့လည်း ခံတပ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရနိုင်ပါဘူး။ သဲခုံတွေနောက်က ချောင်းပြီး တို့ကို ပစ်နေရုံရှိတာပဲ”

“နို့နေပါဦး ... ဒီလို အမြဲပိုင်းထားရင်ကောကွာ။ သူတို့ဘက် လူ ၂၀ နဲ့ တို့ဘက်က လူတစ်ယောက်လဲရင်တောင် နောက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အုတ်တံတိုင်းလေးဘက်ကို စောင့်ဖို့တောင် တို့မှာ လူရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“နို့ပေမဲ့ ‘တိုကိုကူ’ စခန်းက စစ်ကူရောက်နိုင်သေးတယ် အောက်မေ့ရတာပဲ”

“မိုင် ၁၀၀ ကျော်တောင် ဝေးနေတာပါပဲကွာ။ နို့ပြီး သံကြိုးလည်း မရှိဘူးကွ။ သဲကန္တာရကိုဖြတ်ပြီး အချက်ကျ သတင်းပို့လို့လည်း မြင်ဦးတော့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ... ဒီလိုဆိုရင် မင်းသူရဲကောင်း တံဆိပ်ရအောင် လုပ်ပါလား ချာတိတ်၊ ဒီဟာ အချက်ပေးကွယ်။ မင်း လီဂျွန်းဆီ သွားပြီး ခင်ဗျား ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့။ ရန်သူတွေ ပိုင်းနေတာကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဖောက်ထွက်ပြီးတော့ အကူအညီခေါ်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောပါလား။ နောက်ပြီးတော့ အာရပ်တွေထဲက အတင်းဖြတ်ထွက်တာပေါ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ညဆိုရင်တော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်မှာဘဲ”

“ငါတော့ မထင်ပါဘူး ချာတိတ်ရာ၊ ဒီအကောင်တွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ချင်းဆက်ပြီး ပိုင်းချင်တိုင်းပိုင်းထားမယ့် အကောင်တွေ”

“အေးကွ ... ပြီးတော့ လပြည့်နေ့ညလည်း ဖြစ်နေတယ်”
ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက် ဝတ်စားပြီးကြသောအခါ ဗော်လဒနီက အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားသဖြင့် လိုက်ပါသွားကာ၊ မိမိတို့နေရာများကို အသီးသီး ယူကြရပြီးလျှင် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ရှိနေကြလေပြီ။ လီဂျွန်းသည်လည်း လှောင်ချိုင့်ထဲမှ ကျားကြီးကဲ့သို့ အမိုးပေါ်တွင် ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် မျှော်စင်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ -

“ဟေ့ ... အပေါ်က အကောင်၊ ဘာများ မြင်ရလဲဟေ့”

ရွာစ က -

“ဘာမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မတွေ့ရပါဘူး တပ်မှူး”
သို့သော် တစ်ခဏမျှ ကြာလျှင် ရွာစသည် တစ်ခုတစ်ရာ ဟစ်အော်ပြောလိုက်ရာ၊ ခံတပ်ပတ်လည်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သော သေနတ်သံများ အကြားတွင် နှစ်မြုပ်၍ သွားလေ၏။ အာရပ်တို့ကား၊ အနည်းဆုံး သဲခုံများ နောက်မှ ပြားပြားဝပ်ကာ မှန်မှန်ကြီး ပစ်ခတ်လျက်ရှိနေကြပြန်လေပြီ။

ယခုအကြိမ် အာရပ်တို့ကို ဤနည်းမှာ ပထမဦးစွာ တိုက်သကဲ့သို့ တံတိုင်းများဆီသို့ အရောက် တရူးထိုးချီတက်ကာ၊ တံတိုင်းကို ကျော်ရန် သို့မဟုတ် ထိုးဖောက်ရန် တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ ရန်သူများမှာ သဲထဲ

တွင် ကျင်းတူး၍ဖြစ်စေ၊ ကျောက်တုံးများကို အကာအကွယ် ယူ၍ဖြစ်စေ၊ ပစ်ခတ်နေကြလျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ရင်တားအပေါက်များမှ ပစ်ခတ်ရကား ထိမှန်ရန် အခွင့်အရေး ညီမျှစွာပင်ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်ပစ်ခတ်နေသော အပေါက်ရှေ့ တည့်တည့်တွင် အာရပ်တစ်ယောက်ရှိနေရာ၊ သူ့အား စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ငါးမိနစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ခန့် အမည်းစက်ကလေး တစ်စက်မျှ လောက်သာ မြင်ရ၏။ ၎င်းမှာ လက်ယက်ကျင်း သို့မဟုတ် ဆင်ခြေလျော တစ်ခုတွင် အလျားမှောက်နေဟန်တူပြီးလျှင်၊ သေနတ်ပစ်လိုသည့်အခါမှာသာ ခေါင်းပြုလာဟန် ရှိလေသည်။ မကြာမီ သူနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အနီးနှင့်အမြန် တစ်ယောက်ယောက် ထိပေတော့မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ကျွန်ုပ်အား သည်းသည်းမည်းမည်း ပစ်ခတ်နေ၏။ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာ၌ ငါးစက္ကန့်လောက်လျှင် တစ်ကြိမ်မျှသာ မြင်ရသော အမည်းစက်ကလေးကို စောင့်၍ထိအောင် ပစ်ရန်ကား အတော်ပင် ခဲယဉ်း၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မှာလည်း အများက ဝိုင်း၍ပစ်ခတ်နေသည်ကို ရှောင်တိမ်းနေရသည်အတွင်း ချိန်သားကောင်းစွာမရသဖြင့်လည်း သာ၍ပင် ခဲယဉ်းလေသည်။

နောက် တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာသဖြင့် ပူသည်ထက် ပူလာရာ ကျွန်ုပ် မှာ အတော်ပင် ခေါင်းကိုက်လျက် ရှိနေ၏။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ထိုနေ့သည် ခါတိုင်းထက် ပူပြင်းသောကြောင့်ပေလော သို့မဟုတ် အာရုံကြောများ လှုပ်ရှား လွန်းသဖြင့်လော မပြောတတ်ပေ။

ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်၏ လက်ယာဘက်မှ ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် နောက်သို့ ခုန်လိုက်ပြီးနောက် စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်လိုက်ပြီးလျှင် ချာလပတ် လည်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားလေ၏။ သူ၏သေနတ်လည်း ကျွန်ုပ်ခြေရင်း သို့ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကုန်း၍ ကြည့်လိုက်မိရာ၊ ၎င်းမှာ ဂျွန်တေ ယိုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ကျည်ဆံသည် သူ၏မျက်နှာ အလယ်တည့် တည့်ကို ဖောက်ထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ် ပုံကြည့်နေစဉ် လီဂျွန်းသည် ကျွန်ုပ်အား ခုန်အုပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကြီးမှာ တစောင်းလဲကျသွားပြီးလျှင် နံရံနှင့် ဆုံးခနဲ မြည်ကာ ရိုက်မိသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တာဝန်ကျသော အပေါက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ် သူသည် ဂျွန်တေယို၏ အလောင်းကို ဆွဲ၍ထောင်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့လဲကျလာ သော အပေါက်ထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ -

“အဲဒီမှာ နေ၊ ခွေးမျိုးရဲ့ ... နောက်တစ်ခါ ထွက်ကျလာရင် လုံစွပ် တွေနဲ့ ထိုးပြီး တွယ်ထားလိုက်မယ်” ဟုပင် ပြောလိုက်သေး၏။ အလောင်းကြီး မှာ အပေါက်ထဲ၌ ညှပ်နေပြီးလျှင် ခေါင်းနှင့် ပခုံးများမှာ အပြင်သို့ ထွက်နေ

တော့၏။ သို့ရှိစဉ် အာရပ်တို့သည် နောက်တစ်မျိုးတစ်ဖုံ တိုက်ချင်၍ပေလော မသိ တဖြည်းဖြည်း အပစ်အခတ် နည်းသွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး ရပ်စဲ၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ခရာသမားကလည်း အပစ်အခတ် ရပ်စဲရန် ခရာ မှုတ်လိုက်လေ၏။

“သက်သာသလို နေကြ၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ လူတွေ ကိုယ့်နေရာမှာအသာ လုံးနေကြ” ဟု လီဂျွန်း၏ အမိန့်သံကို ကြားလိုက်ရလေရာ၊ ဒါဇင်ဝက်မျှ လောက်သော ဒဏ်ရာရသူတို့သည် ကိုယ့်သွေးကွက်ကြီးများ ပေါ်တွင်ပင် ခွေခနဲ လှဲချလိုက်ကြလေသည်။ ထိုသူတို့ အထဲတွင် ဗိုက်ကယ် မပါသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် ဝမ်းမြောက်မိ၏။

တပ်ကြပ်ကြီး ဒုပရီနှင့် အတူ ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကော်ဒီယေး သည် ဒဏ်ရာရသူများကို တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဆေးထည့်ကာ၊ ပတ်တီးစီးပေး၍ ဆေးများ တိုက်နေ၏။

လီဂျွန်း က -

“တပ်ကြပ် ဖော်လဒနီ၊ လူတွေကို သုံးသုတ်ခွဲပြီး အောက်ခေါ်သွား စတူးဟင်း ဝိုင်အရက် လီတာဝက်စီ စားသောက်ကြဖို့ ဆယ်မိနစ် အချိန်ပေး မယ် ‘လူစု’ ခရာသံကြားလို့ ရှိရင် ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြန်လာခဲ့ကြ၊ စိန့် အင်ဒရီ ... ယမ်းတောင့်ထပ်ဖြည့်ပေး၊ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ရာနေနော်။ ဟေ့ ... ကော်ဒီယေးရဲ့၊ ပတ်တီးစီးတာ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ။ မင်းအလုပ် မင်းလုပ် စမ်းပါ”

အောက်သို့ သွားရန် ကျွန်ုပ်၏ အလှည့်ကျသောအခါ အောက်တွင် အတော်ကလေးမှောင်၍ အေးနေသဖြင့် စတူးဟင်းနှင့် ဝိုင်အရက်တို့ကို စား သောက်ရသည်ထက်ပင် ကျွန်ုပ်မှာ ကျေနပ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းမှာလည်း ကွဲလှမတတ် ကိုက်ခဲလျက်ရှိတော့၏။

“ကိုင်း ... အခု တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သေသွားရတာက နောက်မှ လီဂျွန်း လက်ချက်နဲ့ ကိစ္စချောရတာထက် တော်သေးတယ်ကွယ်။ ငါသွားရင် တော့ ဒီကောင်ကြီးကိုပါ ခေါ်သွားမယ်ဟေ့”

“နို့ပေမဲ့ သူဟာစစ်သားကောင်း တစ်ယောက်ပဲကွ”

“အေး ... တကယ်ပဲဟေ့။ တို့များ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြရအောင် ကွယ်”

“သူသေသွားရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ကြရမှာပေါ့။ နို့ပေမဲ့ သူနဲ့ တို့နှစ် ယောက် မသေဘဲ ကျန်ရင် စိတ်ပြောင်းကောင်း ပြောင်းသွားပါလိမ့်မယ်ကွာ”

“အေးကွ ... တို့အထဲက တစ်ယောက်ထိသွားရင် သူပုန်တစ်ယောက် လျော့သွားလို့ ဝမ်းသာတာက တစ်မျိုး၊ မျိုးချစ်စစ်သားတစ်ယောက်ကျသွား လို့ ဝမ်းနည်းတာက တစ်မျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“တကယ် ယုတ်မာတဲ့ ခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီးကွာ ... လူနှစ်ယောက်ကို အပေါက်ထဲ ပြန်ထိုးထည့်လိုက်တုံးက ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်ရတယ်ကွ။ ဒီလိုလုပ်ရ တာ သူ့မှာ ပျော်သလားပဲ”

“ပျော်လို့ လုပ်တာဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်။ စစ်ပရိယာယ် ဆင်တာ ဆိုရင်လည်း ဟုတ်တာပေါ့”

ဤသို့ ပြောလိုက်ရင်း မိုက်ကယ်သည် နှုတ်ခမ်းများကို သုတ်လိုက် ပြီးနောက် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“သူက တို့ဘက်က တစ်ယောက်မှ မထိသေးဘူးလို့ အာရပ်တွေကို ထင်စေချင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း တို့ဘက်မှာ လူများလို့ တစ်ယောက် ကျရင် တစ်ယောက်အစားထိုးနိုင်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်စေချင်တယ်။ အာရပ်တွေမှာ မှန်ပြောင်းတွေ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ အသေအရှင် ဘယ်ခွဲခြားသိ မလဲ”

“နို့ ... တို့ဘက်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူနည်းသွားလို့ သေနတ်သံတွေ ပျော့သွားရင်ကော”

“အဲဒီလို မဖြစ်ခင် စစ်ကူရောက်လိမ့်မယ်လို့ သူမျှော်လင့်တာပေါ့ကွ”
ထိုအခါ မကြာမီက ကျွန်ုပ် အနီးတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သော စိန့်အင် ဒရိုက ဝင်၍ -

“ဟုတ်တယ်ကွ ... သူမျှော်လင့်နေတာ အမှန်ပဲ။ ဂူပရိုကလည်း ပြောတယ်။ အကောင်ကြီးက အတော်ပါးတာကွ။ မကြာခင်ကပဲ အာရပ်လူမျိုး ကင်းထောက် နှစ်ယောက်ကို ညတိုင်း တပ်အပြင်ဘက်မှာ ချထားသတဲ့ကွ။ ခံတပ်ထဲကဖြစ်ဖြစ်၊ အပြင်ဘက်က ဖြစ်ဖြစ် သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ‘တိုကိုတူ’ စခန်းကို အမြန်ဆုံး သူတို့က သွားပြီး အကြောင်းကြား ဖို့ အမိန့်ပေးထားသတဲ့”

လီဂျွန်း၏ အကြံမှာ အကယ်၍ ခံတပ်တွင်းမှ သေနတ်သံကြားသဖြင့် ကင်းထောက်က ‘တိုကိုတူ’သို့ မှားယွင်းသတင်းပို့စေကာမူ၊ သူ့အတွက် အရေး မကြီးလှကြောင်း ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်က ထောက်ခံပြောဆိုကြရာ၊ ကော်ဒီယေး က - “ဒါပေါ့ကွာ ... သူလည်း မျက်နှာရ ခံတပ်လည်း ဘာမှမဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့နည်းလား၊ တပ်ကူ ရောက်လာတော့လည်း သူက သူပုန်တွေကို စီးမိ

လျက်သားရှိနေပြီးလို့ နှုတ်ခမ်းမွေးတစ်ထောင်ထောင် ဖြစ်နေမှာပေါ့။ နောက် တစ်နေ့မှ တပ်ကူ ရောက်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

မိုက်ကယ် က “ဒါပေမယ့် သူ့ကင်းထောက်တွေ အိုအာဆစ်ထဲမှာ အဖမ်းခံရရင်ကော”

“အေး ... ငါလည်း ဒီအကြောင်း ဂူပရိုကို မေးခဲ့တယ်။ သူက ကင်းထောက်တွေကို နေ့ခင်းမှာတော့ အိုအာဆစ်ထဲမှာ စခန်းချပြီး ညကျမှသာ ကင်းလှည့်ခိုင်းသတဲ့ကွ။ အဲဒီလို လှည့်တဲ့အခါမှာတောင် တစ်ယောက် တခြား စီ လှည့်ရတယ်။ တစ်ယောက်က အရှေ့ဘက်မှာ တောင်က မြောက်ကို လှည့် သွားနေရတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အနောက်ဘက်မှာ လှည့်နေ တော့ ခံတပ်ကို ပတ်မိသွားတာပေါ့။ နေထွက်က နေဝင် လှည့်ကြရတော့ နေ့လယ် အိပ်နေတုန်းသာ မိချင်မိမှာ အရုဏ်တက်ချိန်မှာ မိနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ အာရပ်တွေတိုက်နေတဲ့ အပြင်ကို သူတို့ရောက်နေကြလိမ့်မယ်။ သေနတ်သံ တစ်ချက်ကြားလိုက်ကတည်းက ‘တိုကိုတူ’ ကို သွားရောပေါ့ အခုအချိန် လောက် ...” ဟု ပြောနေဆဲတွင် -

“ကဲ ... တော်လောက်ပြီဟေ့” ဟု အော်လိုက်သော ဗော်လဒေနီ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အမိုးပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း တက်ပြေးခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ့်နေရာတွင် ကိုယ်နေလိုက်ကြရလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဘေးနှစ်ဘက်စလုံးမှ အပေါက်များတွင်ကား လူသေကောင်များသာရှိ၏။ သူတို့ကို လူရှင်များကဲ့သို့ လီဂျွန်းက ဟန်မပျက် ဖန်တီးပေးထား၏။ ကျွန်ုပ် ၏ ရှေ့ရှိကွင်းပြင်၌မူ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့မျှော်ကြည့်လိုက် တိုင်း သဲပြင်ကြီးကိုသာ မျက်စေ့တစ်ဆုံးမြင်ရ၏။ ဤသို့ ကြည့်ရင်းကပင် တစ်ခါတစ်ခါ မျက်စိများပြာ၍ ခေါင်းကိုက်လာပြန်၏။ သို့ရှိစဉ် မျှော်စင်ပေါ်မှ ရွာစ အော်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် လက်ညှိုးညွှန်ရင်း “စွဲပလွန်ပင်တွေ ... စွဲပလွန်ပင်တွေပေါ် သူတို့ တက်နေကြတယ်” ဟု အော်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရွာစသည် သေနတ်ကို မြှောက်ကာ ချိန်၍ပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုစကားများကား သူ၏ နောက်ဆုံး စကားများသာ ဖြစ်တော့၏။ အကြောင်းမူကား နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အာရပ်တို့ဆီမှ တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်ခတ်လိုက်ရာ ရွာစမှာ လဲကျသွားလေတော့ ၏။ ကျည်ဆံများမှာ ကျွန်ုပ်၏ ကျောဘက်ခံရက်ပင် လာ၍ ထိမှန်နေ၏။ သေ နတ်ပစ်ဖြောင့်သော အာရပ်အချို့သည် စွဲပလွန်ပင်များပေါ်သို့ တက်ကာ အပေါ် မှစီး၍ အမိုးပေါ်သို့ ပစ်နေကြပြီးလျှင် ပတ်လည်ရှိ သဲခုံများနောက်မှလည်း ပစ်ခတ်နေကြပြန်လေပြီ။ ထိုအခါ လီဂျွန်းက -

“စွဲပလွန်ပင်တွေကို ဆက်တိုက်ပစ်ကြပေ ... တပ်ကြပ်ကြီး ခူပရီ ကျန်တဲ့ သုံးဘက်က လူတစ်ဝက်ကို စွဲပလွန်ပင်တွေရှိတဲ့ ဘက်မှာ ဖြည့်ပေး လိုက်။ ကဲ ... သစ်ပင်ပေါ်က ငှက်တွေကို မြန်မြန်ပစ်ချကြစမ်း။ ဗရန်မျှော်စင်ပေါ် တက် ... မြန်မြန်တက်လေ”

ဟု ဟစ်အော် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျည်ဆံထည့်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဗရန် သည် မျှော်စင်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် လီဂျန်းကို ပြန်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ လီဂျန်း ၏ လက်သည် ခါးပတ်တွင် ချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး၊ သေနတ်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ဗရန်လည်း မတတ်သာတော့ဘဲ လှေကားမှ တက်သွားရပြီး နောက် မျှော်စင်ပေါ်မှ နေ၍ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ကြီး ပစ်နေလေတော့၏။ မိုက်ကယ်ကား တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်သေးပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ဘက် သို့ လှမ်းကြည့်နေဆဲ၌ပင် သူ့အနီးမှ လူသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကို ကိုင်ရင်း ချာလပတ်လည်ပြီး ဝုန်းခနဲ ပုံလျက်သားကျသွားလေ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သောအခါ ထိုသူမှာ လီဂျန်း က ခံတပ်ကို ကာကွယ်နေသည့် လူရှင်တစ်ဦး သဏ္ဍာန် ထင်ရလေအောင် အပေါက်ထဲ ထိုးသွင်းထားပြီး ဖြစ်နေ၏။ မကြာမီ အပေါ်မှ အော်သံကြားလိုက် ရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဗရန်မှာ မျှော်စင်ပေါ်တွင် နောက်ပြန်လဲကျသွား ပြီးလျှင် ဘေးလက်ရန်းများနှင့် ခိုက်မိပြီးနောက် အားလွန်ကာ ဝုန်းခနဲ ခေါင်မိုး ပေါ်သို့ ကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟေ့ ... အသေကောင်ဖို့နေရာ ကောင်းကောင်းရှာပေးလိုက်ပါဦး တပ်ကြပ်ကြီး ခူပရီရယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် ‘ဟပ်အား ခေါ်လိုက်လေ၏။

“အပေါ်တက်ပေတော့ ဟပ်ရေ။ မင်းလည်း ဘာမဆို စွန့်ပြီး လုပ် ချင်တဲ့လုပ်”

“ကဲ ... တက်လေကွာ”

ရွာစုနှင့် ဗရန်တို့အလှည့် ပြီးသွားပြီးနောက် ဟပ်အလှည့်သို့ ကျနေ လေပြီ။ နောက် ဒီလာရီနှင့် ဗုတ်တို့ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခိုင်းဦး မည်မှာ ယုံမှားစရာ မရှိပေ။ ထို့နောက် ကော်လိုနာ၊ ဂျေတို့နှင့် ဖော်လီဒါတို့အား အစဉ်အတိုင်း ခိုင်းဦးမည် ထင်၏။ ဌွန်တေယိုကား သေလေပြီ၊ မိုက်ကယ်ကို ကား အဘယ်ကြောင့် မခိုင်းသနည်းဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိလေသည်။ သူပုန်ခေါင်း ဆောင်များနှင့် စိန်ခိုးချင်သူများ အားလုံးသေသည့်အထိ မိုက်ကယ်၊ စိန်အင်ဒရီ၊ ကော်ဒီယေး၊ မားရစ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို အသက်ရှင်နေစေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် မျှော်စင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဟပ်သည် ရွာ၏ နောက်တွင် အကာအကွယ် ယူလျက် ပစ်ခတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် တိုက်ပွဲကားမည်မျှလောက် ကြာ၍ ညဉ့်အချိန်ထိ ကျွန်ုပ်တို့ ခံနိုင်မှ ခံနိုင်ပါမည်လောဟု စဉ်းစားစိုးရိမ်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းမှာ ကိုက်သည်ထက် ကိုက်လာသဖြင့် သေနတ် ကိုပင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကိုင်၍ပစ်ခတ်နေရ၏။ သေနတ်တစ်ချက်ထွက်တိုင်း ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို တူကြီးနှင့်နှက်လိုက်သလို ထင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်ကား သည်း မခံနိုင်တော့သည့် အခြေမိုးသို့ ရောက်ရန် တဲတဲကလေးမျှ အလိုတွင် အာရပ်တို့ ဘက်မှ အပစ်နည်းသွားပြီးနောက် ရပ်စဲသွားပြန်လေသည်။

လီဂျန်းက အပစ်အခတ် ရပ်စဲ ခရာသံကို မှတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက် သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်ရ၏။ “ယမ်းတောင့်တွေ ထုတ်၊ သက်သာ” ဟူသော အမိန့်ပေးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်ထိ မိုက်ကယ် မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ချေ။ တပ်တွင်းရှိ လူထက်ဝက်ခန့်မှာ သေသူက သေပြီး လျှင် သေလုမျောပါး ဖြစ်သူကလည်း ဖြစ်နေကြ၏။ သေသူများထဲတွင် တပ် ကြပ်ကြီး ခူပရီနှင့် ဖော်လီဒါတို့လည်း ပါသွားကြလေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် လည်း အရပ်ကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ထားခြင်း ခံကြရရှာ၏။ ထို့နောက် လီဂျန်း လည်း ဒီလာရီအား မျှော်စင်ပေါ်သို့အတက် ခိုင်းသည်ကို ထောက်သဖြင့် ‘ဟပ်’လည်း သေပြီဟုထင်ရ၏။ “ကိုင်း ... စိန်အင်ဒရီ၊ မင်းတပ်ကြပ် ရာထူးကို တက်လုပ်ပေတော့။ စတူးဟင်းနဲ့ ကော်ဖီစားသောက်ဖို့ လူတစ်ဝက် အောက်ကို ခေါ်သွားစမ်း လူစုခရာသံကြားကြားချင်း ပြန်တက်ခဲ”

စိန်အင်ဒရီသည် အမိုးပေါ်၌ ရပ်နေသူများအား တစ်ယောက်ခြား လက်နှင့် ပုတ်၍ ခေါ်သွား၏။ သနားဖွယ်ကောင်းသော ကော်ဒီယေးကား သူ့ နေရာ၌ပင် ရှိနေသေး၍ သဲကန္တာရကြီးကို မမြင်နိုင်သော မျက်စိများဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသေး၏။ မားရစ်လည်း သေရှာလေပြီ။ အာရပ်တို့ စွန့်ခွာထွက် သွားစေကာမူ၊ လီဂျန်း အားကိုးရမည်သူမှာ ကျွန်ုပ် မိုက်ကယ်နှင့် စိန်အင်ဒရီ သာ ကျန်တော့၏။ အာရပ်များကား လက်အဖြောင့်ဆုံး လူများကို ကျွန်ုပ်တို့ အား ပစ်ခတ်ရန် ချန်ခဲ့ပြီးလျှင် လူရှင်များက တစ်ဝက်စီ လူစွဲကာ နားနေစား သောက်ကြ၏။ ထို့နောက် လီဂျန်းလည်း အခန်းလုံးရှိ အိပ်ရာ အိပ်ခင်းများကို အထက်အရာရှိများ စစ်ဆေးသည့်အခါ ရှိနေသကဲ့သို့ စိန်အင်ဒရီအား သန့်ရှင်း စွာ ပြင်ဆင်ထားစေ၏။ သူကိုယ်တိုင်ကား အမိုးပေါ်မှ မဆင်းတော့ဘဲ အစား အသောက်များနှင့် အရက်များကိုသာ သူ့ အိပ်ရ၏။

မျှော်စင်ပေါ်သို့ သူသည် 'ဗုတ်' ကို အတက်ခိုင်းပြန်၏။ အမိုးပေါ်ရှိ တံတိုင်းလေးဘက်တွင် စန္ဒရီတစ်ယောက်သာ ချထား၍ အနားမယူရသေးသူ များလည်း မိမိတို့ အပေါက်များ၌ပင် နံရံကိုမှီကာ ခြေဆန့်လက်ဆန့်ထိုင်နေနိုင် ခွင့်ရခဲ့ကြ၏။ အာရပ် 'စနိုက်ပါ' များက ပစ်ခတ်နေသမျှမှာလည်း လူသေများ ကို မဲ၍ ပစ်ခတ်နေသဖြင့် ကျည်ဆံဖြုန်း အရာမရောက်ဖြစ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား မည်သို့မျှ အန္တရာယ် မပြုနိုင်ခဲ့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ညနေပိုင်းကို ရောက်လာကာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် လပင် ထွက်လာပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရှိနေသည့် နေရာ မှာပင် အိပ်ခွင့်ရကြ၏။ စိန့်အင်ဒရီမှာ တံတိုင်းတစ်ခုစီတွင် အစောင့် ၂ ယောက် ကျ ကင်းချပေးရန်နှင့် နှစ်ရာရီ တစ်ကြိမ် လှလဲပေးရန် တာဝန်ကြောင့် အိပ်ခွင့်မရ ကြ။ လီဂျွန်း၏ အမိန့်အရ လမထွက်သေးမီ မှောင်နေဆဲမှာပင် 'ဗုတ်' သည် ရွာခ။ ဟပ်နှင့် ဒီလာရီတို့ကို မျှော်စင်ပေါ်မှ အမိုးပေါ်သို့ ကန်ချလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် လီဂျွန်းကလည်း အလောင်းများကို ယခင်နည်းတူ ဦးခေါင်းများကို ထိုးသွင်းကာ ညှပ်ထားလိုက်ပြန်လေသည်။ သူသည် ရွာခ၏ ကိုယ်ကြီးကို ထိုးသွင်းပြီးနောက် -

"ဟာ ... ဟာ ... တယ် အကြံကောင်းတဲ့ အကောင်ကြီး မင်းက သေခါမှ ပိုပြီး အသုံးဝင်နေသေးတယ်ဟေ့"

ဗုတ်သည် ဒီလာရီ၏ ကိုယ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ ဆွဲယူသွားစဉ် 'သူ တော့ မကောင်းဆိုးဝါး စီးနေပြီ သူငယ်ချင်း ... သူ့ရူးနေပြီ' ဟု ညှိုးညှူလိုက် လေသည်။ အောက်သို့ ဆင်း၍ နားရန်နှင့် စားသောက်ရန်အလှည့် ကျသော အခါ ကျွန်ုပ်နှင့် မိုက်ကယ်မှာ စကားပြောခွင့်ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ် -

"တို့တစ်တွေ နက်ဖြန်လည်း ဒီလိုပဲ တောင့်ခံနိုင်သေးရင်တော့ နောက် တစ်နေ့ မနက် 'တိုကိုတူ' က တပ်ကူ ရောက်ကောင်းပါရဲ့"

'ကင်းထောက် တစ်ယောက်ယောက် ဟိုရောက်သွားရင်တော့ ဟုတ် တယ်ပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့တပ်ကူ ရောက်လာရင်လည်း လူနည်းနည်းကလေး တွေ တော့မှာပေါ့။ လီဂျွန်းကြီးတော့ ရာထူးတိုးတော့မှာပဲဟေ့ ... ဒါထက် တစ်ခုပြောရဦးမယ် တကယ်လို့ မင်းဘာမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့၊ ငါသေသွားမယ်ဆိုရင် မင်း ငါ့အတွက် တစ်ခုလုပ်ပေးစေချင်တယ်ကွယ်။ အဲဒါဟာ ငါ့အတွက် အရေး ကြီးဆုံးကိစ္စပဲ"

"လုပ်ပေးပါ့မယ်စိတ်ချပါ ... ဝိုးရယ်"

"အေးကွာ ... မင်းကို ငါစိတ်ချရတယ်ဆိုတာ သိပါတယ် ဂျွန်ရယ်။ ငါ့မှာ စာတွေရှိတယ်ကွယ် ... လူသိနတ်ကြားဖြစ်စေချင်တဲ့ စာတစ်စောင်ရယ်၊ ကလေးဒီယာအဖို့ စာတစ်စောင်ရယ် မင်းနဲ့ ဒစ်ဂစ်တိုရီ စာတစ်စောင်ရယ် ဟောဒီ ငါ့ခါးပတ်ထဲမှာ ရှိတယ်။ နောက်ပြီး အရိုးပက်ထရီဂျာဖို့ စာတစ်စောင်နဲ့ အထုပ် ကလေး တစ်ထုပ်လည်း ရှိသေးတယ်။ မင်းတတ်နိုင်လို့ ရှိရင်ပေါ့ကွယ်။ အဲဒီ အထုပ်နဲ့ အဲဒီစာကို အရိုးဆီယူသွားပါ။ အလျင်တော့ မလိုဘူးနော် ... နို့ပေမဲ့ အရိုးကို ပေးဖြစ်အောင်တော့ ပေးပါကွာ ဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် စာကိုနော်။ အထုပ်ကတော့ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ နို့ပြီးတော့လည်း ဘာမှ အဖိုးတန်တာ မပါပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရိုးပက်ထရီဂျာဟာ ငါသေသွားပြီးတဲ့နောက် အဲဒီစာကို ရမယ်လို့ သိထားရရင်တော့ ငါဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းသေနိုင်မှာပဲကွ"

"ဆို ... တော်ပါကွာ။ ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ဝိုးရာ။ မင်းအလှည့် မကျသေးပါဘူးကွ။ မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့"

"အေးလေ။ ငါ အပစ်ခံရရင် လုပ်ပေးဖို့သာ ပြောနေတာပါ"

"ဆို ... လုပ်ပေးမှာပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း အသက်ရှင်ကျန်နေဦး မှာလဲ။ တကယ်လို့ တို့နှစ်ယောက်စလုံးသေသွားရင်ကော"

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ စာတွေကို ကျကျနနလိပ်တပ်ပြီး တံဆိပ်ခေါင်း အပြည့်အစုံ ကပ်ထားလို့ မင်းသိတဲ့အတိုင်း သေဆုံးသေဆုံးသွားတဲ့ စစ်သား တွေဆီမှာ တွေ့ရတဲ့။ အဲဒီလိုစာမျိုးတွေကို သက်ဆိုင်ရာကိုပေးရန် ထုံးစံရှိလေ တော့ လိုရာကို ရောက်သွားမှာပဲ။ အေးလေ ... နောက်ကို ဘာဖြစ်ဦးမယ်ဆို တာလည်း ဘယ်သူ မပြောနိုင်သေးဘူး။ တို့တစ်တွေ သေသွားပြီး လီဂျွန်း ကျန်နေရစ်ရင်တော့ ဒါတွေရောက်မယ် မထင်ဘူး။ အာရပ်တွေက ဝင်လာဦး မယ်။ သူတို့ မဝင်ခင် တပ်ကူ ရောက်လာရင်တော့ အရာရှိက ထုံးစံအတိုင်း ပို့ပေးမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တို့ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်ပါစေလို့သာ မျှော်လင့် ရတော့မှာပဲ"

"ဒါနဲ့ နေပါဦး ... ငါပြောသလို မဖြစ်ဘဲနဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပြီး မင်းသေ သွားရင်ကောကွာ။ ငါက ဘာများ လုပ်ပေးရမလဲ ဂျွန်"

"ဒီလိုဆိုရင် ဒစ်ကို မေတ္တာပို့လိုက်ကြောင်း သိတဲ့အတိုင်း ပြောပြ ပေါ့။ နို့ပြီး အိုက်ဆိုဗယ်အတွက် စာတစ်စောင်လည်း ရှိတယ်။ သူ့ကို အကျိုး အကြောင်း ပြောခွင့်ရပြောပေါ့။ သူ့ဆီကို စာရေးချင်လည်း ရေးပေါ့"

"ငါ အိုက်ဆိုဗယ်ကို မင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်း ပြောပြလိုက်ပါ့ မယ်ကွာ။ ဒီပြင် စာတွေထက် အရိုးပေးဖို့ စာအရေးအကြီးဆုံးပဲ" သူ ဆက် ဆက်ကြီး ရစေချင်တယ်ကွယ်"

ကျွန်ုပ်တို့လည်း စားသောက်ပြီး၍ အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြရာ အာရပ်တို့ဘက်မှ တစ်ချက်တစ်ချက် ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆံများပင် မလာ တော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ မီးဆိုက်ထားသော ထင်းနံ့နှင့် ကုလားအုပ်ချေး များ အနံ့ ရံဖန်ရံခါ ရနေသောကြောင့်သာ သူတို့ရှိနေသေးကြောင်း သိရ၏။ အကူအညီခေါ်ရန် ခံတပ်မှ ထွက်ရမည့် အလုပ်လည်း မလွယ်ကူလှသေးချေ။ သတ္တိကောင်း၍ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်သည် ကုလားအုတ်များရှိရာသို့ အမှတ်မဲ့သွား၍ ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ကို စီးနင်းထွက်သွားနိုင်၏။ သို့သော် ရန်သူမိသွားလျှင်လည်း သက်သာမည် မဟုတ်ချေ။ အပြင်းအထန် ညှဉ်းပန်း ခြင်းခံရပြီးမှ အသက်ဆုံးရှုံးရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် လီဂျွန်းက သူခိုင်းလိုက် ရက်စက်စွာခိုင်းမည့် လူစားမျိုးဖြစ်ရာ မခိုင်းဘဲထားခြင်းမှာသူ၏ ကင်းထောက် တစ်ယောက်ယောက် တပ်ကူသွား၍ခေါ်နေပြီကို ယုံကြည်သောကြောင့် တစ် ကြောင်း၊ သူ့အပေါ်တွင် သစ္စာရှိသူများ အနက်မှ တစ်ယောက်လျော့သွားမည် ကို စိုးရိမ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်နာရီမျှ ကင်း လှည့်ကျသဖြင့် လရောင်အောက်တွင် အထင်းသားဖြစ်နေသောသံကန္တာရကြီး ကို ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်၍ အချိန်ကုန်ခဲ့ရ၏။ လူလဲပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် စိန့်အင်ဒရီနှင့် စကားစမြည် အနည်းငယ် ပြောရလေသည်။ စိန့်အင်ဒရီက -

“အရုဏ်တက် အချိန်ဟာတော့ ဘေးရန်အများဆုံး အချိန်ပဲကွ။ သူတို့ အတင်းဝင်စီးလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ သူတို့ ဒီလိုတက်လာရင်တော့ အတော့ကို မြန်မြန်ကြီး ပစ်ချနိုင်မှဖြစ်မယ်ဟေ့။ သူတို့ အင်အားက တို့ဘက်က တစ်ယောက်ကို သူတို့ဘက်က တစ်ရာ ဖြစ်နေတယ်ကွ”

“သူတို့ဘက် အကျအဆုံးကို အရေးမစိုက်ရင်တော့ နိုင်ဖို့ ခပ်ခက် ခက်ပဲ”

“ဆို ... သူတို့ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး ကွ။ ဒီလိုပဲ တစ်နေ့လုံး တို့ကို ငြီးငွေ့လာအောင် တဖျောက်ဖျောက် ပစ်နေဦး မှာပဲ။ သူတို့ကတော့ အချိန်ကြာလေ ကောင်းလေထင်ပြီး၊ အချိန်ဆွဲတိုက်မှာ ကိုးကွယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း လှဲချလိုက်ရာ၊ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ သို့ သော် ကြာကြာ မအိပ်လိုက်ရဘဲ လီဂျွန်း၏ ‘ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေကြ’ ဟူသည့် အမိန့်သံကြောင့် လန့်၍နိုးခဲ့ရလေသည်။ အချိန်မှာ အရုဏ်မတက်သေးသည့် ပြင် အာရပ်တို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မမြင်ရချေ။ ထိုအခါ လီဂျွန်းလည်း အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ပေးပြန်၏။

“ဟေ့ ... ပျော်နေကြတဲ့ ငှက်ကလေးတွေ မင်းတို့ မိုးစွေငှက်ကလေး တွေလို ပျော်ပျော်ပါးပါး သီချင်းဆိုကြရမယ်နော်။ ဒါမှ တို့ မိတ်ဆွေ အာရပ်တွေ က တို့လူတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြတယ် ထင်မယ်။ ကိုင်း ... တပ်မတော် စစ်ချီသီချင်းကို ပထမ စဆိုမယ်နော်။ ညီညီညာညာလိုက်ကြ၊ ကိုင်း ... ဆို” သူ၏ အသံသြကြီးဖြင့် စတင်ဆိုလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့က သံဟုန်ဟစ် ၍ လိုက်ကြရ၏။

“ကိုင်း ... ပျော်ကြတယ်နေမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ဟေ့ အပေါ်က ဗုတ်၊ မင်းကစပြီး ရယ်လိုက်စမ်း။ မရယ်ရင်တော့ အော်ရယ်အောင်လုပ်လိုက်မယ်။ ရယ်လေကွာ ... ကိုင်း”

ထိုအခါ မျှော်စင်ပေါ်မှ ဗုတ်က ရယ်လိုက်ရာ၊ အသံမှာ ဟက်ဟက် ပက်ပက်မရှိဘဲ ဗွတ်သိပ်နေသော ခွေးအတစ်ကောင်၏ ညည်းညူသံကဲ့သို့ရှိနေ ၏။ “ကိုင်း ... ဒီတစ်ခါ အားလုံး ရယ်ကြမယ်။ ညာဘက်ဆုံးက စဟေ့၊ ဂေါ်တို လုပ်လေကွယ်။ ဘာပိုင်နေတာလဲ ရယ်အောင် လုပ်လိုက်ရမလား။ အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း ... နောက်တစ်ယောက်”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လူသေများအကြားမှာပင် တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက် ရယ်လိုက်ကြရ၏။ ထို့နောက် သူပါရောပြီးလျှင် အားလုံး တစ်ပြိုင် နက် ရယ်ကြပြန်၏။ လူသေများ၊ ဒဏ်ရာရ၍ မသေမရှင် ဖြစ်နေသူများ ကြားတွင် ဤသို့ ပြုလုပ်ရသည်မှာ မဖွယ်ရာလှသော ကိစ္စပေတည်း။ လီဂျွန်း ကား ရူးသွပ်၍ပင် နေလေပြီလော မပြောတတ်ပေ။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ လီဂျွန်း အရူးထလိုက်ခြင်းကြောင့်လော။ သို့မဟုတ် ခံတပ်ကိုဝင်စီးရန် နောက် တွန့်၍ နေသောကြောင့်ပေလော့မသိ။ အာရပ်တို့ကား အရုဏ်တက်တွင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ နေထွက်လာပြီးနောက် သဲခဲများ နောက်မှာသာ ပစ်ခတ်လျက်ရှိကြရာ၊ ခရီးရောက်တန်သလောက်လည်း ရောက်၏။ မကြာမီ တစ်ယောက် လဲကျသေ ဆုံးသွားပြန်ရာ၊ လီဂျွန်းလည်း သူကျရာ အပေါက်တွင်ထိုးထည့် လိုက်ပြန်၏။ နေမြင့်လာသောအခါ လီဂျွန်းလည်း ဝိုင်ဖယ်တစ်လက်ကိုယူကာ၊ သူကိုယ်တိုင် လူသေများ၏ နံဘေးမှ တစ်လှည့်စီ တစ်ကြိမ်လျှင် လေးငါးဆယ်ချက် ပစ်ခတ် ပေးနေ၏။ လူသေများကို အကယ် အသက်ရှင်နေသည့် ထင်အောင်ပြုလုပ်ပေး ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ နေ့လည်သို့ရောက်၍ အာရပ်တို့ဘက်မှ အပစ်အခတ် လျော့သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပစ်ရပ်စဲရန် ခရေသံကို ကြားရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အပေါက်များမှ ခွာ၍ ခါးများကို ဆန့်တန်းလိုက်လေရာ၊ မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရမှ ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ထဲတွင် အေးသွားတော့၏။

ယမန်နေ့ အရုဏ်တက်က “လက်နက်တွေ ကိုင်ကြ” ဟု အမိန့်သံဖြင့် အိပ်ရာမှ ထကာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး တက်လာကြသူများအနက်၊ ယခုမှာမူ လီဂျန်း၊ စိန့်အင်ဒရီ၊ မိုက်ကယ်ကော်လိနာ၊ မာရီညီ၊ ဗုတ်၊ မော်စကော် စက်ဂေါ်တို့ ကျွန်ုပ်နှင့် ဗားရင်တို့သာ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ အကယ်၍ ယမန်နေ့ကအတိုင်း ဝင်ရောက်စီးနင်းက အလွယ်နှင့်ရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလည်း သွားလေသူများ နောက်သို့ ရောက်ရမည်မလွဲပေ။ လူ ၁၀ ယောက်သည် လူတစ်ထောင်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခုခံနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ အပေါက်တွင် အမြဲစောင့်နေသော သွားလေသူ ရဲဘော်များကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။ တပ်ကြပ်ကြီး စန့်အင်ဒရီ ... လူတစ်ဝက်အောက်ခေါ်သွားပြီး စတူးဟင်းစား ကော်ဖီနဲ့ ဝိုင်အရက် သောက်ကြပေစေ။ နောက် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပြန်ခေါ်ခဲ့ ဒါမှ မဟုတ်လဲ လူစု ခရာသံ ကြားရင် ပြန်ခဲ့ကြ” ဟု လီဂျန်းက ပြောသဖြင့်၊ စိန့်အင်ဒရီလည်း တစ်ယောက်ခြားစီ လူစု၍ ခေါ်သွားပြန်လေ၏။ စားပွဲ၌ ထိုင်မိကြ၍ ကျွန်ုပ်က မိုက်ကယ်အား စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးလိုက်ရာ၊ မိုက်ကယ်က “ဟောဒါ ... နောက်ဆုံး အခေါက် နောက်ဆုံး သောက်တဲ့ စီးကရက်၊ နောက်ဆုံး စားတဲ့ စတူးဟင်း၊ နောက်ဆုံး သောက်တဲ့ ကော်ဖီ၊ နောက်ဆုံး ဝိုင်အရက်ပဲ၊ ဒါထက် ဟေ့ ... ဂျွန် ... စာကို ဂရုစိုက်နော်” ဟု ပြောရင်း ခါးပတ်ကို ပုတ်၍ပြလေသည်။

“တော်စမ်းပါကွာ ... ဘာနောက်ဆုံးရမှာလဲ။ အခုဆိုရင် တပ်ကူဟာ လမ်းတစ်ဝက်လောက်တောင် ရောက်နေပြီ”

“အေး ... ဒီလို မျှော်လင့်ရတာပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ငါဂရုစိုက်ပါဘူး။ ငါ့စာသာ၊ ဂရုစိုက်ပါနော် ... ဂျွန်”

“ဟေ့ ... နေပါဦးကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါကျန်မယ်။ မင်းတော့ မကျန်ဘူး ထင်နေရတာလဲ ဗိုးရဲ့။ မင်းကတောင် ငါခိုင်းတာ လုပ်ချင်လုပ်ပေးနေဦးမှာ”

“မသိဘူး ဂျွန်ရယ် ... ငါ အရိုးတွေ စမ်းကြည့်စမ်း။ ငါတော့ ကိစ္စချောပြီ၊ မင်းသာ ကျန်ရစ်မယ် ထင်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကိုလည်း ချီးမွမ်းကွယ့်” ဟု ပြောပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို အသာအယာ ညှစ်လိုက်၏။ (ဤသို့ ညှစ်လိုက်ခြင်းပင် ကျွန်ုပ်အတွက် ဆုလက်တစ်ခု အသာယာဆုံး အပြုအမူတစ်ခု ထင်မိ၏။) အမိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ ရောက်သောအခါ သူသည် လက်ကို ဆန့်တန်းကာ ကျွန်ုပ်အား ဆွဲယမ်း နှုတ်ဆက်ရင်း -

“ငါ မင်းကို ဒီအထဲပါအောင် မဆွဲခဲ့လို့ ရှိရင် အကောင်းသားလို့ တစ်ခါတစ်ခါ နောင်တရမိခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ မင်းတော့ ဒီအကျဉ်းချုပ်ထဲက လွတ်မှာပါပဲ။ ဒစ်ကိုလည်း ငါက မေတ္တာပို့တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါကွယ်”

“အေးကွာ ... တို့များ ခဏတဖြုတ်ခွဲရတာ ဖြစ်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်း ပါတယ်။ ငါ့ကို မင်းဆွဲသွင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ‘မလူးဝါးတား’ အမိုးခံရတဲ့အတွက် မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ငါလည်း ခံထိုက်တာပေါ့”

လီဂျန်းသည် ကျွန်ုပ်အား အမိုးတစ်ဖက်တွင်လည်းကောင်း၊ မိုက်ကယ်ကို အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်းကောင်း တာဝန်ချထားလိုက်၏။ ဗုတ်နှင့် ဗာရင်တို့ကို အခြားနှစ်ဖက်သို့ တစ်ယောက်စီ ပို့လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ရန်သူကိုမြင်လျှင် လူသေ နောက်မှနေ၍ ပစ်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ စိန့်အင်ဒရီသည် ကော်လိနာ၊ မာရီညီ၊ မော်စကော်စက်နှင့် ဂေါ်တို့ကိုကား အောက်သို့ ခေါ်သွား၏။ လီဂျန်းကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်စင်ပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် ‘တိုက်ကူ’ ဘက်သို့ မှန်ပြောင်းနှင့် အတန်ကြာအောင် လှမ်းကြည့်၏။ သို့သော် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မြန်ရုန်းမတူပေ။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် တပ်ကူများ အချိန်မီ ရောက်လာမည်လော။

စိန့်အင်ဒရီတို့ လူစု ပြန်ရောက်သောအခါ၊ တံတိုင်းတစ်ခုတွင် နှစ်ယောက်စီ ချထားလိုက်ပြီးနောက် စိန့်အင်ဒရီနှင့် လီဂျန်းတို့ကား ရန်သူလာသည့်ဘက်တွင် အကူအညီပေးနိုင်ရန်အတွက် အလည်တွင် ရပ်၍စောင့်နေကြ၏။

အာရပ်တို့ နောက်တစ်ချိ တိုက်ပြန်သည့်အခါ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ‘ခနိုက်ပါ’ များက တဖျောက်ဖျောက် ပစ်ခတ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍ လူသေများကိုသာ ထိမှန်နေသည်က များလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကိုယ့်တာဝန်ကျရာ တံတိုင်းတစ်လျှောက်တွင် အပြေးအလွှား လူသေများ နောက်မှနေ၍ တစ်လှည့်စီ ပစ်ခတ်နေရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ပေါက်မှ တစ်ပေါက်သို့ ကူးပြောင်းပစ်နေရင်း အမှတ်မဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ လီဂျန်းနှင့်စိန့်အင်ဒရီတို့ ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ပစ်နေရသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ခုနှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။ ထိုအထဲတွင် မိုက်ကယ်လည်း ပါနေသေး၏။

အာရပ်တို့ အပစ်ရပ်သွားပြန်ရာ၊ လီဂျန်းသည် သူကိုယ်တိုင် ခရာကို ‘အပစ်အခတ်ရပ်စဲ’ ရန် ခရာကို မှုတ်လိုက်လေသည်။ ဗုတ်၊ မာရီညီနှင့် မော်စကော်စက်တို့ ကျဆုံးပြန်ရာ၊ ယခင်အတိုင်း အပေါက်များတွင် ထောင်ထားလိုက်ပြန်၏။ စိန့်အင်ဒရီမှာ ကျည်ဆံမှန်သွားသဖြင့် စုတ်ပြတ်သွားသော ပါးနှင့် နားရွက်တို့ကို အဝတ်စုတ်နှင့် သုတ်လျက်ရှိရာ ဂေါ်တို့၊ ကော်လိနာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့

တစ်လှည့် မိုက်ကယ်၊ ဗယ်ရင်နှင့် စိန်အင်ဒရူးတို့ သုံးယောက်က တစ်လှည့် စားသောက်ရန် အောက်သို့ ဆင်းကြရ၏။

လီဂျွန်းကား ဘာမျှမဖြစ်သကဲ့သို့ သီချင်း တညည်းညည်းဖြင့် လမ်း လျှောက်ကာရှိနေ၏။ အာရပ်တို့မှာ ခေတ္တနားနေရန်သော်လည်းကောင်း၊ ဘုရား ရှိဦးရန်သော်လည်းကောင်း ရပ်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့မဟုတ် ပထမထပ်၍ စီးသည့်အချိန်၌ အတော်ပင် 'နာ' ၍ သွားပြီဖြစ်၍ သင်ခန်းစာတစ်ခု ရသွားဟန်လည်းတူ၏။ သို့ရှိစဉ် ရုတ်တရက် သေနတ်သံ တစ်ချက်ကြား လိုက်ရသဖြင့် 'ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်နေကြ' ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ လူစုံနေပြီဖြစ် သော်လည်း လီဂျွန်းသည် 'လူစု' ခရာကို အတန်ကြာ ဆက်လက် မှုတ်နေသေး ၏။ အာရပ်တို့ဘက်မှ အပတ်အခတ်များ အတော်ပြင်းလာ၏။ စစ်ဆင်ပုံကို လည်း ပြောင်းလဲပြီးလျှင် သဲခုံများနောက်မှ တရစပ်ပစ်နေစဉ် အချို့ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်းတွား၍ ထွက်လာကာ၊ ကျောက်တုံးများ နောက်တွင် ကျင်းများ တူးယက်ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက် နီးအောင် နေရာယူလျက် ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တာဝန်ကျသည့်ဘက်တွင် ခံတပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ သမျှ၌ ထိမှန်အောင်ချိန်၍ ပစ်ခတ်ရလေ၏။

လီဂျွန်းလည်း သေနတ်ကို ယမ်းထိုးချည်တစ်ခါ ပစ်ချည်တစ်လှည့် နှင့် တံတိုင်းတစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ ကူးချည်သန်းချည်ပြုလုပ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း နောက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထိုအခါမှ အကြောင်းကို သိရတော့ ၏။ ညာဘက်နှင့် ဘယ်ဘက်ရှိ တံတိုင်းများတွင် လူမရှိတော့ချေ။ လီဂျွန်းကား တံတိုင်းနှစ်ခုလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်းနှင့် ကာကွယ်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကျောဘက် တံတိုင်းကိုကြည့်ရာ၊ လူတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်မြင်ရ၏။ ထိုသူကား မိုက်ကယ် မဟုတ်ချေ။

လီဂျွန်း စိန်အင်ဒရီနှင့် ကျွန်ုပ်သာ အသက်ရှင်လျက် ရှိတော့၏။ တစ်ခါဖြင့် ကိစ္စချောပေတော့မည်ဟု အောက်မေ့လိုက်၏။ မိုက်ကယ်လည်း သွားရှာလေပြီ။ သို့သော် မထူးတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်း သူ့ နောက်သို့ လိုက်ပါတော့မည် မဟုတ်ပါလော့။ အခြားတစ်ဖက် တံတိုင်းမှာကား လူတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပြီ။

ဂျွန်း က -

"တံတိုင်းနှစ်ဖက်စလုံးဟေ့ ... စမစ်။ တရကြမ်း ပစ်ခမ်းပါကွ ခွေး ကောင်ရ"

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံတိုင်းနှစ်ဖက်ကို တစ်ယောက်တည်းနှင့် ပစ် ခတ်ကာကွယ်၍ နေရ၏။ စင်းဒါနပ် ခံတပ်ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ရန်ကား

ကျွန်ုပ်နှင့် လီဂျွန်းနှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့၏။ လူတစ်ထောင်ခန့်ကို လူနှစ်ယောက်သည် အပိုက်အတန် ကလေးမျှသာ ကာကွယ်နိုင်ပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးခေါင်းတွင် ကိုက်ခဲရုံမျှမက မျက်လုံးများပြာ၍ လာပြီးလျှင် ခြေကုန် လက်ပန်းကျကာ လဲကျတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် အာရပ်တို့ဘက်မှ အပစ်အခတ် ရပ်စဲသွားပြန်၏။

ဂျွန်း က -

"မင်း အောက်ကို မြန်မြန်ဆင်းသွား၊ စတူးဟင်းနဲ့ ကော်ဖီ မြန်မြန် နွေးယူခဲ့၊ သေနတ်သံကြားရင် ပြန်တက်လာ၊ ညအထိ တို့များ တောင့်ခံနိုင်သေး ရင်တော့ စိတ်ချရပြီကွ"

ကျွန်ုပ်လည်း သွေးဆိုင်ထဲတွင် မှောက်လျက်လဲကျနေသော မိုက် ကယ်၏ အလောင်းကို လှမ်း၍ ကြည့်ခဲ့ရပြီးနောက် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်း ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် လီဂျွန်းမှာ အပစ်ရပ် ခရာဟူတ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ လူသေများအား ဟစ်အော် အမိန့်ပေးနေသည်ကိုလည်းကောင်း ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်ကား အသက်ရှင်၍ မနေလိုတော့ပြီ၊ မိုက်ကယ် မရှိသည့်နောက် ကျွန်ုပ်၏ အသက်ရှင်ခြင်းသည် အကျိုးမရှိတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် မီးကဲ့သို့ ပူ လောင်လျက်ရှိ၏။ ဤအတွင်း သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်သည်ဟု ထင်မိ ၏။ သို့နှင့် မီးမွှေးနေရာမှ ကမန်းကတန်း တက်သွားရာ၊ လီဂျွန်းမှာ အလောင်း တစ်လောင်းအား သူလုပ်နေကြအတိုင်း ပြုလုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိုက် ကယ်အား သွေးဆိုင်ထဲ၌ပင် ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်သည်ထင်သော သေနတ်သံမှာလည်း အကယ်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အောက်သို့ ပြန်ခဲ့၍ စတူးဟင်းနှင့် ကော်ဖီကို နွေးရန် ထင်းစများနှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို မီးရှို့စပြုလေ၏။ မိုက်ကယ်အား အပေါက်ထဲသို့ ထည့်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်သည် မကြည့်ရက်နိုင်ချေ။ မိုက်ကယ်သာ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်၊ မိုက်ကယ်သာ ကျွန်ုပ်၏ အချစ်ဆုံး အစ်ကို၊ မိုက်ကယ်သာ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ပေတည်း။ မိုက်ကယ်မှာ သူများနှင့်မတူသဖြင့် အခြားသူများ ကဲ့သို့ မပြုလုပ်ရန်၊ သူ့အား တော်လှန်၍ပြောရလျှင် ကောင်းလေမည်လောဟု စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှေကားကို ပြေးတက်သွားစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိပြန်၏။ ၎င်းမှာ မိုက်ကယ်၏နောက်ဆုံး တောင်းပန်ချက်နှင့် မှာကြား ချက်များပင်တည်း။ သူပြောခဲ့သော စာများနှင့် အထုပ်ကလေးကို မရရအောင် ယူရတော့မည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သေသည်အထိ စစ်ဥပဒေကို လိုက်နာမည့်သူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ကျဆုံးသည်အထိ မိုက်ကယ်၏အလောင်းအား မည်သို့မျှ မပြုလုပ်ရန် ပြောရ ပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နှစ်ယောက်တည်းနှင့် လူတစ်ထောင်ခန့်ကို

ခုခံကာ၊ ထိုအချိန်ထိ ခံတပ်တွင် အလံတလူလူ လွှင့်နိုင်ခဲ့ကြရကား။ လီဂျွန်းမှာ တစ်မျိုး တစ်မည် ပြောင်းကာ စိတ်ကောင်းဝင်၍ လာပေးလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ၏။

သို့သော် အမိုးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လီဂျွန်းသည် မိုက်ကယ်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကုန်းလျက် အင်္ကျီကြွယ်သီးများကို ဖြုတ်ကာ ဦးထုပ်အတွင်းခံ ကိုပါ ဆုတ်ပြန်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် မိုက်ကယ်၏ ခါးပတ်ကို ဖြုတ် ပြီးနောက် အထုပ်ကလေးကိုပင် ဖွင့်ပြီးလေပြီ။ သူ၏ နံဘေးတွင် စာ သုံးလေး စောင်နှင့် ဖွင့်ထားသော စာအိတ်တစ်အိတ် ပြန်ကျလျက်ရှိ၏။ သူ၏ လက်ထဲ တွင်ကား ကြိုးနှင့်ချည်ပြီး ချိတ်ပိတ်ထားသော အထုပ်ကလေးတစ်ခုနှင့် ဖွင့်ပြီး စာတစ်စောင်ကို ကိုင်ထားလေသည်။ မိမိနှင့်အတူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့၍ အသက်ကိုပင် ကယ်ခဲ့ဖူးသော စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်အား ဤကဲ့သို့ မဖွယ်မရာ ပြုပါမည်လောဟု ကျွန်ုပ်သည် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်မိ၏။ သို့နှင့် သူရှိရာသို့ တစ်ဟုန်တည်း ပြေးသွားလေ၏။

လီဂျွန်းက သရော်လျက် -
“ဘယ်နဲ့ကွ ... သူ့မှာ စိန်မရှိဘူး ဟုတ်လား”
ကျွန်ုပ် က -
“ဟေ့ ... သူ့ခိုး ယုတ်မာတဲ့ ခွေးဝင်စား”
ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်လျက် -
“နောက်ဆုတ်လိုက် ခွေးကောင် ... ထပ်ဆုတ်လေ၊ မကြားဘူးလား”
ကျွန်ုပ်အား ပစ်လိုက်၍ သေသွားလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ ကောင်းပေ လိမ့်မည်။ သို့သော် မသေမီ သူနှင့် စကား တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောလိုသေးသဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ရာ လီဂျွန်းလည်း သရော်ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က -

“တိုက်ပွဲပြီးတဲ့အခါ ... ဒီလိုပဲ လူသေ တောထဲ လှည့်ပြီး မင်းဟာ ခိုးတတ်တယ်လို့ ငါမထင်မိဘူး။ ယူနီဖောင်းဝတ် အဖိုးတန် လူတစ်ယောက်ကို မတော်တရော်လုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ မင်းဟာ ပါရစ်ကလမ်းဘေး မြောင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အမှိုက်ပုံးတွေထဲမှာ လိုက်ကောက် စားနေဖို့ ကောင်းတယ်”

“အေး ... ဒါ မင်းသေခါနီးပြောတဲ့အသုဘ စကားပေါ့ကွယ်။ မင်း ဦးနှောက်တွေ ထွက်မလာခင် ဘာများ ထပ်ပြောချင်သေးသလဲ။ မင်းကို ငါ အသုံးမလိုတော့ဘူးကွယ်။ အာရပ်တွေလည်း ဒီကနေ့ နောက်ထပ် တိုက်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ တပ်ကူလည်း အရုဏ်တက်မှာ ရောက်လာတော့မယ်။ ဒီ အခါကျမှ မင်းရော ဟောဒီက ခွေးကောင်တွေရဲ့ အလောင်းတွေရော သဲထဲမှာ ကျင်းကြီးကြီး တူးပြီး မြှုပ်ရမယ်။ ငါကတော့ နယ်ခြားတပ်တံဆိပ်နဲ့ ကပ္ပတိန်

ရာထူးရဖို့ သေချာပြီ။ ပြီးတော့ ပဲရစ်ရောက်ရင် မင်းတို့ သူခိုးရိုက်က ယူလာတဲ့ ဟောဒီ အသေးအမွှားပစ္စည်းကလေးတွေ ထုခွဲရဦးမယ်။ အင်း ... ငါတော့ လူချမ်းသာ ကြီး ဖြစ်ရဦးမှာပေါ့။ အဲဒါ ဘယ်သူကြောင့်လဲ ... ဟောဒီ ... အကောင်ကြောင့်”

သူသည် ဤသို့ပြောရင်း မိုက်ကယ်၏ ကိုယ်ကြီးကို ခြေဖြင့် ကန် လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန် ကျွန်ုပ်သည် လုံစွပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။ သို့ ကန်လိုက်စဉ် မိုက်ကယ်၏ မျက်လုံးများ ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်နေ၏။ မိုက်ကယ်ကား အသက်ရှိုသေး၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း အသက်ရှင်၍ နေလိုသေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း လုံစွပ် ကိုင်ထားသော လက်ကို အောက်သို့ ချလိုက်ရလေသည်။

ဂျွန်းက -
“အင်း ... ကောင်းသကွာ။ အထက်အရာရှိကို လက်နက်ကိုင်ပြီး တိုက်သတဲ့ မင်းကို ငါချက်ချင်း စစ်ရုံးတင်ပြီး ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမယ်။ မင်း ဟာ အပြစ်ရှိလို့ သေဒဏ်ပေးလိုက်တယ်။ နို့ပြီး ... အဲဒီ အပြစ်ကိုလည်း ငါ ကိုယ်တိုင် စီရင်မယ် ... ဟောဒီလို”

နောက်ဆုံး စကားလုံးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုက်ကယ်၏ လက်လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မိုက်ကယ်၏ လက်သည် လီဂျွန်း ၏ ခြေတစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ လှုပ်လိုက်သဖြင့် လီဂျွန်းလည်း တစ်ခါတည်း လဲကျသွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း နားမကြား မျက်စိ မမြင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ လီဂျွန်းအား လုံစွပ်ဖြင့် တအားကုန် ထိုးပိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း အား လွန်ကာ လဲကျသွားလေသည်။ လီဂျွန်းက သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်သည် ငုံ့ပေးလိုက်သည်ဟု ထင်ရ၏။ သို့မဟုတ် မိုက်ကယ်က ခြေကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် ကျည်ဆံမှာ အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားဟန်တူ၏။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ကိုကား မထိခဲ့ပေ။ လီဂျွန်းကား ပက်လက်လန်ကာ လုံစွပ်မှာ သူ၏ အသည်းထဲသို့ အဆိုးဝင်လျက် အသက်ထွက်ရှာလေပြီ။ လီဂျွန်းမှာ သေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကား ဝက်သတ်သမား၊ လီဂျွန်းကား ဝက်ကြီးပင် ဖြစ်တော့ ၏။

ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်ရာ ဘာကို ပြောမိမှန်းပင် မသိချေ။ သို့နှင့် မိုက်ကယ်က ဆက်လက်၍ -

“မဟုတ်ဘူး ... နားထောင်စမ်း ... ဟိုစာတွေ ငါ့ကိုပေး၊ ငါလက်ထဲ ထည့်ထားခဲ့။ ဖြောင့်ချက်ကွ ... ကျကျနန လုပ်ခဲ့စမ်းပါ ဂျွန်ရယ်၊ မင်းနဲ့ ဒစ် ဆက်ပြီး ညာနေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ငါ့ဖြောင့်ချက်ကို သတင်းစာတွေပါအောင် လုပ်ရမယ်နော် နားလည်လား။ နို့မဟုတ်ရင် အားလုံးပျက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“အို ... မင်း ဘာမှ ဖြောင့်ချက်ပေးနေစရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ ဗိုး မိနစ်ဝက်လောက် စောင့်နေစမ်းပါ။ ငါ ဗရန်ဒီ သွားယူဦးမယ်”

မိုက်ကယ်သည် သူ၏အားနည်းသော လက်များနှင့် ကျွန်ုပ်အင်္ကျီ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“မမိုက်စမ်းပါနဲ့ ဂျွန်နီ ... ဖြောင့်ချက်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ အဲဒါကို လွယ်လွယ် တွေ့နိုင်မယ့် နေရာမှာ ထားခဲ့။ ဒီလိုမလုပ်ရင်တော့ မင်းကို ငါအမြဲ လိုက်ခြောက်နေမှာပဲ။ ဟင့်အင်း ... မသွားနဲ့ ကတိပေးစမ်းပါ။ အလို ဘုရား ... ငါ့မျက်စိတွေ ပြာလာပြီ။ ဂျွန် ... ဂျွန် ... ငါမှာတဲ့ ကတိပေးစမ်းပါ ငါ့ညီရယ်။ ဖြောင့်ချက် ဂျွန် ... ဂျွန်”

လီဂျွန်း ခြောက်ထောက်ကို ဆွဲလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ပြီးနောက် နှစ်မိနစ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုမှာ ဝိညာဉ်ချုပ်၍ သွားလေ၏။ စိတ်ထားမြင့်မြတ်၍ သဘောကောင်းလှသော အစ်ကိုကြီးပါပေ တည်း။ သူကား မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲတွင် ပူသလောက် မျက်ရည်များ မကျမိတော့ပေ။ လီဂျွန်း၏ လက်ထဲတွင် ရှိနေသော ခြောက်လုံးပြုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ ၎င်းနှင့် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင် ရလျှင် ကောင်းလေမည်လောဟု စိတ်ကူးမိ သေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ မိုက်ကယ်အတွက် ဆောင်ရွက်ရန် အလုပ်များ ရှိနေသေးသဖြင့် အာရပ်များ ရုတ်တရက် ဝင်လာမှသာ ဤခြောက်လုံးပြုံးကို သုံးတော့မည်ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်မိ၏။ ငယ်စဉ်ကပင် သူ၏စကားကို နား ထောင်ခဲ့သည့်အတိုင်း သူမရှိသည့်နောက် သာ၍ပင် နားထောင်ရပေမည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာများကို လှမ်းယူလိုက်၏။

တစ်စောင်မှာ လေဒီဗရန်ဒန် (အရီး) သို့ ပေးရန် လိပ်တပ်ထား၏။ ကျွန်ုပ် အသက် ရှင်နေသမျှကို ဤစာကို မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးရမည်။ တစ်စောင်ကား ကလောဒီယာ၏ စာဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်အတွက် တစ်စောင် နှင့် ဒစ်ဂဗီအတွက် တစ်စောင်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ လီဂျွန်း၏ လက်ဝဲ ဘက် လက်ထဲတွင် ကြေမွနေသော စာတစ်စောင်လည်း ရှိသေး၏။ ထိုစာမှာ

[၆]

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများပြန်၍ ပိတ်သွားသော မိုက်ကယ်ကို ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ကယ်လိုက်ခြင်းမှာ သူ၏နောက်ဆုံးပြုမှု ချက်ပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစားဉာဏ် ခန်းနေသကဲ့သို့ ရှိ တော့၏။ သို့ရှိစဉ် မိုက်ကယ်၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာပြန်၏။

လေသံဖြင့် -

“ဟေ့ ... လူရဲကြီး ... စာတွေ ရရဲ့ မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က စာများကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပေးနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ခုတပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၍ တပ်ကုလည်း မကြာမီ ဆိုက်ရောက် လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အားပေးစကား ပြောကြားလေ၏။

“ငါတော့ မနေရတော့ဘူး ဂျွန်နီ ... ဒီတော့ ငါပြောတာ သေသေချာ ချာ နားထောင်စမ်း။ ငါ့တစ်သက်မှာ ငါဘာမှ မခိုးခဲ့ဖူးပါဘူးကွယ်။ ဒစ်ကို လည်း သည်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ။ စာကိုလည်း အရိုးဆီ မရောက်ရောက် အောင် ပို့ပါနော်။ ပြီးတော့ မင်းတပ်ကူ လာတဲ့အထိ စောင့်မနေနဲ့ နားလည် လား။ လီဂျွန်း ကိုယ်ကြီးက သက်သေခံရှိနေတယ်ကွ။ သူတို့မင်းကို ပစ်သတ် လိမ့်မယ်။ ကုလားအုပ်တစ်ကောင် ရအောင်ရှာပြီး ကိုယ်လွတ်ပြေးပေတော့။ ညမှောင်တုန်း ထွက်မပြေးနိုင်ရင် လီဂျွန်းကို ငါ သတ်တယ်ပြော ... ဘာဖြစ်ဖြစ် သတိရာမှာ ငါ ... ငါ”

'ပုလိပ်မင်းကြီး စုံထောက် ဌာန၊ လန်ဒန်မြို့၊ အင်္ဂလန်' ဟု လိပ်တပ်ထား၏။ မိုက်ကယ်သည် မည်သည့်အခါကမျှ မကျူးလွန်ခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဖြောင့်ဆိုချက်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုလှ၏။ သို့သော် မိုက်ကယ် သေခါနီးတွင် အားမလို အားမရ တောင်းပန်နေသော စကားများမှာ နားမှ မထွက်သေးဘဲ ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤစာကို ယခုရှိနေသည့်နေရာ၌ ထားခဲ့လျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ စစ်ကုရောက်၍ တပ်မှူး လက်တွင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့သော်သာ၍ပင် လူသိနတ်ကြား ဖြစ်ပေတော့မည်။ လီဂျန်း လက်တွင်းမှ ချလိုက်သော အထုပ်ကလေးကို ကောက်ယူကာ ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီအိတ်တွင် ထည့်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ထံလိပ်တပ်ထားသော စာကို ဖွင့်လိုက်၏။ စာ၌ပါရှိသည်မှာ -

ညီချစ်ဂျွန်

ဒီစာကို ရရင်၊ ဒီစာနှင့်အတူ ရှိတဲ့ စာတွေကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ခရုန်ဒန်အမတ် အိမ်ကြီးကို ရောက်အောင်ယူသွားပါ။ မင်းကိုယ်တိုင် ယူမသွားနိုင်ရင်လည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရောက်အောင်ပို့လိုက်ပါ။ အရီးပတ်ထရိုရှာအတွက် စာဟာ ဗလူးဝါးတား ဖျောက်ဆုံးတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူကျေနပ် အောင်တော့ ဖြေရှင်းပါလိမ့်မယ်။ နောက်အဲဒါကို သူသင့်တယ် ထင်သလို သတင်းစာထဲ ထည့်ချင်ထည့် မထည့်ချင်နေပေါ့။ ဥပမာ ဦးလေး ဟက်ကတာ သေပြီးတဲ့နောက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ နို့ပြီး ငါမင်းကို တောင်းပန်တိုးလျှိုး ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးချင်တာတော့ ပုလိပ်မင်းကြီးဆီကို လိပ်တပ်ထားတဲ့စာကို ထိန်ချန်မထားဖို့ပဲ။ မဆိုင်သူတွေ (အဲဒီအထဲမှာ မင်းဆိုက်ဆိုယ်လည်း ပါတယ်။ မမေ့လိုက်ပါနဲ့ ဂျွန်နီရယ်)ကို တလွဲမထင်ရအောင်လို့ တို့များ ထွက်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အပြစ်တင်သမျှကို တို့တစ်တွေက ခါးစီးပြီးခံ ခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ တစ်ယောက်သေသွားရင် ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်နိုင်အောင် အပြစ်တင်သမျှကို တစ်ခါတည်း ကြီးထမ်းသွားရင် မကောင်းပေဘူးလား။ မင်းနဲ့ ဒစ်တို့လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ကြမှာ မဟုတ်လား။ ငါ အရင် သေရင်လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်မှာ။ ဒီတော့ စာတွေယူပြီး အိမ်ပြန်ပေတော့။ နို့ပြီးတော့ ငါပြောတဲ့စာကို သတင်းစာတွေထဲမှာပါပြီး ပုလိပ်အရာရှိတွေ လက်ထဲရောက်အောင် လုပ်သင့်တာတွေကို လုပ်ပေတော့ကွာ။ ငါအခု စာနဲ့ တစ်ထေရာတည်း စာတစ်စောင်ကို ဒစ်စီအတွက် ရေးပစ်ခဲ့သေးတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့တစ်ယောက်ယောက်တော့

ငါ့အလိုဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝအောင် လုပ်မှာပဲလို့ ငါ ယုံကြည်တယ်။ ငါအသက်ရှင် ကျန်နေရင်လည်း မင်းတို့ တစ်ယောက်ယောက်အတွက် ဒီလိုပဲ လုပ်မှာပါပဲကွာ။ စိတ်သာချပေ။ မင်း အိမ်ကနေပြီးတော့ ဘာသံမပေး ညာသံမပေး ထွက်ပြေးလာလိုက်တာ ငါ့အကြံတွေ အတော်ကို ပျက်ကုန်တာပဲကွာ။ အခုတော့ ငါကြံတဲ့အတိုင်းဖြစ်အောင် ငါခိုင်းသလိုသာ တစ်သေမတ်မီး လုပ်ပေတော့။

သွားပြီကွာ။ အရဲတကတ အရဲဆုံး၊ လူရဲကြီးရေ။ မင်းကို ငါကောင်းကင်က စောင့်နေမယ်ပေ။

ဗိုး

နောက်ဆက်တွဲ - မင်းဖြောင့်ချက်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်ရင်တော့ အဲဟိုမှာတောင် ငါ့ အနားမလာလေနဲ့။

ကျွန်ုပ်သည် စာကို ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် သေပန်းပွင့်၍ လှပနေသော မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာကို စိုက်၍ကြည့်နေမိ၏။ ထို့နောက် သူ့မျက်စိများကို ပိတ်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ပတ်ပေါ်တွင် ယှက်၍ တင်ထားလိုက်လေသည်။ မိုက်ကယ်အပေါ်တွင် လူအများက ရွံစရာဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ် မလုပ်ရန် နိုင်ချေ။ စာများကို သေခါနီးမှ ရေးသားခြင်း မဟုတ်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာကပင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားပြီးနောက် ရေးသားခြင်းသာ ဖြစ်တန်ရာ၏။ လီဂျန်း လက်ထဲမှ စာကို ယူပြီးလျှင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်မည်ဟုပင် စိတ်ကူးမိ၏။ အကယ်၍ တပ်ကုမရောက်မီ အာရပ်တို့ ဝင်လာက သူတို့သည် ခံတပ်တစ်ခုလုံးကို မွေ့နောက် ရှာဖွေကာ လိုရာကိုယူ၍ ခံတပ်ကြီးကို မီးတင်ပျက် မည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပါစေတော့ဟုပင် ဆုတောင်းမိရာ နောက်မှ ကျွန်ုပ်၏ သူရဲဘော်ကြောင်မှုကို တွေး၍ ရှက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝိုင်၍ နေရာမှ ရုတ်တရက် သတိရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ အရုဏ်တက်ပြီးနောက် လင်းစပြုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်မိနစ်မျှ ထူးခြားလှသော ရှုမြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ အမိုးတစ်ခုလုံးတွင် သွေးများဖြင့် ချင်းချင်း နီလျက်၊ ယမ်းတောင်ခုံများသည် တောင်ပုံရာပုံ ပုံလျက် အပေါက်များတွင်လည်း တောင့်၍ နေသော လူသေအလောင်းများဖြင့် ထောင်လျက်၊ လီဂျန်း၏ ကိုယ်ကြီးမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ လုံ့လုပ်က ထုတ်ချင်းဖောက်လျက် မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာမှာလည်း အသက်ရှင်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ပြုံးယောင်သန်းလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“မင်းစာနဲ့ အထုပ်ကလေး အစိုးပတ်ထရီဂျာပေးဖို့နဲ့ မင်းဟာ သူရဲကောင်း ပီပီ အသက်စွန့်သွားတဲ့အကြောင်း ပြောဖို့ ငါသွားတော့မယ်ဟေ့ မိုးရေ ... အကောင်ကြီးရ” ဟု ကျွန်ုပ်မှာ ပါးစပ်မှ အသံကလေး ထွက်သွားအောင်ပင် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း လူမှန်းသိသည့်အရွယ်မှစ၍ ပထမဆုံး အကြိမ် သူ့အား နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ်မှာ အာရပ်များအကြောင်းကို သတိရမိတော့၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ကိုကား အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရချေ တပ်ကူရောက်လာသည်အထိ စောင့်၍နေစေကာမူ လီဂျန်း၏ ကိုယ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ လှံစွပ်တန်းလန်း တွေ့နေက ကျွန်ုပ်မှာ အာရပ်များ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သည်နှင့်တူတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် လီဂျန်းကိုယ်မှ လှံစွပ်ကို ချွတ်၍ အခြားလူတစ်ယောက်ယောက်၏ လှံစွပ်နှင့် လဲထားပြီးလျှင်၊ ထိုလှံစွပ်အပေါ်သို့ ပုံ၍ချရလျှင် ကောင်းလေမည်လောဟု စိတ်ကူးပေါက်မိ၏။ သို့သော် ဤသို့ ပြုလုပ်ရန်လည်း ဆန္ဒမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ အာရပ်တို့ကိုသာမက ‘တိုကိုတူ’ မှ လွတ်လိုက်သော တပ်ကူကိုပါ မတွေ့အောင် ရှောင်တိမ်းရပေမည်။ ကျွန်ုပ်ထွက်သွားခဲ့သော် ဘေးကင်းသော နေရာသို့အရောက် လမ်းခုလတ်တွင် ရေငတ်ခြင်း၊ အစာငတ်ခြင်းနှင့်တကွ ပူပြင်းသော နေမင်းကြီး၏ ဘေးအန္တရာယ်တို့နှင့်ကား တွေ့ရမည်မချ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုဘေးအန္တရာယ်များကို တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ရန် တင်ကြိုပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ရန်သာ ရှိတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခြေထောက်များ မသယ်ချင်သယ်ချင်နှင့် လှေကားမှ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် ဆီမီးဖိုကို ဆီထည့်၍ မီးညှိလိုက်၏။ ရေနွေးအိုးကို မီးဖိုပေါ်၌ တည်ထားစဉ်၊ ကျွန်ုပ်သည် ရေပူကို ရေအပြည့်ထည့်ပြီးလျှင်၊ ဝိုင်အရက်ပုလင်းကြီးသုံးလုံးကိုလည်း ရေအပြည့် ထည့်လိုက်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ စစ်လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ ဖိနပ်တစ်စုံတစ်ဖက်ပါး၊ အခြားပစ္စည်းများကို သွန်ချလိုက်ပြီးလျှင် ပေါင်မုန့်၊ ကော်ဖီနှင့် ရေပုလင်းများကို အိတ်ကွဲလှပတတ် ထည့်လေ၏။ ၎င်းတို့မှာ တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကုန်သွားသည့်အလိုက် ဝန်ကလည်း ပေ့သွားမည်ဖြစ်၏။ ကုလားအုပ်တစ်ကောင်သာ လိုတော့၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မိုက်ကားအောင် စားသောက်ပြီးနောက် ဝန်ထုပ်ကြီးကို ကျောပိုးကာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြည့်ရှုရန် အမိုးပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။ နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် အာရပ်တို့အား အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မိုက်ကယ် အလောင်းဆီသို့သွားကာ “သွားပြီ ဟေ့ ... မိုးရေ ... ငါတော့ သွားပြီကွယ်” ဟု နှုတ်ဆက်လျက်ရှိစဉ်၊ ဒိုင်းခဲနံ့ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် နေရာမှ ထ၍ခုန်မိ၏။ အသံကြားရာဘက်သို့

သွားရောက် ကြည့်ရှုသောအခါ အတော် ခပ်လှမ်းလှမ်း သဲခုံတစ်ခုံပေါ်တွင် ကုလားအုပ် စီးနင်းလာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ထိုသူသည် ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံဝတ်ထား၍ လက်ကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရှေ့ယမ်းကာ၊ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို လေထဲသို့ မြှောက်၍ ပစ်လျက်ရှိလေသည်။

‘တိုကိုတူ’ မှ စစ်ကူကား ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ထွက်ပြေးမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ သို့မဟုတ်က ရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်နေဆဲ၌ အထက်အရာရှိကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်မှုအတွက် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခြင်း ခံရမည်ကား မလွဲတည်း။ သို့သော် ရန်သူအာရပ်များကား မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေလေသနည်း။ ထို သူသည် အလံတလူလူနှင့် ရှိနေသော ခံတပ်ကြီးကို အစာပြုလုပ်၍ ထောင်ထားသော အာရပ်တို့ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသလော။ သူတို့သည် သဲခုံများနောက်မှ ချောင်းမြောင်းကာ၊ အိုအေဆစ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မှ တပ်လုံးပြုတ်သုတ်သင်ရန် အကူတပ်ကို သွေးဆောင်၍နေခြင်းပေလော။ ထိုသူအဖို့ကား ရင်တားပေါက်များတွင် စစ်သားများကို တွေ့ရပြီးလျှင် ခံတပ်ထိပ်၌လည်း သုံးရောင်ခြယ်အလံတလူလူ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်သူများအား တပ်ကူမရောက်မီပင် နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ခံတပ်တွင်း၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေကြသည်ဟု မုချ ထင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို ကျွန်ုပ် သတိပေးဖို့ ကောင်း၏။ သတိမပေးလျှင် ဒုက္ခရောက်ပေတော့မည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရိုင်ဖယ်ကို အပေါက်တစ်ခုပေါ်သို့ တင်လျက်၊ မထိအောင် ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အခြားအပေါက်တစ်ခုသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် သူ့အနီးသို့ ပွတ်၍ သွားအောင် ပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း သူလာသည့်ဘက်နှင့် အဝေးဆုံးဖြစ်သော အမိုးပေါ်မှ တစ်နေရာသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင်၊ သေနတ်ကို ပထမ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် ရင်တားကို ကျော်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် တွဲလွဲခိုကာ၊ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ကို ကောက်ယူ၍ အနီးဆုံး သဲခုံကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပြေးသွားပြီးလျှင် ဝပ်နေလိုက်လေ၏။ အခြေအနေကို ထိုနေရာမှ စောင့်၍ကြည့်ပြီးလျှင် ညဉ့်ဘက် အမှောင်ထဲတွင် ထွက်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်မိ၏။ ကျွန်ုပ်အား အဝေးမှ မမြင်နိုင်စေရန် သဲကျင်းကိုပင် ထပ်၍တူးယက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ လွတ်မြောက်ရေးမှာ အကူစစ်တပ်ကို အာရပ်တို့ တိုက်မတိုက် အပေါ်တွင် တည်နေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အာရပ်တို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာသော အကူတပ်အား မည်သို့ပြုလုပ်မည်ကို တွေ့မြင်သိရှိပြီးမှ ဘေးကင်းရာသို့ ထွက်သွားရလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်

၏ ဘေးအန္တရာယ်ကား နှစ်ဖက်ညှပ်လျက် ရှိရာ၊ အာရပ်တည်းဟူသော ဒယ် အိုးထဲမှ ပြင်သစ်တည်းဟူသော မီးဖိုထဲသို့ ကျသွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေး ၏။ သို့ရှိစဉ် ခံတပ်ထောင့်တစ်ခုမှာ လှည့်၍လာသော ပြင်သစ်အရာရှိ တစ်ဦး ထွက်လာသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရ၏။ သူ့အားလည်း ယခုတစ်ကြိမ် သတိ ပေးလျှင် ကျွန်ုပ် ပုန်းနေသော နေရာကို ညွှန်ပြသည်နှင့် တူပေတော့မည်။ ဤသို့ရှိစဉ် အကူပြင်သစ်စစ်တပ်သည် ကင်းထောက်များက ရှေ့ဆောင်လျက် ဘေးနှစ်ဖက်မှာလည်း အကာအကွယ်များ ခြံရံလျက် လူစုကွဲကာ ချီတက်လာ သည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ ခရာသမား သည် ခံတပ်တွင်းမှ လူများကို လှမ်းခေါ်နေသည့် ခရာသံမျိုး မှုတ်နေသည်ကို ကြားရ၏။ သို့သော် လူသေများကား ကြားမည် မဟုတ်တော့ပေ။

အရာရှိသည် ခံတပ် တံခါးမကြီးသို့ ရောက်ခဲ့သော် အတွင်းမှ ဖွင့် မပေးလျှင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်။ ရင်တား၌ အယောင်ဆောင်ထားသော လူသေများကို တွေ့ရလျှင် မည်မျှ အံ့ဩမည်ကို စိတ်ကူး၍ ကြည့်မိ၏။ အာရပ် တို့ မရှိကြောင်းကိုကား အမှန်ပင် တွက်မိ၏။ သို့သော် သူတို့ ဆုတ်ခွာသွား ခြင်းမှာ လီဂျန်း၏ ပရိယာယ်ကြောင့်ပေလော။ သို့မဟုတ် စစ်ကူ ရောက်မည်ကို ကင်းထောက်များထံမှ သတင်းရသောကြောင့်ပေလော မပြောတတ်ပေ။

ခံတပ်တံတိုင်း၏ အစွန်းတစ်ခု ကျွန်ုပ် ပုန်းနေသည့် နေရာနှင့် ကိုက် သုံးရာခန့်အကွာတွင် အရာရှိ လက်အောက် အရာရှိ ခရာမှတ်သမားနှင့် အခြား တပ်သားတစ်ယောက်သည် ကုလားအုတ်များစီး၍ ရပ်နေ၏။ ခရာသမား သည် ခံတပ်မှ အပြင်သို့ ထိုးထွက်နေသော ရေပြွန်ကို ကုလားအုတ်ပေါ်မှ လှမ်း၍ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီးလျှင်၊ ခါးတွင် ခရာတန်းလန်းနှင့် တွယ်ဖက်ကာ တံ တိုင်းကို တက်၍ အပေါက်တစ်ခုအတွင်းသို့ လျှိုဝင်သွားလေ၏။ သို့သော် တံခါးကား ပွင့်၍မလာချေ။ နောက် ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ အရာရှိသည် ခရာသမား ကဲ့သို့ပင် တက်သွား၍ အပေါက်ထဲသို့ ဝင်သွားပြန်၏။ သို့သော် တံခါးကား ပွင့်မလာသေးချေ။ ခံတပ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သုသန်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက် မြဲ ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေ၏။ အချိန်များလည်း တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်သွားခဲ့ရာ အကူတပ်မှ လူများလည်း ခံတပ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ကျောက်ရုပ်ပမာ ရပ်နေကြ ကုန်၏။ မကြာမီ အရာရှိသည် ခရာသမားအား ဟစ်ဆော်အမိန့်ပေးလိုက်သည် ကို ကြား၍ အပြင်မှ လူများသည် ခံတပ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား ချီတက်လာကြ သည်လည်းကောင်း၊ လားများ စီးနင်းလာသည့် တပ်စုတစ်စု နောက်ထပ် အကူရောက်လာသည်ကို လည်းကောင်း၊ တံခါးများပွင့်ကာ အရာရှိ တစ် ယောက် ထွက်လာသည်ကို လည်းကောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုအရာရှိက အမိန့်

တစ်စုံတစ်ရာ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ခံတပ်တွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်သွား၏။ သို့သော် အခြားမည်သူမျှ ပါမသွားချေ။ မကြာမီ လက်အောက်အရာရှိ ထွက်လာပြီးလျှင် တပ်ကြပ်ကြီးအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အိုအေဆစ်တွင် တပ်စခန်း ချရန် အမိန့် ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကင်းများ မကြာမီ လှည့်တော့မည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် အခြေအနေမှာ ပို၍ဆိုးရွားလာရကား ထွက်ပြေးလိုလျှင် ကင်းများ မလှည့်မီ ထွက်ပြေးမှသာ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ် သွားမည့်ဘက်ကို အိုအေဆစ်မှ မမြင်စေရန် ခံတပ်လုံးကြီးနှင့် ကွယ်ရင်း နောက်ဖက်ရှိ အခြားသံခုံ တစ်ခုသို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးသွားပြီးလျှင် ဝပ်နေလိုက်ပြန်၏။ ဤကဲ့သို့ သံခုံ တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းကာ မမြင်နိုင်သော နေရာသို့ ရောက်၍ တစ်ညလုံး ဆက်လက် လျှောက်သွားခဲ့သော် နောက်တစ်နေ့ နေ့မမြင့်မီ ခံတပ်မှ မိုင် သုံး ဆယ်ခန့် ပေါက်ရောက်နိုင်ပေမည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သံခုံတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် ကူးပြောင်းခဲ့ရာ မိုင်ဝက်ခန့် အကွာတွင် ကျောက်တုံးကြီးများ အကြားသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုနေရာကား အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လွန်စွာ လုံခြုံလျက် တစ်ထောက်တစ်နား နားနေစားသောက်နိုင်၏။ သို့သော် သဲကန္တာရ အတွင်းခရီးသွားရာ၌ ကုလားအုတ် တစ်ကောင်ကိုမျှ မရနိုင်ခဲ့လျှင် မျှော်လင့် ချက် မရှိလှကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ ရင်လေးမိ၏။ စန္ဒရီတစ်ယောက် လျှောက်လာစဉ် ထွက်၍ ကုလားအုတ်ကို လှည့်ရန် ကြိမ်သေး၏။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ ရက်စက်စွာ မလုပ်ရက်သဖြင့် ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်လေ သည်။

အခြား အကြံတစ်ခုကား ကျွန်ုပ်မှာ ယူနိုဖောင်းနှင့် ရှိနေသဖြင့် တာဝန်ကျသော စန္ဒရီတစ်ယောက်က ကုလားအုတ်ကို လာ၍ ဖမ်းလေဟန် ဆောင်ရလျှင် အောင်မြင်ရန် အကြောင်းရှိ၏။ တစ်နည်းလည်း သူတို့အထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက်၊ 'တိုကိုတူ' သို့ စာပို့သွားရန် ကုလားအုတ်တစ်ကောင် ယူသွားရမည်အကြောင်း 'အတည်ပေါက်' ပြောလျှင် ရနိုင်ရန်အကြောင်းရှိ၏။ ကံကလည်း ကောင်း၊ ဟန်ကလည်း ကောင်းမည်ဆိုက ဒုတိယနည်းမှာ ပို၍ လွယ်ကူသည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ကျွန်ုပ်ကား မည်သို့လုပ်ရမည် မသိဘဲ ချီတုံ ချတုံ ဖြစ်၍နေခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ညသို့ ရောက်၍မှောင်မှသာ သင့်သလို ကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်တော့မည်ဟု စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်လေ၏။ မိုက်ကယ် သေဆုံး သဖြင့် အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးမှုကိုပင် ဤကဲ့သို့ အပူတပြင်း စဉ်းစားရသည့် အတွက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ကာ အတော်အတန် သက်သာရာ ရစေ၏။ နေကလည်း ပူသည့်ပြင်၊ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ဖြစ်နေရကား မေ့ခန့်

အိပ်ပျော်သွားလေရာ မည်မျှ အိပ်မောကျ၍ သွားသနည်း ဆိုပါမူ ညနေစောင်း မှပင် နိုးတော့၏။

ကျွန်ုပ်ကား ကံကောင်းလှ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကူတပ်မှ ကင်းလှည့် စန္ဒရီ တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုက် ၁၀၀၀ ခန့်အကွာတွင် မြင်ရသောကြောင့် ပေတည်း။ နေကား ဝင်ပြေပြီဖြစ်ရာ၊ အပူရှိန်လည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါး၍လာခဲ့၏။ ရှုမျှော်ခင်းကား သာမန် စစ်စခန်းချရာ နေရာတစ်ခု ထက်ပို၍ မထူးခြားလှချေ။ ခံတပ်အတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ အပြင်၌ လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသော လှုပ်ရှားမှုကို မမြင်ရချေ။ အိုအေဆစ် ဘက်၌လည်း လူသူ အဝင်အထွက် နည်းပါးလှ၏။ အချို့နေရာများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ စန္ဒရီ၏ လှံစွပ်မှ အရောင်သည် နေရောင်တွင် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို လည်းကောင်း၊ တပ်သားတစ်ဦးတလေမျှ ကုလားအုပ် သို့ မဟုတ် လားတစ်ကောင်ကို ဆွဲလာသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်ရ၏။ စွဲပလွန် ပင်များ အကြားမှ မီးခိုးများ အထွက်လျက်ရှိလေရာ၊ တပ်သားများကား ညစာ ချက်ပြုတ်ရန် မီးထည့်နေကြဟန်တူ၏။

ကျွန်ုပ်တွေ့ရသလောက်မှာ တပ်ကူစစ်တပ်သည် ခံတပ်တွင်းသို့ မဝင်သေးသည့်ပြင် လူသေများကိုလည်း တံတိုင်းများမှ ရှင်းလင်းခြင်း မပြုသေး ချေ။ အမှန်ဆိုက ဤအချိန်လောက်တွင် လူသေများအား မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်သင့်ပေ ပြီ။ ခံတပ်ဘက်သို့ ကျွန်ုပ် ကြည့်နေစဉ် လားတစ်ကောင် စီးလာသော အရာရှိ တစ်ဦး ခေါင်းဆောင်လျက် လူတစ်စုသည် အိုအေဆစ်ဘက်မှ လျှောက်လာပြီး လျှင် ခံတပ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အပေါက်မှ လူသေ အလောင်းများကို ရွှေ့ပြောင်းတော့မည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ် ထင် သည့်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ထိုလူစုသည် အိုအေဆစ် ဘက်သို့ ပြန်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူတို့ တပ်မှူးမှာ ပြင်သစ် လှံစွပ် တန်းလန့်နှင့် သေနေသည်ကိုလည်းကောင်း သူ၏အနီးတွင် တပ်သားတစ် ယောက် ရင်ပတ်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ အေးချမ်းစွာ သေနေသည် လည်းကောင်း အတွင်းမှ ကျွန်ုပ် ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံ နှစ်ချက် ထွက်ပေါ် လာပါလျက် လူရှင်ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း အယူ သီးသော တပ်သားကြီးများသည် အမျိုးမျိုး တွေးတောနေ ကြစေလိမ့်မည်။

ညနေခင်း ကုန်လွန်ခဲ့၍ နေဝင်သွားပြီးနောက် လမင်းသည် ကြည် လင်သော ကောင်းကင်မှ ထွက်ပြုလာခဲ့၏။ ထိုနေဝင်ရီတရော အချိန်ကလေး၌ ကျွန်ုပ်သည် သဲခုံတစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းကာ ခံတပ်နှင့် အိုအေဆစ်အနီးသို့ ရောက် နိုင်သမျှ ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ် အကြိမ်မှာ

တာဝန်မကျသူအားလုံး အိပ်နေကြစဉ် အိုအေဆစ်အတွင်းသို့ ခံတပ်မှ သတင်း ပို့လိုက်သည့် အနေမျိုးဖြင့် အတည်ပေါက် ဝင်သွားရန် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် အား မေးလျှင် အရာခံတစ်ယောက်က 'တိုကို့တူ' သို့ စေလွှတ်သဖြင့် ကုလား အုတ် လာယူသည့် ဟန်မျိုးလုပ်ရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်နေသည့် သဲခုံမှ နေ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အိုအေဆစ် အပြင်ဘက်တွင် အကူတပ်မှ တပ်သားများ တန်းစီနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ခံတပ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားကာ တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် တန်းစီပြီးသော် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကျောခိုင်းကာ ရှိနေကြ၏။ ဤလားတစ်ကောင်ကို စီးနင်းကာ အိုအေဆစ်မှ ထွက်လာပြီး နောက် တပ်သားအားလုံးကို 'သတ်' ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင် မှာ ခရီးပြင်း ချီတက်လာခဲ့ရသဖြင့် တစ်နေ့လုံး အနားပေးပြီးနောက် ညဉ့်အချိန် တွင် ခံတပ်ကို ရှင်းလင်းကာ၊ လူသေများအား မြှုပ်နှံရန် ခိုင်းတော့မည်ဟု တပ်မှူးသည် စီတန်းလျက်ရှိသော တပ်သားရှေ့တွင် ရပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားတော့မည့်ဟန် ပြုလုပ်နေစဉ် သူ့အနီးမှ တပ်သားတစ်ယောက်သည် ခံတပ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးကာ တစ်စုံတစ်ရာ ဟစ်အော်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် ပါ ခံတပ်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ခံတပ်ကြီးကား မီးစွဲလောင်လေပြီ။

ခံတပ်ကြီးမှာ တစ်နေရာ၌ သာမက နေရာများစွာ၌ပင် မီးညှန်ကြီး များ တက်ကာ အရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်လျက်ရှိလေ၏။ အမိန့်ရရှိခြင်း လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ အတွင်းတွင် မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ လောင် ကျွမ်းခြင်းမှာ ထူးဆန်းလှပေ၏။ သို့ မီးလောင်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် ကောင်း ကျိုးပေးလော့ မပြောတတ်ပေ။ တပ်သားအားလုံး မီးကို ငြိမ်းသတ်နေစဉ် ကျွန်ုပ် သည် အိုအေဆစ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးရလျှင် ကောင်းလေမည်လော၊ သို့စဉ်းစား နေခိုက် ခံတပ်အမိုးပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် လှုပ်ရှားနေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မကြာမီက ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုသူ သည် တပ်သားများ မမြင်စေရန် တံခါးပေါက်ရှိ မျှော်စင်ကို အကာအကွယ်ယူ ကာ၊ ရင်တားတစ်လျှောက် ကုန်း၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် အပေါက်တစ်ခုမှ ရိုင်ဖယ်နှင့် လက်တစ်ဖက် ထွက်လာပြီးလျှင် ရိုင်ဖယ်ကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက် လေ၏။ တစ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မီးခိုးများအကြား အပေါက်ထွက်လာပြီး နောက် မြေပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ကျွန်ုပ်၏ လက် ယာတက် ကိုက် ၁၀၀၀ ခန့်တွင် ရှိနေသည့် စန္ဒရီက မမြင်လိုက်သည်မှာ ထို သူအတွက် ကံကောင်းလှ၏။

ဇင်းဒါနပ် ခံတပ်ကြီးကို မီးရှို့သူကား မည်သူပေးနည်း။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူအား သနားမိပြီဖြစ်၍ ဆက်လက်ကူညီရပေတော့မည်။ သို့နှင့် ကင်းစောင့် စန္ဒရိဘက်သို့ ရောက်မသွားအောင် သတိပေးရန် ကျွန်ုပ်လည်း သူလာရာဘက် သို့ တွား၍ သွားခဲ့လေ၏။ သို့ရှိစဉ် သူသည် ကျွန်ုပ်အား ရုတ်တရက် မြင်လိုက် သဖြင့် ရိုက်ဖယ်ကို ရှေ့သို့ ထိုး၍ ချိန်လိုက်လေ၏။ သူကား အဖမ်းမခံတော့ပြီ ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း လက် ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ကာ အခြားသူများ မမြင်အောင်လည်း သတိထား၍ ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သေနတ်ကိုချထားခဲ့ပြီးလျှင် သူ့ဆီသို့ တွား၍ သွားလေသည်။ လူသည် ခရာတစ်လက်ကို ခါးတွင် လွယ်ထား၏။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မျက်လုံးများ ပြာလျက်ဖြစ်ကာ၊ ခေါင်းနုပန်းပင် ကြီး၍ သွားမိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ မိုက် ကယ်နှင့် အမြာပူး ကျွန်ုပ်၏အစ်ကို 'ဒစ်ဂဗီ' ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မယုံနိုင်အောင်ပင် ရှိနေ၏။

“ဟ ... ဂျွန်ပါလား။ မင်းတော့ ဒီအနီးအနားမှာ ရှိမယ်လို့ ငါအထင် သားပဲ။ လာကွာ ... ဘေးကင်းတဲ့နေရာ သွားကြရအောင်”

သူသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော်ရှိနေသော မျက်နှာသေနှင့် ရှိနေ၍ များစွာ ကျန်းမာဟန် မတူချေ။ လက်များမှာလည်း တုန်တုန်နီနီ ရှိနေရာ ဒုက္ခဝေဒနာ တစ်ခုကို ခံစားနေဟန်တူ၏။

ကျွန်ုပ် က “မင်း ဒဏ်ရာရလာသလား”

“အင်း ... နို့ပေခဲ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရတဲ့ဒဏ်ရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒါထက် အခုတင်က မိုက်ကယ်ကို ငါက ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်ကြီး အသုဘ တစ်ခု လုပ်ပြီး သပြိုင်လိုက်တယ်။ တို့ငယ်ငယ်က ကစားတာ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား။ နို့ပြီး လီဂျန်းကို မင်းသေသေသပ်သေသပ် လုပ်ခဲ့တာလည်း သူတို့ဘာမှ သက်သေခံ မရနိုင်တော့ဘူး။ ကိုင်း ... သူတို့ကို အာရပ်တွေက တိုက်ပြီဆိုပါတော့”

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ဒစ်ဂဗီသည် သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “ဘယ်သူ့ကိုမှ မပစ်ပါနဲ့ ဒစ်ရာ” ဟု တောင်းပန်ရ၏။ ထိုတပ်သားများမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်သူဖြစ်ကာ နောင်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အား သတ်မည့်သူများ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် သူတို့ကား ပြစ်မှု တစ်စုံ တစ်ရာ မကျူးလွန်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များ မဟုတ်ပါလော။

“ငါ့ကိုယ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပစ်ပါဘူးကွယ်။ ကိုင်း ... လာပါ ကွာ။ ငါနဲ့အတူ အာရပ်တွေ လုပ်ရအောင်”

သူသည် ရိုင်ဖယ်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်၍ ပစ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က လည်း နေ့လည်က ပစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အရာရှိ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ ပစ်လိုက် ၏။ တပ်မှူးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် တပ်သားများလည်း နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ လူစုခွဲပြီးလျှင် အိုအေဆစ်ဆီသို့ ခပ်မြန်မြန် ဆုတ်ခွာသွားကြလေ ၏။ နောက်သုံးလေးမိနစ် ကြာသောအခါ လူသူဟူ၍ မမြင်ရတော့ဘဲ၊ မှောင်နှင့် မည်းမည်း ရှိနေသော အိုအေဆစ်ကြီးကိုသာ မြင်ရတော့၏။

ဒစ်ဂဗီ က -

“တို့က စန္ဒရီယောင်ဆောင်ပြီး တို့စီးလာတဲ့ ကုလားအုတ်တွေကို အာရပ်တွေက ပစ်သတ်သွားလို့ ဆိုပြီး တပ်ထဲဝင် ကုလားအုတ်တွေ ယူကြ တာပေါ့ မကောင်းဘူးလား။ နောက် ကုလားအုတ်တွေကို စီးသွားပြီး စန္ဒရီကို ခပ်တည်တည် ညှာရင် အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွ”

ကျွန်ုပ် က -

“အေးကွ ... ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်း သွားရင်သာ ကောင်းလိမ့် မယ်။ ဒါမှလည်း ဒီလူ ပြန်မလာရင် ကျန်တဲ့လူက ခြေလျင် ထွက်ပြေးရင် ပြေး ဖြစ်သလိုပေါ့”

“အေးကွ ... ဒါကောင်းတယ်။ ငါလက်ဦးဆုံးသွားမယ်။ ဒါထက် နေပါဦး။ ခံတပ်ထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောစမ်းပါဦးကွာ။ ပြီးတော့မှ ငါ့အဖြစ် အပျက် ဆက်ပြောပါမယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း သူနှင့် ခွဲခွာရသည့်အချိန်မှစ၍ ဇင်းဒါနပ်ခံတပ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းများကို ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် သူ၏ အလှည့်သို့ ရောက်လာလေ၏။

ဒစ်ဂဗီက သူသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ခွဲခွာသွားပြီးနောက် 'တန်နီကော့ အစာ' တွင် တပ်စခန်းချနေရာမှ 'တိုကိုတူ' သို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရ ကြောင်း၊ တိုကိုတူတွင် မိမိတို့ ဗရန်ဒန်အဖတ် အိမ်ကြီးသို့ အရီးထံ မကြာခဏ အလည်လာဖူးသော ပြင်သစ်အရာရှိ 'ဒါဗိုဂျီလေး' နှင့် တွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ ထို အခါ ဂျီလေးမှာ အာရပ်တို့ ထကြွလျက် ရှိသော ဆူဒန်နယ်တွင် အမှုထမ်းရန် ဗိုလ်မှူးရာထူးသို့ တိုးတက်ချီးမြှင့်ခြင်း ဆုရကြောင်း၊ ထိုအခါက ဗိုလ်မှူးသည် မိမိအား မသိသေးဘဲ နောင်မှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရေလည်ခဲ့ ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဇင်းဒါနပ်ခံတပ်ကို အင်အားကြီးမားလှသော အာရပ်များ တိုက်ခိုက်နေကြားရသောအခါ ဒါဗိုဂျီလေးသည် ချက်ချင်း တပ်ကူထွက်လာ ခဲ့ရကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် နေ့လည်က သေနတ်နှင့် သတိပေးသူမှာ ထိုသူပင် ဖြစ် ကြောင်း၊ ထို့နောက် သူသည် ဗိုလ်မှူး၏ ခရာသမားအဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့

ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ (ဤကား ဒစ်ဂမီသည် ခရာသမားအဖြစ်နှင့် ခံတပ် တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်အထိ ဖြစ်၏။) ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ဒါနဲ့ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ငါအမိုးပေါ် တက်သွားတော့ မိုက်ကယ် အလောင်း ကျကျနန ပြင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ လူသေတွေထဲမှာလည်း မင်း မရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ဒဏ်ရာများရပြီး အောက်ထပ်မှာ ရှိနေမလားလို့ အပြေး အလွှား ဆင်းကြည့်တော့ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ မင်းဟာ ခံတပ်က ထွက်ပြေးပြီ။ လီဂျွန်း လုံစွပ်တန်းလန်းနဲ့ သေနေတာလည်း မင်းလက်ချက်ပဲ။ မိုက်ကယ် အလောင်းကို အကျပြင်ထားတာလည်း မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါအတပ် တွေးမိတယ်။ တို့များ ချီတက်လာတုန်းက မင်းတို့ကို အချိန်မီမှ ကယ်ဆယ်နိုင်ပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်တာကွယ် မပြောပါနဲ့တော့။ လီဂျွန်းဟာ မိုက်ကယ်ကို စိန်ကြီးအတွက် သတ်လိုက်တာပဲ။ မင်းကိုလည်း တစ်ခါ သတ်ရအောင် အကြံမှာ မင်းက လက်ဦးသွားတာနဲ့ တူတယ်လို့ တွေးမိ တယ်။ မိုးလည်း သေနေ၊ မင်းကိုလည်း ရှာမတွေ့တော့ ငါ့ရင်ဟာ ကွဲတော့ မလိုဖြစ်ပြီး ငါရူးမတတ် ဖြစ်သွားတယ်”

ဒစ်ဂမီက ဆက်လက်၍ -

“နို့ပြီး မင်းဟာ သူ့ကြောင့် အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့တာကိုပဲ သူယူကြီးရ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ငါလည်း သူ့ကို ငယ်ငယ်တုန်းက ကတိထားသလို ပြင်သစ် စစ်ဗိုလ်ကြီး အသုဘ နဲ့ တူအောင် သင်္ကြန်ပြီး မင်းကို လိုက်ရှာဖို့ပဲ။ ဒါနဲ့ စဉ်းစားနေတုန်း လူတစ်ယောက် တံတိုင်းကို ငါလိုပဲ တွယ်တက်လာတာ မြင်ရတော့ ငါလည်း ကပျာကယာ အောက်ဆင်းပြေး အချုပ်ခန်း တံခါးက လည်း အဆင်သင့် ပွင့်နေတော့ အဲဒီတံခါး နောက်ကွယ် ချောင်ထဲမှာ ဝင်ပုန်း နေလိုက်တယ်။ နောက် ဂျီလေး တက်လာပြီး ငါ့ကို တကြော်ကြော် ခေါ်တာ ပေါ့ကွယ်။ သူနဲ့ ဆာဂျင် မေဂျာဟာ ငါ့ကို ဒေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာကြ တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါက အကြံနဲ့ အကောင်ပဲ သူတို့ဘယ်တွေ့အောင် ရှာနိုင်မလဲ။ ဒါနဲ့ သူတို့ ရှာမရလို့ ပြန်ထွက်သွားတော့ ခံတပ်ကြီးဟာ တိတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ဘယ်သူမှမရှိတုန်းလို့ စိတ်ချရတော့မှ အပေါ်တက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ကြည့် လိုက်တော့ ... ဂိတ်မှာ စန္ဒရီတစ်ယောက် အစောင့်ချထားပြီး စစ်တပ်ဟာ ခံတပ်ထဲ မဝင်တော့ဘဲ အိုအေဆစ်ထဲမှာပဲ တစ်ညအိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာ တွေ့ ရတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း စိတ်တင်းပြီး မိုက်ကယ် အလောင်းရှိရာသွား။ သူ့ကိုယ် ကြီး မနိုင်တန်နိုင်နဲ့ စစ်တပ်အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်ကို ရောက်အောင် ချီပူလာခဲ့ တယ်။ နောက် မီးဖိုခန်းထဲက ထင်းတွေ သယ်၊ ရေနံဆီရွှဲလောင်းပြီး တို့များ ငယ်ငယ်က ကစားတဲ့နည်းအတိုင်း တစ်ခါတည်း မိုက်ကင်းအသုဘ အခမ်း

အနားနဲ့တူအောင် ပြင်ဆင်ပေးတာပဲ။ ဒီအခါမှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းဖို့ ယူနီယံ ဂျက်အလံမရတာတောင် အတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ နောက်အပေါ် တက် သုံးရောင်ခြယ်အလံယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို လွှမ်းခဲ့ရတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တော့ သိပ်သဘောမကျလှဘူး။ နို့ပေမဲ့ သူလည်း ဒီအလံတော် အောက်မှာ တိုက်ခိုက်ပြီး ကျဆုံးရတာပဲလေလို့ စိတ်ကို ဖြေရတာပဲ”

ဆက်လက်၍ “နောက် သူ့အလောင်းနား ထိုင်ပြီး သူ့သဘောထား ကြီးတဲ့ အကြောင်းတွေ စိတ်ထားမြင်မြတ်တဲ့ အကြောင်းတွေ ချိုးကျူးပြောပြီးတဲ့ နောက် ခရီးကလည်းပန်း မောကလည်း မောတာနဲ့ ငါ ဘာဖြစ်သလဲ သိလား။ တစ်ခါတည်း သူ့အလောင်းနားမှာ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ ညနေ စောင်းမှပဲ နိုးတော့တယ်။ အဲဒီအခါ အပေါ်တက်ပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ ခံတပ်ကိုလာကြတော့မယ်လို့ တန်းစီနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ငါလည်း ကပျာကယာ အောက်ပြန်ဆင်းလာပြီး တစ်ခါတည်း မီးရှို့ တော့တာပဲ။ တစ် နေရာတွင် မကဘူး။ လှေကားခြေရင်းရော၊ လှေကားရော ရေနံဆီလောင်း ရှို့တာပဲဟေ့။ မင်း လီဂျွန်းကို သတ်တဲ့အကြောင်း သက်သေခံ အထောက် အထားတွေလည်း ချောတာပေါ့ကွယ်”

ဤသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဒစ်ဂမီသည် တစ်ချက်သန်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်၍ ဒါနဲ့ ငါလည်း ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်တော်ပြီဆိုပြီး မင်းကို အခုရှာရအောင် ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ အဲဒီလို ... အဲဒီလို”

ဒစ်ဂမီကား အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ဒစ်ဂမီ အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်နာရီခန့် စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေ ဖို့ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ မီးရောင်မျှပင် မမြင်ရဘဲ အိုအေဆစ်တွင် တပ် သားများရှိနေသည်ကိုမျှ မယုံနိုင်လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေ၏။ လားများ၊ ကုလားအုပ်များကပင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ရှိနေကြလေသည်။ ထို့နောက် ဒစ်ဂမီမှာ နှစ်နာရီခန့်မျှ ဝအောင် အိပ်ရပြီဖြစ်၍ သူ့အား နှိုးလိုက်လေ ၏။

“ဟေ့ ... ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းပါဦး ဒစ်ဂမီ။ တို့အခု ကုလား အုတ်တစ်ကောင် ရအောင် လုပ်မလား။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ခြေကျင်ပဲ ကြိတ်ကြ မလား။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်ကွ”

“အေးလေ ... လုပ်တာပေါ့။ မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ် ဂျွန်”

ဤသို့ပြောရင်း စကားမဆုံးသေးမီ ဒစ်ဂမီ အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆိုးရွားသော အခြေအနေကို စဉ်းစားလျက် ရှိစဉ် ကုလားအုတ်စီးသမား နှစ်ယောက် အိုအေဆစ်မှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပထမသော် မယုံကြည်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မျက်စိများကိုပင် ပွတ်သပ်ကြည့်မိသေး၏။ ၎င်းတို့ကား ကင်းသမားများ မဟုတ် 'တိုကိုတူ' သို့ စာပိုသွားသူများ ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကုလားအုတ် နှစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာရာ၊ သူတို့၏ စကား ပြောသံများကိုပင် ကြားရလေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အသံကို ချက်ချင်း ကျက်မိလိုက်သဖြင့် 'ဟင့်' ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။

'ဟင့်'နှင့် 'ဗတ်ဒီ' တို့သည် ကုလားအုတ်များကို ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

"ဟာ ... ဟောဒီမှာဟေ့။ ပျောက်နေတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်၊ ငါတော့ မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး အိမ်ကြီးက ပျောက်သွားကတည်းက ဒီအနားတစ်ဝိုက် ရှိမယ်လို့ အထင်သားပဲ"

ဤသို့ ဟင့်က ပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ သူနှင့် ဗတ်ဒီတို့သည် သဲခုံနှစ်ခု ကြားရှိ လျှိုကြလေးထဲတွင် ကုလားအုတ်များကို ခူးထောက်စေပြီးသော် အောက်သို့ ဆင်းကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို အားပါးတရ ရှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

ဗတ်ဒီ က -

"ငါတစ်ခု မေးပါရစေ သူငယ်ချင်းရာ မင်း ကိုယ်ရေးကိစ္စဆိုရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ငါ ဘယ်လိုမှ အောက်မေ့လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဓာတ်ဆီမီးခြစ်၊ ခြစ်ရာကစပြီး လောင်တာလားကွာ"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ခံတပ်ကို ဒစ်ဂစ်က ရှို့လိုက်တာပါ"

"ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို ငါလက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ချင်တယ်ကွာ။ သူ ဒီမှာ ရှိသလား"

"အေး ... ဟိုမှာ တရေးတမော အိပ်နေတယ်ကွ"

"ဪ ... သူရှိသလား။ ဒါထက် လီဂျန်းကြီးကောကွ။ အိမ်ကြီး မီးရှို့ပြီးတော့ ဒီအကောင်ကြီး နားရွက်ဆွဲခေါ်မလာခဲ့ဘူးလား"

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မိုက်ကယ် သေဆုံးသွားပုံ၊ အသုဘ အခမ်းအနား အဖြစ်ဖြင့် ဒစ်ဂစ်မီးရှို့ခဲ့ပုံ၊ လီဂျန်းသေဆုံးရပုံတို့ကို အတိုချုပ်ပြောပြလေ၏။

ဟင့် က -

"သတ္တိကြောင်တဲ့ အကောင်ကြီးပေါ့ကွာ"

ဗတ်ဒီ က -

"အေးကွ ... ဒီအကောင်ကြီး လူပေါကြီးပဲ"

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်တည်း အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ နေပြီး နောက် ဟင့် က -

"အင်း ... မင်းတို့ ညီအစ်ကိုတွေကတော့ တော်သကွယ်။ လုပ်ပုံတွေ ကြည့်ရတာ မတန်မလှပဲနဲ့၊ တစ်ယောက်ကတော့ အကောင်ကြီးကို သတ်လိုက်တယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ အားလုံး ခြေရာပျောက်အောင် ခံတပ်ကြီး မီးရှို့လိုက်တယ် ဟုတ်ပေကွာ"

ဦးမွမ်းစကားပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဤကဲ့သို့ လူသတ်ခြင်း မီးရှို့ခြင်း များအတွက် အမွန်းတင်၍ ပြောသည်ကို ကျွန်ုပ်မှာ ဂုဏ်မယူလိုပေ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့အား ဒစ်ဂစ် အိပ်ပျော်နေသော နေရာသို့ ခေါ်သွားရင်း ယခု သူတို့ မည်သည့် အရပ်သို့သွားရန် ထွက်လာကြောင်း မေးမြန်းရာ သူတို့က ကင်းသမားများအား ဤအရပ်တွင် အာရပ်များ ရှိနေသည်ကို သတိပေးရန် ထွက်လာကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

"စောစောက သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်တဲ့ အာရပ်တွေဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ထိုနှစ်ယောက်ပဲကွ"

"ဟေ ... အဟုတ်ပဲလား။ တတ်နိုင်ပါပေကွာ ချာတိတ်ရယ်"

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒစ်ဂစ်အား အတော်ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း ရှိုးရ၏။ သို့သော် ဗတ်ဒီနှင့် ဟင့်တို့ ရောက်နေကြောင်း သိသောအခါ သူသည် ထ၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေသည်။ ထို့နောက် ဒစ်ဂစ်က သူတို့ နှစ်ယောက်အား -

"အေး ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါပြောရဦးမယ်။ ငါ တောင်းတာ လွန်တယ်ဆိုတာတော့ သိပါရဲ့။ မင်းတို့ ကုလားအုတ်တွေကို တို့များ လိုချင်တယ်ကွယ့်။ အာရပ် ၁၅၀ လောက်နဲ့ တိုက်ရလို့ ကုလားအုတ် နှစ်ကောင် ဆုံးခဲ့တယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ။ မင်းတို့အတွက်လည်း နာမည်ရရော၊ တို့များလည်း လိုဘလည်းပြည့်ရော၊ ဒီကုလားအုတ်နှစ်ကောင်ဟာ မင်းတို့အတွက် အဖိုးမတန်လှပါဘူးကွယ်။ တို့မှာတော့ အစ်ကိုကြီး သူသေသွားပြီးတဲ့နောက် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တာဝန်ကလေး ကျန်နေသေးတယ်ကွယ့်။ ပြီးတော့ အမေ့ကိုလည်း ဟောဒီ ချာတိတ် အိမ်ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်"

ကျွန်ုပ် က -

"အေးပါကွာ ... မင်းတို့လည်း အပြန်မျက်နှာပန်းလှအောင် တို့ထွက်မသွားခင် စန္ဒရီတွေကို သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်ပါဦးမယ်။ ကုလားအုတ်မရှိရင် တို့မှာတော့ ခွေးလောက်တောင် ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးဟေ့"

ဟင့် က -

“တို့မှာလည်း လိုနေတာပဲ သူငယ်ချင်း”

ဒစ်ဂစ် က -

“ဒါဖြင့်လဲ ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ ... မင်းတို့ဆီက မယူတော့ပါဘူး။

မင်းတို့ လာမဲ့အစား တခြားလူသာ လာရင် အကောင်းသား”

သူတို့ စိတ်မှာ အတော် ထိခိုက်သွားဟန် ရှိလေသည်။ ထို့နောက်

ဟင့် က - “ဘာဖြစ်လို့ တခြားလူတွေ လာစေချင်တာလဲကွာ။ တို့ စိတ်ထား တွေ ယုတ်ညံ့တယ်ဆိုပြီး တို့ကို သဘောမကျတော့ဘူးလားကွ။ ဒါဖြင့်လည်း ယူလေကွာ အားလုံးယူပါတော့။ တို့လည်း မထူးပါဘူး။ မင်းတို့နဲ့ အတူတူ လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

ဒစ်ဂစ် က -

“မင်းတို့ လိုက်ဖို့မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းတို့ရဲ့ ကုလားအုတ်တွေနဲ့

မင်းတို့ အသုံးမလိုတဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေသာ ပေးလိုက်ပါတော့”

မတ်ဒီ က -

“တို့ ပြန်ရမယ် ဟုတ်စ ... ဟင့် ပြောနေတာ တခြားမဟုတ်ဘူးဟေ့။

အခုပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ အားလုံးမှာ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုတွေ လုပ်တာဟာ အားလုံး တရားတယ် ဆိုတာပဲ။ ပြီးတော့ တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ သဲကန္တာရကြီးကို မင်းတို့ချည်းသွားလို့ လိုရာရောက်လိမ့်မယ်များ ထင်သလား မထင်လေနဲ့ မောင်။ မင်းတို့က အစိမ်းသက်သက်တွေကွ”

ဟင့် က -

“ကိုင်းကွယ် ... သွားရင်လဲ သွားကြပါနို့”

နောက် တစ်မိနစ်ခန့်အကြားတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုလားအုတ်တစ် ကောင်လျှင် လူနှစ်ယောက် စီးနင်းကာ တစ်နာရီလျှင် ၈ မိုင်နှုန်းဖြင့် သွားလျက် ရှိကြရာ၊ ကျွန်ုပ် ‘ဟင့်’ ၏ နောက်မှ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရ၏။ သို့နှင့် ဟင့်က ကျွန်ုပ်အား -

“ကိုင်း ... ဘယ်သွားမလဲဟေ့ လန်ဒန်လား။ နယူးဂျော့လား။ မော် ရိုကိုလား။ အီဂျစ်လား ... ပြောလေကွာ။ ငါအတွက်တော့ မထူးတော့ပါဘူး”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြင်သစ်ပိုင် ‘ဆူဒန်’ နယ်မှ စတင်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက်၊ ဗြိတိသျှပိုင် အနောက်အာဖရိက ‘နိုင်ဂျီးရီးယား’ နယ်ရှိ ‘ကာနီ’ မြို့ကလေးတွင် ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့သော ခရီးတစ်လျှောက် အတွေ့အကြုံ အဖြစ်အပျက် ကလေး များကို ဖော်ပြရလျှင် ကျမ်းတစ်စောင်ပင် ဖွဲ့လောက်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးကား ဆဟားယားသဲကန္တာရအတွင်း ဥရောပတိုက်သားတို့ သွားလာဖူးသမျှတွင်

အရှည်ဆုံးနှင့် ဘေးအန္တရာယ် အများဆုံးပင် ဖြစ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အနောက်တောင် ရူးစီးသို့သာ တတ်နိုင်သမျှ မှန်းဆလာခဲ့ကြ၏။ မတတ်သာ သည့်အဆုံးမှာသာ အခြားဘက်သို့ ရှေ့ရှုခဲ့ကြ၏။ သို့လာခဲ့ကြစဉ်အတွင်း တစ်ခါတစ်ရံ အစာရေစာ ပြတ်သဖြင့် ဘားကုန်သည်များနှင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်းကုန်ကူးသည် ကုလားအုတ် ဝန်တင်များနှင့်လည်းကောင်း လိုက်ပါခဲ့ရ ၏။ ဤသို့လိုက်ရခြင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်တို့ သွားလိုရာနှင့် တစ်ဖက်တစ် လမ်း ဖြစ်၍ နေကော့မူ ဤသို့ မလိုက်က သဲကန္တာရအလည်တွင် အစာပြတ် ရေငတ် နှင့် မုချအသက်ဆုံးရှုံးရပေမည်။ ထိုခရီးစဉ်တစ်လျှောက်၌ တစ်ခါတစ်ရံ အင်အားကြီးမားသော လူစုကလိုက်လံတိုက်ခိုက်သည်ကို ခံရခြင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်စားပြုများအဖြစ် ဟန်ဆောင်သွားရသည့်အခါများတွင် ရွာများက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခြင်း၊ ပြင်သစ်လက်အောက်ခံကင်းတပ် စခန်းချနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အပြေးအလွှား ထွက်ပြေးရခြင်းများလည်း ရှိခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် လိုရာသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ သဲကန္တာရတွင် လက်မက နှစ်ကို ပင်ချည်း၍ တစ်ဝဲလယ်လယ် ရှိနေစဉ် သဲကန္တာရတွင် ကျွမ်းကျင်၍ ကြံ့ရွယ်ဖန် ရည်ရှိသော အမေရိကန်သား ‘မတ်ဒီ’ နှင့် ‘ဟင့်’ တို့သာမပါခဲ့သော် ကျွန်ုပ်တို့ အသက်မှာ တစ်ကွက်မျှပင် ရှင်ဖွယ်မရှိချေ။ ထို့ပြင် ဒစ်ဂစ်၏ စေ့နည်ထိ ကောင်းမှု ကျွန်ုပ်၏ အာရပ်ဘာသာတတ်ကျွမ်းမှုတို့ကလည်း အတော်ပင် အကူအညီရခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ အတောမသတ်နိုင်သော ခရီးရှည်ကြီးတွင် ဖျားနာ ခြင်း၊ အပူရှုပ်ခြင်း၊ ရေကောင်း၊ ရေသန့်မရခြင်း အစာရေစာပြတ်ခြင်း စသော ဒုက္ခတို့ကိုမူ မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင်ပင် တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထို့ပြင် သဲကန္တာရ အတွင်း လူသားစား အရိုင်းအစိုင်းများနှင့် တွေ့ရသည့်အခါမျိုး၊ ကျွန်ုပ်တို့ အား မသင်္ကာမကင်းဖြစ်သဖြင့် အာရပ်တစ်စုတို့ အဖမ်းခံရလုဆဲဆဲတွင်မှ ရိုင် ဖယ်များကို စွန့်ပစ်ကာ လက်လွတ်ထွက်ပြေးရသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိသေး၏။

ယင်းတို့အနက် အောက်ပါအဖြစ်အပျက် တစ်ခုကိုကား ဖော်ပြရပေ မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်ပန်းကြီးစွာလာခဲ့ပြီးနောက် တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းများ နေထိုင်ရာ စခန်းတစ်ခုသို့ အမှတ်မထင် ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုလူရိုင်းများမှာ အသား အလွန် မည်းနက်လျက်၊ ကိုယ်တွင် အဝတ်အစားပါသည်ဆိုရုံမျှသာ ရှိပြီးလျှင် လေးနှင့်မြားကို စွဲကိုင်ကြ၏။ ငှက်ကုလားအတပ်များကို ထောင်၍ ဖမ်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြဟန်တူ၏။ သူတို့နေထိုင်ရာ ဒေသသည်ကား၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတမျှ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးများ ဝိုင်းရံနေသော ရေအိုင်တစ်ခု ခံဘေးတွင် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာတွင် နှစ်ရက်ခန့်

စခန်းချ၍ ထွက်ခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ သားရေအိတ်များမှာ ပြည့်ဖောင်းလျက် ရှိသော်လည်း အစားအစာ ထည့်သော အိတ်များမှာ ပြောင်လှပတတ်ရှိနေခဲ့၏။

နောက် သုံးရက်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် လေးဦးသားစီတန်း လျက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်ရုံသာ ကွာခြားပြီးလျှင် လူသူနှင့်ရေတို့၏ အရိပ် အယောင်များကို ရှာဖွေရင်း ကုလားအုတ်များကို နှင်၍လာကြ၏။ ဟင့်မှာ လက်ယာဘက် အစွန်ဆုံးတွင်ရှိ၏။ သူ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ကျွန်ုပ်ရှိ၍၊ ကျွန်ုပ် ၏ လက်ဝဲဘက်၌ 'ဗတ်ဒီ' ရှိပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက် အစွန်ဆုံးတွင်ကား ဒစ်ဂဗီ ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ယာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ မြေပုံတစ်ခုပေါ် တွင် တက်နေသော ဟင့်သည် ရုတ်တရက် သူ၏ ကုလားအုတ်ကို ကျွန်ုပ် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ဆက်လက်ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ကုလားအုတ်စီးသမားတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဖုန်တထောင်း ထောင်း ထလျက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုအခိုက် ရှေ့ဆုံးမှ လူစုသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ သေနတ်များနှင့် လှမ်း၍ပစ်လေ၏။ ဗတ်ဒီသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဟင့်ရှိရာသို့ အပြင်းစိုင်း၍လာရာ ဒစ်ဂဗီကိုကား ကျောက်ဆောင်များ ကွယ်နေ သဖြင့် မမြင်ရတော့ပေ။ ထိုအခါ ဟင့်က ကုလားအုတ်များပေါ်မှ တန်းစီနေရန် အော်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကုလားအုတ်များကို ခူးထောက်စေ ပြီးသော် အောက်သို့ ဆင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကုန်အိုးများအောက်မှ သေနတ် များကို ဆွဲထုတ်ဟန်ပြုပြီးသော် ကုလားအုတ်များကို အကာအကွယ် ယူကာ ဝပ်လိုက်ပြီးလျှင် သေနတ်ကဲ့သို့ တုတ်ရှည်ကြီးများနှင့် ချိန်ထားလေ၏။

ဗတ်ဒီ က -

“တို့များတွေ့မယ် ထင်တဲ့အတိုင်း အခုတွေ့နေပြီကော”

ဟင့် က -

“တို့များ ပရိယာယ်ကို ဒီကောင်တွေ သိချင်မှ သိမှာပါကွာ”

ဓားပြတစ်စုကား ဓားလွတ်များ၊ လုံကြီးများကို မြှောက်ကာ ‘အုကာ အက်ကဗာ’ ဟု ညာသံပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ကုလားအုတ်များ အပြင်း နှင်၍ လာကြလေကုန်ပြီ ကျွန်ုပ်မှာ ဤကဲ့သို့ အရေးထဲတွင်မှ သေနတ်မရှိသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲဖြစ်လှ၏။ သို့ရှိစဉ် ပြင်သစ်စစ်တပ်မှ ပစ်ခတ်ခါနီးဆဲဆဲ တွင် မှုတ်သော ခရာသံကြားလိုက်ရလေရာ၊ ဓားပြများလည်း လက်ယာဘက် သို့ ကွေ့ကာ ဖရိုဖရဲ ပြေးကြလေတော့၏။ ထိုအတွင်း ဟင့်သည် သံကုန်ဟစ် ကာ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် စစ်မိန့်ပေးနေသည်ကို ကြားရ၏။ လက်ဝဲဘက် အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ပြင်သစ်တပ်များအား ‘ရန်သူတွေ့ပြီ’ ဟု အချက်ပြကာ ခေါ်၍နေ၏။ ဓားပြများကား ပုန်းအောင်း၍ ခရာမှုတ်သော ဒစ်ဂဗီကို မမြင်ဘဲ

ဟင့်၏နောက်တွင် စစ်တပ်ရှိသည်ဟု ထင်ဟန်ရှိ၍ ထွက်ပြေးကြခြင်းနှင့်တူ၏။

သို့သော် ဓားပြများထဲမှ ခေါင်းဆောင်နှင့် တူသော လူနှင့် လူတစ် စုသည် နောက်ချန်၍ နေခဲ့ပြီးလျှင် အချက်ပြနေသူထံ ကုလားအုတ်များကို မောင်းနှင်သွားကြရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကုလားအုတ်များပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း တက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က ‘ဒစ်ကိုမိတော့မယ် မြန်မြန်လုပ်ပါ’ ဟု ဟစ်အော်ရင်း လိုက်ကြလေ၏။

ဒစ်ဂဗီသည် ရုတ်တရက် ကုန်းလိုက်ပြီးနောက် လှံတံပစ်သော သူ ကဲ့သို့ကိုယ်ကို ပြင်လိုက်၏။ အာရပ်သည် ခါးကြီးကို မြှောက်လိုက်သောအခါ ဒစ်ဂဗီ၏ လက်လှုပ်ရှား သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကျောက်တုံးတစ်တုံး သည် အာရပ်၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်လေရာ၊ အရိန်နှင့်မြစ်သဖြင့် ကုလားအုတ်၏ ဦးခေါင်းကို ဆွဲ၍လှည့်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ ဒစ်ဂဗီ သည် အာရပ်၏ ခြေထောက်ကို ခုန်၍ဆွဲလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား လုံးထွေး လဲကျသွားလေ၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်ပြိုင်နက် ထလိုက်ကြ ၏။ အာရပ်သည် တစ်ဖန်ဓားကြီးကို မြှောက်လိုက်စဉ်၊ ဒစ်ဂဗီ၏ ပြင်းထန် သော လက်သီးသည် အာရပ် မေးရိုးပေါ်သို့ ‘ခွပ်’ခနဲ ရောက်သွားပြီးနောက် အာရပ်သည် ချာလပတ်လည်ကာ နောက်ပြန်လဲကျသွားလေပြီ။ ဒစ်ဂဗီသည် အာရပ်လက်ထဲမှ ထွက်သွားသော ဓားကို ကောက်ယူလိုက်ကာ အာရပ်အား အပေါ်မှ မိုး၍ကြည့်နေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံတစ်ချက် ကြား လိုက်ရပြီးနောက် ဒစ်ဂဗီသည် ယိမ်းယိုင်သွားကာ မြေပေါ်သို့ ပျော့ခွေ ကျသွား လေတော့၏။ ထွက်ပြေးသွားသော ဓားပြအုပ်ထဲတွင် နောက်ဆုံးမှ အာရပ် တစ်ယောက်သည် ကိုက် ၃၀ ခန့်အကွာမှ လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးမှာ သူနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ဖျာပင် မဝေးချေ။

ဒစ်ဂဗီကား ဦးခေါင်းနောက်မှ ကျည်ဆံဖောက်ထွက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ မရောက်မီပင် သေဆုံးသွားရှာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အာရပ်၏ ခြေကို ကြိုး များဖြင့် တုပ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က စစ်ခရာကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ မှုတ်ရလေ ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုကြီးများ ဖြစ်သော မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂဗီတို့ မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ သေသည်နှင့် မခြားတော့ပေ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း အာရပ်တို့ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ဦးမည်လောဟု စိုးရိမ်နေကြသည့်အထဲ၌ ဒစ်ဂဗီအား သဲထဲတွင် မြှုပ်နှံသဖြင့်လိုက်ရ၏။ ဟင့်သည် နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်လျက် “သူကဖြင့် တို့အတွက် အသက်စွန့်သွားရှာပြီကွယ်” ဟုပြောလိုက် ရာ၊ “အင်း ... သူလောက် အကြင်နာတရား ကြီးတဲ့ လူ မရှိပါဘူးကွာ” ဟု

ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဗစ်ဒီကား မည်သို့မျှ မပြောဘဲ တရုတ်ရုပ် ငိုကြွေး လျက်ရှိနေလေသည်။

အာရပ်သည် သတိမေ့သွားရာမှ ပြန်၍ သတိရလာသောအခါ အကယ်၍ သူ၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေးကာ ကုလားအုတ်ဝန်တင်လမ်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လျက် တောင်ဘက်သို့ အရောက်အံ့အေဆစ်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျွန်ုပ်တို့ အား ခေါ်ဆောင်သွားပါမည်လောဟု ကျွန်ုပ်က အာရပ်ကားဖြင့် မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ သူက ကျွန်ုပ်တို့အား ငရဲပြည်သို့သာ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း သူလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ငရဲပြည်သို့ပင် လိုက်လိုကြောင်းပြန်ပြော ၏။ အာရပ်ကား သတ္တိကောင်း၍ ခေါင်းမာသူတစ်ယောက်ပေတည်း။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့အား ခြေလက်များကို တုပ်၍ သူ၏ ကုလားအုတ်ပေါ်၌ တင်ကာ ဗတ်ဒီ၏ ကုလားအုတ်နှင့် ကြီးချင်းဆက်၍ ချည် နောင်ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် ပထမဆုံး ရောက်သော စခန်းပေါက်တွင် သူ့အား ထားခဲ့ရ ၏။ သို့နှင့် သူ့အဖော် လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပြန်၍ လိုက်သွားကြရာ၊ စမ်းပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၍ ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရေအိတ်များကို ရေဖြည့်ပြီးလျှင် ဆက်လက်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပထမ ဆုံးအကြိမ် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သဲမှန်တိုင်းကြီးနှင့် တိုးခဲ့ပြီးလျှင် လမ်းစပျောက်၍ သွားကာ အတော်ခဲယဉ်းစွာ ရှာဖွေသွားရပြီးနောက် နောက် ဆုံး စမ်းပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာပြန်၏။ သို့သော် စမ်းပေါက်၌ ရေမှာ ခန်းခြောက်နေသည်ကို တွေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ခုကွဲကား ဤမျှနှင့် မပြီးသေးချေ။ ရက်ပေါင်းများစွာ အစာပြတ်၍ နေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ကုလားအုတ်များသည် သူတို့နှင့် မသင့်သော သစ်ပင်တစ်မျိုးကို စားမိရကား ကုလားအုတ်နာကျပြီးလျှင် ၃၆ နာရီအတွင်း၌ အားလုံးသေဆုံးသွားရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကန္တာရကြီး အလယ် တွင် သောက်ရေငိုဝက်မှတစ်ပါး အစားအစာလည်းမရှိ ရေလည်းမရှိ၊ လက်နက်လည်း မရှိ၊ လမ်းလည်း မသိဘဲ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက် တစ် နေ့ခရီးမျှ ဆက်လက်သွားကြလေရာ ရေငိုဝက်ကိုမျှ မသောက်မဖြစ်သည့် အချိန်ကျရောက်မှသာ သောက်တော့မည်ဟု မသောက်ဘဲ ထားရ၏။

ထိုအခါ ဝန်တင်ကုလားအုတ်များ သွားသည့် လမ်းကို တွေ့လိုတွေ့ ညား ပြင်သစ်စစ်တပ်နှင့် တိုးမိသည့်ဘေးရန်ကိုမျှ မကြောက်တော့ဘဲ ဆက် လက်သွားကြလေ၏။ ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ မည်းနက်အက်ကွဲပြီးလျှင် လျှာများလည်း ဖူးယောင်ကာ၊ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ခြောက်သွေ့နေသဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်ကြတော့ချေ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရေအိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မျက်ခုံးကို ချိ၍ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဟင့်က

ခေါင်းခါပြီးလျှင် ဝင်သွားပြီးသောနေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီးနောက် ကောင်းကင် အလည်ကို ထိုး၍ပြလိုက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုထက် အခြေအနေဆိုးလာခဲ့ သော် မနက်ဖြန်မှသာ သောက်ရပေလိမ့်မည်။ လမ်းကို တွေ့ရန်ကား ကျွန်ုပ်တို့ ၏ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီး၏။ သို့နှင့် ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့ကြရာ၊ မိုးလင်းခါနီးလောက်တွင် ကျွန်ုပ်မှာခြေများကိုမျှ မသယ်နိုင်အောင် ရှိနေပြီးလျှင် ဆက်လက်မလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့် တစ်ခါတည်း ထိုင်၍ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဟင့်နှင့် ဗတ်ဒီတို့လည်း ကျွန်ုပ်နံ့ဆေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အင်အားကုန်ခမ်းကာ သုံးယောက်စလုံး အိပ်ပျော်သွားကြလေ ၏။ နေအတော်မြင့်၍ ကျွန်ုပ် နိုးလာသောအခါ ဗတ်ဒီမှာ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိ သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ဖတ်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် ထိုစာရွက်ကလေးကို လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။ စာရွက်ပေါ်၌ကား မဝီသသော စာလုံးများဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထား၏။

သူငယ်ချင်းတို့ရေ -
ရေကိုနည်းနည်းစီ သောက်ပြီး မြန်မြန်ကြီး ဆက်သွားကြပါ။
ဗတ်ဒီ အကောင်ကြီးရေ ... တို့ဟာ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေပါနော် ...
ဟင့်”

ဟင့်ကား မရှိတော့ပြီ။
ဗတ်ဒီသည် ရေအိတ်တွင် ချည်ထားသော ကြိုးကို ဖြည့်လိုက် ရေ တစ်ငုံစာကို မော့လိုက်၏။ ထို့နောက် ရေကို ငုံထားပြီးလျှင် တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့ချလေသည်။ ကျွန်ုပ်အားလည်း ဤကဲ့သို့ သောက်ရန် ပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း မသောက်ရက်သဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ သို့သော် ဗတ်ဒီက “မင်းအသက်ကို အချည်းနှီး အသေခံတော့မလား သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းအတွက် သူ့စွန့်သွားတာကွယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ငုံ စာမျှ၍ချလိုက်၏။ သို့သော် လည်ချောင်းတွင် ဆို့တက်လာသော အလုံးကြီး ကိုကား မမျိုးနိုင်ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် လျှောက်ခဲ့ရာ၊ ထိုအတွင်း နှုတ်ခမ်းများကို မကြာခဏ ရေဆွတ်ပေးခြင်းဖြင့်သာ တင်းတိမ်ရာင့်ရဲ ခဲ့ရ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေ နေမဝင်တဝင် အချိန်၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရွာ ကလေး တစ်ရွာနှင့် စွဲပလွန်ပင်များကို ညှိညှိမျှိုင်းမျှိုင်း မြင်ရသဖြင့် ခြေလှမ်း သွက်သွက်နှင့် ဆက်လက်သွားကြ၍ ရောက်လာလေ၏။ ထိုရွာကလေး၌

လပေါင်းအတော်ကြာနေထိုင်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရေသည်များ အဖြစ်ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကုလားအုတ်မောင်းသမား အဖြစ်ဖြင့်လည်း ကောင်း ရရာ အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်နေခဲ့၏။ ထိုအတွင်း ပြင်သစ် ကင်းတပ် ရွာ သို့ ရောက်လာတတ်သည့် အချိန်များတွင် ရွာတွင် ပုန်းအောင်း၍သော်လည်း ကောင်း၊ သဲကန္တာရအတွင်းသို့ ထွက်ပြေး၍သော်လည်းကောင်း တိမ်းရှောင်နေ ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ရွာသားများမှာ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် ကြင်နာသနားစိတ် ထား ရှိကြ၏။ ထို့ပြင် တောင်ဘက်သို့ သွားမည့် ကုလားအုတ်စီး ခရီးသည် များ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာတတ်သော်လည်း ဗတ်ဒီမှာ သူ၏ သူငယ်ချင်း 'ဟင်' သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသေနိုင်ကြောင်း တစ်နေ့ တွင် မုချရောက်လာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အစွဲအလမ်းကြီးနေသူဖြစ်၍ ထိုရွာမှ ထွက် ခွာသွားကြရန်ကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မပြောရန်အောင် ရှိတော့၏။ အကယ် ၍သာ ကျွန်ုပ်တို့ မိုက်ကယ်၏ စာသည်လည်းကောင်း၊ အိုက်ဆိုဗယ်နှင့် တွေ့ လို သည့် စိတ်သည်လည်းကောင်း ရှိ၍ မနေခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ့အလိုသို့ လိုက် မည်သာ ဖြစ်၏။

သို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစောင့်များ အဖြစ်ဖြင့် ကုလားအုတ်ဝန်တင် ကုန်သည်များနှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ဗတ်ဒီ သည် ဇင်းဒါးအနီးရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဇင်းဒါးကင်းစောင့်တပ်နှင့် တွေ့မည်စိုးသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကုလားအုတ်ဝန်တင် လမ်းတစ်လျှောက် ဇင်းဒါးနပ် ခံတပ်မှ လွတ်သည့် လက်နက်ကိုင်တပ်နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ဆုံသည် စိုးသဖြင့်တစ်ကြောင်း ကုန်သည်များနှင့် ခွဲလိုက်ကြရလေ၏။ ဇင်းဒါးမှ ဗြိတိ သျှိုင် 'မါမားရား' မြို့သို့အရောက် ထိုအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကား စာမဖွဲ့နိုင်လောက်အောင်ပင် များပြားခဲ့၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အစ်ကိုများ ဆုံးရှုံးခဲ့လျက် ဗတ်ဒီမှာလည်း အချစ်ဆုံး သူငယ် ချင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟုသာ သဘောထား ကြ၏။ သို့သော် ကံကြမ္မာတို့မည်သည် အလှည့်နှင့်သာ လာရောက်တတ် သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အား ကံကောင်းတစ်လှည့်ထောက်၍ လာပြန်တော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းလှသော မြည်း များကို စီးကာ၊ 'ကာနီ' မြို့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်သည်လည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီများ ပေးစေလိုကြောင်း ပြောပြသောအခါ ထိုသူမှာ အတော်ပင် အံ့အားသင့်၍ သွား ၏။ သူ၏အမည်မှာ 'မော်ဒေါင့်' ဖြစ်၍ သနားကြင်နာတတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်

တို့အား အစစအရာရာတွင် အကူအညီ ပေးလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်၍ အနီး ပက်ထရီရာ၏ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်သော 'မစ္စတာ လောရင်' ဆိုသူ နိုင်ငံရေးဗဟိုဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်ပေး ၏။ မစ္စတာ လောရင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ဗတ်ဒီကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ရန် စရိတ် ကြေးငွေများ တင်ပို့ပေး၏။ ထိုအကြောင်းများကို ဗတ်ဒီအား ပြောပြသောအခါ ဗတ်ဒီသည် ကျွန်ုပ်အား ကာနီမြို့သို့ ဘေးမသိ ရန်မခတ် ရောက်အောင်ပို့ပေး ခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍ မလိုက်လိုကြောင်းဖြင့် ငြင်းပယ်လျက် ရှိလေသည်။ သူ၏ သူငယ်ချင်း 'ဟင်' လာရောက်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့်လည်း သူအား သွေးဆောင်၍ မသင့်လျှော်ချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကာနီမြို့၌ပင် သူ့အတွက် စီးရန် ကုလားအုတ်တစ်ကောင် ဝန်တင်ရန် ကုလားအုတ် အကောင်းစားနှင့် စားရေရိက္ခာ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ လမ်းပြလုပ်ရန်အတွက် ကပ္ပလီလူမျိုးစစ် သားဟောင်းတစ်ယောက် စသည်တို့ကို မော်ဒေါင့်၏ အကူအညီဖြင့် ရှာဖွေစီ စဉ်ပေးခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က မစ္စတာ လောရင်နှင့် တွေ့ပြီးနောက် ဤစရိတ်စကများ ကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ပါမည်ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကတိကို ယုံကြည်သည့် အတိုင်းလည်း သူ၏ အိတ်ထဲမှ စိုက်ထုတ် အကုန်ခံခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သဘောထားမြင့်မြတ်၍ သတ္တိကောင်းပြီးလျှင် တစ်ဖက်သားအား အမြဲကူညီ လေ့ရှိသော ဗတ်ဒီနှင့် ခွဲရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် စိတ် မကောင်းဖြစ်မိ၏။ ချစ်ခင်စွာ တွေ့ဆုံခြင်းတို့ မည်သည် နောက်ဆုံးတွင် ရက် စက်စွာ ကွေ့ကွင်းခွဲခွာခြင်းတို့ဖြင့် အပြီးသတ်တတ်ကုန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် 'ကာနီ' မြို့မှ အမည် မမှတ်မိသော မြို့တစ်မြို့သို့ မီး ရထား စီးခဲ့ရာ၊ ဘူတာ၌ မစ္စတာလောရင် လာရောက်ကြိုဆိုနေသည်ကို တွေ့ ရ၏။ သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗရန်ဒန် အဖတ်နေအိမ်တွင် နေခဲ့စဉ်က သုံးလေးကြိမ်မျှ လာရောက်ခဲ့ဖူးသော လူကြီးဖြစ်ကြောင်း သတိရ မိ၏။ စည်းကမ်းကြီး၌ အပေါင်းအသင်းကြပ်သော လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်များကို နားထောင်နေစဉ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ၌ အတော်ပင် အံ့သြသွားဟန်ရှိ၏။ စကားအဆုံး၌ -

“မင်းပြောသွားတဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ထက် ထူးဆန်းတဲ့ ဝတ္ထု တောင်မှ ငါဖြင့် ရှိမယ် မထင်ပါဘူးကွာ။ ဒါဖြင့် ဗလူးဝါးတား ခေါ်တဲ့ နီလာကြီး ပျောက်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ အသေအချာ မသိဘူးပေါ့”

“မသိပါဘူး ခင်ဗျာ။ နီပေမဲ့ မိုက်ကယ်ဟာ သူ့တစ်သက်မှာ ဘာမှ မခိုးဖူးဘူးဆိုတာပဲ သိတယ်”

“အေးလေ ... ဒါတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ တစ်ခု မင်းကို ပြောရဦးမယ်။ မင်းတို့တပ်က ဗိုလ်မှူးဗိုလ်ကျီလေး တလောက ဇင်းဒါးကို ရောက်လာသေး တယ်ကွယ်။ နောက် အခွင့်နဲ့ အိမ်ပြန်သွားတယ်။ ကာနိုက မီးထုထားဘုတာမှာ သူ့ကို ငါသွားတွေ့တော့ ဇင်းဒါးနပ်တပ်အကြောင်းကို သူသိသမျှ ပြောပြ သွားတယ်။ ပြီးတော့ မင်းအစ်ကိုရဲ့ ဖြောင့်ချက်ကို တွေ့တဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြောသွားသေးတယ်။ အဲဒီဖြောင့်ချက်ဟာ အတော်ဆန်းသဟေ့။ ဒီလိုကိုကွ စာအိတ်ပေါ်မှာ ‘စကော့တလန်ယာဒ်၊ စုံထောက်အဖွဲ့ ပုလိပ်မင်းကြီး၊ ၎င်းပြင် သက်ဆိုင်သူများသို့’ လို့ လိပ်တပ်ထားတယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာတော့ ‘ဖြောင့်ချက် အရေးကြီးသည်။ အလျင်အမြန် ကျေးဇူးပြု၍ သတင်းစာများတွင် ဖော်ပြပါ။ အပြစ်မရှိသူများ အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်းရှိမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ သဘောအလျောက် ဗလူးခါးတားခေါ် နီလာကြီးကို ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ခိုးယူခဲ့ကြောင်း ဖြောင့်ဆိုပါသည်’ လို့ ပါသတဲ့ကွ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ဗရန်ဒန် အဖတ် အိမ်ကြီးသွားပြီးတော့ လေဒီဗရန်ဒန်ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ သူဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဟန် မတူဘူးကွယ်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩမိ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် သူ၏ ပြောစကားများမှာ အလွန်ထူးခြားလျက်ရှိ၏။ အရိုး ပက်ထရီဂျာမှာ သူပြော သည့်အတိုင်း နီလာကြီးအကြောင်းနှင့် ဖြောင့်ချက် ကြားသိရသည့်အခါ၌ပင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိဟု ဆိုခြင်းမှာ အံ့ဖွယ်သရုပ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ အရိုးမှာ နီလာ ကြီးကိုပင် ပြန်၍ လိုချင်ဟန်မရှိဟု ဆိုခြင်းကို ကျွန်ုပ်မှာ အစဉ်းစားကြပ်လျက် ရှိတော့၏။ ထို့နောက် မစ္စတာလောရင်သည် ရွက်ဖျင်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်တွင် အရက်ဖန်ခွက်၊ လက်တစ်ဖက်တွင် ဆေးပြင်းလိပ် ကြီးကို ကိုင်လျက်၊ ဗရန်ဒန်အဖတ်အိမ်ကြီးအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား အောက် ပါအတိုင်း ဖောက်သည်ချလျက်ရှိ၏။

သူ၏ပြောပြချက်အရ ဆဟက်ကတာ ဗရန်မှာ အိန္ဒိယပြည်၊ ကက်ရူ မီယာနယ်တွင် ဝမ်းရောဂါနှင့် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သေခါနီးတွင် အစေခံ များက ပစ်သွားသဖြင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ တစ်ယောက်တည်း သေရရှာကြောင်း ကလောဒီယာမှာ သူ၏ အဘိုးအရွယ်ခန့်ရှိသည့် သူဌေးတစ်ဦးနှင့်လက်ထပ် သွားကြောင်း၊ သင်းအုပ်ဆရာမှာလည်း သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဩဂတ် စတတ်မှာ မြင်းစီး၍ တောလိုက်ခဲ့ရာ၊ နဂိုကပင် မြင်းစီး မကျွမ်းကျင်သဖြင့် မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီးလျှင် သေလုဗျာပါးခံခဲ့ရကြောင်း၊ အိုက်ဆိုဗယ်မှာ ကျန်း ကျန်းမာမာပင် ရှိနေကြောင်း လေဒီဗရန်မှာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး သေဆုံး သွားသည့်အတွက် အခြား တိုင်ပင်ရမည့်သူမရှိသဖြင့် သူ့ထံသို့ စာများ မကြာ

မကြာ ရေး၍ တိုင်ပင်လေ့ရှိရာ၊ မကြာမီကပင် စာတစ်စောင် ရရှိသေးကြောင်း ဖြင့် သိရှိရ၏။

အိုက်ဆိုဗယ်မှာ လက်ထပ်ရသေးဘဲ၊ ကျန်းကျန်းမာမာပင် ရှိနေ သည်ဆိုသော သတင်းကို ကြားရသောအခါမှာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် အလုံး ကြီးကျ၍သွားတော့၏။ ကျွန်ုပ် အိမ်မှ ထွက်လာသည့်နေ့က ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ပြုမူလိုက်သည့် အမူအရာ ကလေးကို တရားရေး မြင်ယောင်မိ၏။ အသည်းထဲ တွင် စိမ့်ခနဲ အေးခနဲ ဖြစ်၍သွားတော့၏။ အရိုးပက်ထရီဂျာ၏ အမူအရာကို ထောက်ချင့်သော် နီလာကြီးကိုစွဲကို သိပြီးဖြစ်လေသဘော အကြောင်းမှန်ကို သိမှ သိပါလေ၏လော။

ကျွန်ုပ်မှာ စစ်မှုထမ်းခဲ့ရသည့်ဒဏ် သဲကန္တာရ၏ ဒဏ် အပူတပြင်း ခရီးသွားရခြင်းတို့၏ ဒဏ်များ စုပေါင်းကာ၊ နေမကောင်းဖြစ်ရာမှ အိပ်ရာထဲ တွင် ဗုန်းဗုန်းလဲသည်အထိ ဖြစ်ကာ၊ ငှက်ဖျားနှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါကို အချိန် အတန်ကြာခံရ၏။ ထိုအတွင်း မစ္စတာ လောရင်သည် ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ဆရာဝန်များ ခေါ်ကာ၊ ကျွန်ုပ်အား သားအရင်းတမျှ ပြုစုပေးပါပေ၏။ သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကင်းပြီးနောက် နာလန်ထကာ အချိန်အတန်ကြာမျှ ပိန်ချုံး ချိန်လျက်ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ခရီးသွားရန် သင့်လျော်ပြီဟု ထင်မှတ် သောနေ့တွင် ဧကောလောရင် အတူ ‘လာဂို’ မြို့မှတစ်ဆင့် အိမ်သို့ပြန်ရန် ‘မေဒိုဗီ’ ဘူတာမှ မီးထုထားဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ မစ္စတာ လောရင်မှာ ကျွန်ုပ်အား လိုက်၍ ပို့လိုသည့် ကိစ္စသက်သက်ပေလော၊ သို့မဟုတ် အရိုး ပက်ထရီဂျာနှင့် တွေ့လို၍ပေလောဟု မဖွယ်မရာပင် ထင်မိသေး၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရိုးပက်ထရီဂျာ၏ အကြောင်းကို ပြောတိုင်း သူ့မှာ အထူးစိတ်ဝင်စား၍ ထူးခြားနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

သို့ဖြစ်၍ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်လေများကို အားရပါးရ ရှုရှိုက်ရင်း နောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အာဖရိကတိုက် ကမ်းခြေကို ကြည့်ကာ၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အတော်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည့် ‘မိုက်ကယ်’ နှင့် ‘ဒစ်ဂီဗီ’ တို့အား ထားခဲ့ရသည်ကို တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်သည် လျက် သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ သူတို့သာမက တစ်မျိုး စီ တော်ကြသော ‘ဟင်’ နှင့် ‘ဗတ်ဒီ’ တို့ကိုလည်း တစ်ယောက်မှာ သေသည် ရှင်သည် မသိရဘဲ ခွဲခဲ့ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ တကယ် တွယ်တာစရာ အိုက်ဆို ဗယ်တစ်ယောက်သာ မရှိခဲ့ပါက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် သေလိုသော စိတ်ရှိသည် ဟုဆိုလျှင်သော်လည်း ခံရပေတော့မည်။ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသည်ကိုပင် ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိတော့၏။ ထိုပျော်ရွှင်မှုကား ကျွန်ုပ်၏ အစ်ကိုများနှင့် မိတ်

ဆွေများ ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် ပူဆွေးမှုကိုပင် လွှမ်းမိုး၍ သွားလေပြီဟု ထင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် 'နိုင်ဂျိုးရီးယား' တွင် ရှိကြောင်း၊ မိုက်ကယ်နှင့် ဒစ်ဂဇီတို့ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပေးပို့လိုက်သော လောရဒ်၏ စာများသည် ဗရန်ဒန်အဖတ်သို့ ရောက်သွားပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုလိုပင် အိုက်ဆိုဗယ်ထံမှ ကြေးနန်းစာများကို ရရှိခဲ့သေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူကား လှသည်ထက်လှ ချောသည်ထက်ချောပြီးလျှင် ချစ်စရာကောင်းသည်ထက် ကောင်းကာ၊ ကျွန်ုပ် အလာကို စောင့်ဆိုင်းကြိုဆိုနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ကား အဘယ်မှာလျှင် ဝမ်းမသာ ဘဲ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။

ဗရန်ဒန်ကဖတ် အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ဝမ်းသာလုံးဆို၍ ကျွန်ုပ် သေမသွားသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အရိုးပတ်ထရီရှာ သည် ပထမ၌ အေးစက်စက်ပင် ရှိနေခဲ့၏။ သို့သော် ကြင်နာသည့် အမှုအရာ ကိုကား ပြခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ တစ်နေ့တွင် သူခေါ်သည်ကို မလာခဲ့၍လော။ သို့မဟုတ် သူ၏ အလိုကို ဆန့်ကျင်ကာ အခွင့်အမိန့်မရှိဘဲ အိမ်မှ ထွက်သွားခြင်းကြောင့်ပေလော မပြောတတ်ပေ။ နေ့လယ်စာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗလူးဝါးတားခေါ် နီလာကြီး ပျောက်ဆုံး သွားသည့် စည့်ခန်းကြီး၌ ထိုင်နေကြစဉ် အိုက်ဆိုဗယ်နှင့် ကျောလောရဒ်တို့ရှေ့ မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် အရိုးအား မိုက်ကယ်၏ စာနှင့် အထုပ်ကလေးကို ပေးလိုက်၏။ သူသည် ပထမ စာကို တစ်ယောက်တည်း ဖတ်ပြီးနောက် နောက် တစ်ကြိမ် အားလုံးကြားလေအောင် သူ၏ တည်ကြည်ပြတ်သားသော အသံ ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်၏ အချစ်ဆုံးနှင့် အမြတ်နိုးဆုံး
အရိုးပတ်ထရီရှာ

ဒီစာကို ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ သေနေပြီဖြစ်လို့ ဒီစာကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်ကို အရိုးခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဘာ ဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ တွေးမိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော့် ညီတွေကိုရော ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူး တွေကိုလည်း အနည်းအကျဉ်း ပြန်ဆပ်ရာ ရောက်စေတော့လို့ လုပ်ခဲ့တာ ပါပဲ ... အရိုးရယ်။ အရိုးဟာ ဗလူးဝါးတား ဆိုတဲ့ နီလာကြီးကို အရိုးပိုင် မြေပေါ်က သီးစားသမားတွေနဲ့ ဒီနယ်က ရွာသားတွေရဲ့ အကျိုးအတွက် မဟာရာဇာနဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးကို ရောင်းစားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်

သိပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆာဟက်ကတာ ပြန်အလာမှာ နီလာကြီး ရောင်း လိုက်တဲ့အကြောင်း အနှေးနဲ့အမြန် သိသွားမယ့် အဖြစ်ကိုလည်း အရိုး တွေးပြီး ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

အရိုးဟာ မဟာရာဇာနဲ့ ကိုယ်စားလှယ် ဒါမမဟုတ် အမတ်ကြီးကို နီလာကြီး ပေးလိုက်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ သံချပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီးတော့ အဲဒီအထဲ ဝင်ပုန်းနေတယ်။ အရိုးတို့ ပြောတာတွေ ကျွန်တော် အားလုံး ကြားခဲ့တယ်။ အရိုးပြောသမျှကို ကြားခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် အကုန်လုံး ကြားခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောလို့ မကောင်းတော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရိုးဟာ အတုကို အစစ်ဟန်အောင်ပြီးထားတဲ့အခါမှာ ဗလူးဝါးတားအတုကို သူခိုး ခိုးခံရရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းမလဲလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ သူခိုးတွေ လည်း ကျကျနနကြီးကို အလိမ်မိရော၊ နို့ပြီး အရိုးက နီလာကြီးကို ရောင်း လိုက်တာလည်း ဆာဟက်ကတာ ဘယ်တော့မှ မသိတော့ဘူး မဟုတ် လား။ ကျွန်တော်သာ မီးခံသေတ္တာ ဖွင့်တတ်ရင် ဖွင့်ပြီးတော့တောင် ခိုး မယ်လို့ အကြံဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။

“ဒါနဲ့ သူပြန်လာတော့မယ့်အကြောင်း ရေးလိုက်တဲ့ ဆာဟက် ကတာရဲ့ စာလည်း ရောက်လာပါရော။ အဲဒီတော့ အတော့်ကို ကြံရာမရ ဖြစ်လာပြီး အရေးလည်း ကြီးလာတာကို ကျွန်တော် သိခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဖန်လား မှန်လား မပြောတတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ အတုံး ကြီးကို ခိုးလိုက်တာပဲ။ အခုတော့ များများကြီး တောင်းပန်ပြီးတော့ ပြန်ပေး ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ညတွင်းချင်းပဲ ပြန်ထားမလို့ လုပ်ခဲ့ပါသေး တယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်မထားမိခဲ့တာကိုပဲ အတော်ဝမ်းသာနေတယ်။ (ဒီ အကြောင်း ဂျွန်ကို ပြောပြပါ)

ကျွန်တော်တော့ ဆာဟက်ကတာက ကျွန်တော်ဟာ သာမည သူခိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဗလူးဝါးတားကို ခိုးခဲ့တယ်လို့ ထင်နေတာကို တော့ ထင်မြဲတိုင်း ထင်နေပါစေလို့ အရိုးကို တောင်းပန်ချင်တယ်။ နို့ မဟုတ်ရင်တော့ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရဒုက္ခ ရောက်ရတာတွေဟာ အလကား ဖြစ်သွား မှာပဲ။ နို့ပြီး အရိုးစိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရအောင် အရိုးဒုက္ခမရောက်ရအောင် ကာကွယ်ခဲ့တာလည်း အရာရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ပြောတာ မရှိဘူးဆိုရင်တော့ အရိုးက နီလာကြီး ကို ရောင်းလိုက်တာဟာ လမ်းမှန်တယ်။ နို့ပြီးရတဲ့ ငွေကိုလည်း သီးစား သမားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး ပျော်ရွှင်ရေးအတွက်နဲ့ ကျေးရွာတွေ၊ လယ်မြေ တွေ တိုးတက်ရေးမှာ အသုံးပြုနိုင်တဲ့အတွက် မီးခံသေတ္တာကြီးထဲမှာ ဘယ်

သူ့အတွက်မှာ အကျိုးမမျှဘဲ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်နဲ့ သော့ခတ် ထားရတာထက် ပိုပြီးတော့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောချင်တာပဲ။

နို့ပေမဲ့ တိရစ္ဆာန်ကလေး နှစ်ကောင် ဂျွန်နဲ့ ဒစ်ဂစ်တိုလည်း အိမ်က ထွက်ပြေးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် လုပ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စအတွက် ယူကြီးမရတောင် ဖြစ်ရတော့မလို့ ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ရိုးရိုးပြောရရင် ဒီကောင် ကလေးတွေဟာ ဒီလောက် မိုက်လုံးကြီးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိခဲ့ဘူး။ အားလုံးပြောသမျှ ဆိုသမျှကို တစ်ယောက်တည်း ငဲ့ခံပြီး အရိုးအတွက် လုပ်ပေးရလို့ ရရှိတဲ့ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း တစ်ယောက်တည်း ကြုံပြီး ခံယူချင်တာဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း စိတ်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော်ကြံစည်ခဲ့တဲ့အတိုင်း အားလုံးပဲ ချောချောမောမော ပြစ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဦးလေး ဆာဟာကတာ တစ်ယောက်တော့ အတော်ပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် လောင်းတောင် လောင်းရဲ့ပါတယ်။ ကံ ... အရိုးရေ ကျွန်တော်တော့ အရိုးကို အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ ကူညီနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါလောက်ပဲ ဆုတောင်းခဲ့လို့ ထင်ပါရဲ့နော် ...

ကျွန်တော်တို့အား ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့သမျှအတွက် ကျေးဇူးတင်လျက်

ချစ်မြတ်နိုးလှသော တူကလေး
ဗိုးကျက်

စာဖတ်၍ အဆုံး၌ အရိုးပက်ထရီရာက “အင်း ... တကယ် စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်ပေးပေးပါကွယ်။ လူရပ်ချောသလောက် သဘောထားကြီးတဲ့ သူငယ်ပေါ့” ဟု ပြောကာ သူ၏ လက်ကိုပေါ်နှင့် မျက်လုံးများကို ဖုံးအုပ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် ဤတစ်ကြိမ်သာ အရိုး ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည်ကို တွေ့ဖူး၏။

ဗရန်ဒန်အဖတ် အိမ်ကြီးတွင် ဖြစ်ပျက်သည့် ပျော်ရွှင်မှုတို့ကိုကား ကျွန်ုပ်တို့အိမ်တွင် ဧည့်သည်အဖြစ် နေထိုင်လျက်ရှိသော နိုင်ဂျီရီးယား ဝန်ထမ်း အရာရှိ ဗစ္စတာ ဂျော့လော့ရင့် က ပြင်သစ်နယ်ခြား စစ်တပ်ဗိုလ်မှူးကြီး ‘ဒါဗိုဂျီလေး’ အာဖရိကတပ်ရင်း အမှတ် ၂၉ စစ်ဗာရီတပ်ခွဲသို့ စာတစ်စောင် ရေးသားပေးပို့လိုက်ရာ ထိုစာမှ အောက်ပါကောက်နုတ်ချက်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်လေသည်။

အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ လူကောင်းကလေး နှစ်ယောက် ‘မိုက်ကယ်’ နဲ့ ‘ဒစ်ဂစ်’ တို့ ဆုံးသွားတာကို တွေးလိုက်တိုင်း သနားမိတာပါပဲ။

နောက်ကျန်တဲ့ သတင်းကတော့ မင်းဟာ အင်္ဂလန်ကို ဇွန်လထဲမှာ လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အထူးမျှော်လင့်နေတဲ့အကြောင်းတဲ့ ကျွေးလေး၊ မင်းဟာ ငါ့သိသမျှ ငါ့သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေထဲမှာ အတော်ဆုံးပဲကွယ်။ ဒီတော့ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ လူပျိုရုံအဖြစ်နဲ့ တို့လက်ထပ်ပွဲမှာ လာကူညီစေချင်တယ်။ အဲဒီဆန္ဒနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါနဲ့ လေဒီဗရန်ဒန်တို့ဟာ စိတ်တူသဘောတူဖြစ်နေကြတယ်။ ဆက်ဆက် လာရလိမ့်မယ်နော်။ မလာလို့ မဖြစ်ဘူး။

တွေးသာကြည့်ပေတော့ ကောင်ကြီးရေ။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် အချစ်ကို ဝမ်းထဲမှာ မြှိုပြီးနေခဲ့ရာက အခုတော့ ငါတော့ ငယ်မူပြန်နေပြီကွယ်။

နို့ပြီး ပြောရဦးမယ်။ သူတို့ညီအစ်ကိုထဲမှာ အငယ်ဆုံး ဟိုအကောင်လေး ဂျွန်လည်း အတော်ချောတဲ့ အိုက်ဆီဗယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ကွယ်။ သူ့ကိုလည်း မင်းမှတ်မိမှာပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် လေဒီဗရန်ဟာ ဆင်းဒရဲလား ပုံဝတ္ထုထဲက ဆင်းဒရဲလားကို ကူညီစောင့်ရှောက်နေတဲ့ နတ်သမီးကြီးလိုပါပဲကွာ။ နို့ပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ကိစ္စချောချောမောမောဖြစ်အောင် သူကြားထဲက ဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးနေတာဟာ ‘မိုက်ကယ်’ အတွက်ကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်။

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဘုန်အများ
သုံးလှိုင်းကောင်

